راجا وير

وڪرماجيت جون
جليون سلوڪن سان
پڪو سنهري جلد ١
رعائتي ٠-٦-٠

Printed A Published By; Hemandas Dausing at the
Geor [illegible]rinting Press [illegible]ur Bazaar Sukkur:

آما وسيه انهن ڏينهن ۾ جيڪو گيتا جو پاٺ ڪري ته اُنکي هزار گئو دان ڪرڻ جو ڦل ملندو ۽ جيڪڏهن پنڌرنهين ۾ پاٺ ڪري ته جيترا پتر ترڪ ۾ هوندس اُهي سڀ مڪت کي پراپت ٿيندا ۽ آشيرواد ڪندا ۽ اُنهن جي ۾ مڪتي ٿيندي جيڪو پرش سڄي گيتا جو پاٺ ڪري ته اُنجي چوڻ جي ڳالهه ئي ڪانهي جيڪڏهن هڪ سلوڪ جو پاٺ ڪري ته به اُنکي مڪت ۽ ڀڳت ٻئي ملنديون جيڪو خيال ڪري ته ٻڌي ته اُن کي بس هڪ ڳالهه جو ڦل ملندو هن جيو جي اُڌار ڪرڻ جا (٢) اُپاءِ آهن گنگا اشنان ، گيتا جو پاٺ ، ڪپلا ڳائو جي شيوا ڪرڻ ، سنڌيا گائتري جو جاپ تلسي ۽ پپر ۾ پاڻي وجهڻ ، گياني ۽ سڄڻ ستن جي شيوا ڪرڻ ، گيارس رکڻ — هي لڇمي سڀني شاسترن ۾ گيتا ، سڀني شهرن ۾ ايوڌيا سڀني تيرٿن ۾ گنگا سڀني شاسترن ۾ هري — ارجن ٻڌي مڪت ٿيو چئني ڏاتين مان جيڪو هڪ ٻي پڙهندو ته اُهو مڪت ٿيندو هن جي وڏائي ٻڌڻ ۽ چوڻ کان ٻاهر آهي — ۽ هڪ جي ڏيڻ واري آهي —

(آرتي)

هري رام هري رام رام رام هري هري
هري ڪرشن راڌي ڪرشن ڪرشن ڪرشن هري هري
هري رام هري رام رام رام هري هري
هري ڪرشن راڌي ڪرشن ڪرشن ڪرشن هري هري

[سري گيتا سمپورن ٿي]

پروت گيتا

اڏيا ۽ اڌ

پاٺ ڪندو ۽ ٿو ۽ جڏهين هنجي ديه ڇٽي تڏهين هنجي من ۾ پ
ا جي ڪامنا رهجي ويتي تڏهن مون پنهنجن پار ڪدن ڪـي حـ
ڏنو ته هنکي اول اندرلوڪ جا ڀوڳ ڀوڳيو جڏهن انهيءَ جي ڪام
پوري ٿي تڏهن منهنجي سائت پد ۾ (جو ابناسي پد آهـي
ڀيٽي پهچايو هي اندر تون وچي ساري ڀوڳ جو سامان ڪٺو ڪري
ٿينس - تڏهن راجا اندر ۽ ٻيا ديوتا موتي آيا — اندر سڀ ڀوڳ
ا جو سامان ڳڏ ڪري ڏنو ۽ چيائين ته اندرلوڪ جا سک ماڻ —
ڪيترائي ڏينهن سک ڀوڳي ڀڳونت جي ڪرپا سان سهج پد ۾
پراپت ٿيو — ۽ اندر وري پنهنجو راڄ ڪرڻ لڳو سري نارائڻ
چوي ٿو هي لڇمي شو جي جيو هي پارٻتي اهو ارڙهين اڌيا ۽ جو
مهاتم آهي جو تو ٻڌو —

اڳتي اُستت شروع ٿي

سري ڀڳوان چوي ٿو جيڪو برهمڻ ۽ پرميشور جو ڀڳت ۽ ويشنو
جوڳي سڀ ارڙهين اڌيا ۽ جو پاٺ ڪن ٿا انهن کي مان ڪيترن
ئي اشميد يگيه جو ڦل ۽ ڪيترين ڪپلا گاين جو دان ۽ ڪيترن
ئي ورتن رکڻ جو ڦل ۽ ٻيا به وڏا وڏا دان پنڄ ڪرڻ جو ڦل ڏيان
ٿو جيڪو پرش هر روز سري گيتا جو پاٺ ڪري ٿو يا ٻڌي ٿو - هي
لڇمي جيڪو پوتر جڳهه ۾ ويهي ڪري ٻڌي ، گنگا جي ڪناري تي
يا تلسيءَ وٽ يا پپر وٽ يا ڪنهن ٺاڪر دواريءَ ۾ جيڪا بہ شڌ جاءِ
هنجي اُتي ويهي پاٺ ڪري يا ٻڌي ته اُهو پرش ڪلجڳ جي سيني
پاپن کان ڇٽندو ۽ جيڪو هي چار ساڌنائون ڪري - ڪهڙيون ؟
گنگا جو اشنان - گيتا گائتري — سنتن جي شيوا پرميشور جو
ڀڄن . انهنجي پرتاپ ڪري ڪلجڳ جا پاپ ناس ٿـي ويندا
هن سيني ۾ اول گيتا جو پاٺ ڪري - گيارس . پورنماسي —

اڌياءِ

آهي ۽ سڀني رکين ۾ نارد آئم آهي ۽ سڀني گاين ۾ ڪپلا ڪا
گاڻ ۾ آئم آهي تنهن سڃڻ گيتا ۾ ارڙهون اڌياءِ آئم آهي اڌ
ڦل پڌ - سمير چپل تي ديوتائن جي شهر ۾ اندر پنهنجي سڀا ڀٽي
هو ته ايتري ۾ هڪڙي چتر ڀڄ روپ کي هڪڙو ٻارڪ وٺي آ
اندر کي سڀني ديوتائن جي روبرو چياءِ اي اندر تون اٿ ۽ هن
آسڻ تي وهڻ ڏي ايترو ٻڌي اندر اٿيو ۽ اهو چتر ڀڄ سرو
آسڻ ته ويٺو اندر پنهنجي گروءِ ورهسپت ڪان پڇيو هي سوامي
توهين ترڪال درسي آهيو ٻڌايو ته هن ڪهڙو پنج ڪيو آهي جنهنڪري
هي اندر آسڻ جو لائق ٿيو آهي منهنجي چاڙهڻ ڪري ته هن تيرٿ
ورت، يگيه، دان، ڪجهه به نه ڪيو آهي ۽ نه ڪنهن ٺاڪر جو
مندر جوڙايو اٿس ۽ نڪو تلاءُ يا کوه کوٽايو اٿس ۽ نڪو ڪو ڪجهه
ڏان ڪيو اٿس - ورهسپت چيو هي اندر هل ته هلي سري نارائڻ
ڪان پڇون تڏهن راجا اندر برهما ڪان وٺي سڀ ديوتا، ورهسپت
سان گڏ جي سري نارائڻ هي وچي اُستت ڪيائون ۽ ڏنڊوت
[نمسڪار ڪري چياءِ هي سوامي - هي ڀڳت وچل - هي سنت
ٿائڪ - هي ڀڳونت - هي گوبند - هي دين ديال اوهانجو ٻارڪ
ڪڙي چتر ڀڄ تيهجوسي سروپ کي وٺي ۽ اندر کي آسڻ ڏان اٿاري
ئي تيهجو سڀ کي اندر جي آسڻ تي وهاريائين اسين نٿا سمجهون
ن ڪهڙو اهڙو پنج ڪيو آهي جو انهيءَ آسڻ جو لائق ٿيو آهي
ڪيتري اشميڌ يگيه ڪيا آهن، تڏهن هي اندر آسڻ جو لائق
هن ته ڪي به يگيه ڪو نه ڪيو آهي سري نارائڻ ورهسپت جي
پڌي ڳلي ڏنو ۽ اندر کي چياءِ هي اندر تون دج نه ۽ تون
راڄ وڃي ڪر ۽ هن ڏاڍو ڪجهه، آئم پنج ڪيو آهي هنجو
و آهي هميشه اشنان ڪري سري گيتا جي ارڙهين اڌياءِ جو

اڏيا ءِ اڻ

پاٺ ڪندو دو ۽ ڄڻ ڏينهن ڏينهجي ڏيه ڇتي ٿڏهين هنهجي من ۾ ڀ

ٿي ڪامنا رهجي ويتي ٿڏهن مون پنهنجن پار ڪدن ڪـي ڄ

ا ڄڻو ته جنڪي اول اندرلوڪ جا ڀوڳ ڀوڳيو ڄڏهن انهيءَ جي ڪامنـ

پوري ٿيتي ٿڏهن منهنجي ساڌت پد ۾ (جـو ابناسـي پد آهـي)

ليٽي پهچايو هي اندر تون وڃي ساري ڀوڳ جو سامان ڪٺو ڪري

ڇڏينس - اڏهن راجا اندر ۽ ٻيا ديوتا موٽي آيا - اندر سڀ ڀوڳـ

جو سامان گڏ ڪري ڏنو ۽ چيا ءَ ته اندرلوڪ جا سکـ مـاڻ -

ڪيترائي ڏينهن سکـ ڀوڳي ڀڳونت جي ڪرپا سـان سهج پد ۾

پراپت ٿيو - ۽ اندر وري پنهنجو راڄ ڪرڻ لڳو سري ڏا ڙائـڻ

ڇوي ٿو هي لڇمي شو جي جيو هي پارٻتي اهو ارڙهين اڏيا ءِ جـو

مهاتم آهي جو تو ٻڌو -

و

اڳتي اُستت شروع ٿي

سري ڀڳوان چوي ٿو جيڪو برهمڻ ۽ پرميشور جو ڀڳت ۽ وشنو

جو ڳي سڀ ارڙهين اڏيا ءِ جو پاٺ ڪن ٿا انهن کي مان ڪيترن

ٿي اشميد يگيہ جو ڦل ۽ ڪيترين ڪپلا ڳاين جو دان ۽ ڪيترن

ٿي ورتن رکڻ جو ڦل ۽ ٻيا به وڏا وڏا دان پنڃ ڪرڻ جو ڦل ڏيان

ٿو جيڪو پرش هر روز سري گيتا جو پاٺ ڪري ٿو يا ٻڌي ٿو - هي

لڇمي جيڪو پوتر جڳهه ۾ ويهي ڪري ٻڌي ، گنگا جي ڪناري تي

يا تلسيءَ وٽ يا پپر وٽ يا ڪنهن ٺاڪر دواري ۾ جيڪا به شئ جاءِ

جي اُتي ويهي پاٺ ڪري يا ٻڌي ته اُهو پرش ڪلجڳ جي سيني

ين کان ڇٽندو ۽ جيڪو هي چار ساڌنائون ڪري - ڪهڙيون ؟

ڳا جو اشنـان - گيتا گائتري - سنتن جي شيوا پرميشور جـو

ن ۰ انهنجي پرتاپ ڪري ڪلجڳ جا پاپ ناس ٿـي وڃن ا

سيني ۾ اول گيتا جو پاٺ ڪري - گيارس ۰ پورنماسي -

اڌيايءِ ا

آهي ۽ سيني رکين ۾ تاره اُتم آهي ۽ سيني ڳاين ۾ ڪپلا ڪام
ڳانءِ اُتم آهي تنهن سڄي گيتا ۾ ارڙهون اڌيايءِ اُتم آهي ائهيءَ
ڦل ٻڌ. سمير چئل تي ديوتائن جي شهر ۾ اندر پنهنجي سڀا ۾ ٻيٺي
هو ته ايتري ۾ هڪڙي چترڀڄ روپ کي هڪڙو پارکد وٺي آيو
اندر کي سيني ديوتائن جي روبرو چياءِ اي اندر تون اُٿ ۽ هنکـ
آسڻ تي وهڻ ڏي ايترو ٻڌي اندر اُٿيو ۽ اهو چترڀڄ سروپ
آسڻ تي ويٺو اندر پنهنجي گروءِ ورهسپت کان پڇيو هي سوامي
توهين ترڪال درسي آهيو ٻڌايو ته هن ڪهڙو پڄ ڪيو آهي جنهنڪري
هي اندر آسڻ جو لائق ٿيو آهي منهنجي چاڙڻ ڪري ته هن تيرٿ
ورت، يگيه، دان، ڪجهه به نه ڪيو آهي ۽ نه ڪنهن ٺاڪر جو
منڊر جوڙايو اٿس ۽ نڪو تلاءُ يا کوهه کوٽايو اٿس ۽ نڪو ڪجهه
دان ڪيو اٿس - ورهسپت چيو هي اندر هل ته هلي سري نارائڻ
ڪان پڇون تڏهن راجا اندر برهما کان وٺي سڀ ديوتا، ورهسپت
سان گڏجي سري نارائڻ جي وجي اُستت ڪيائون ۽ ڏنڊوت
[نمسڪار ڪري چياءِ هي سوامي — هي ڀڳت وڇل — هي سنت
سهائڪ - هي ڀڳونت - هي گوبند - هي دين ديال اوهانجو پارکد
ڪري چترڀڄ تيجوسي سروپ کي وٺي ۽ اندر کي آسڻ تان اُٿاري
نهيءَ تيجوسيءَ کي اندر جي آسڻ تي وهاريائون اسين ڪين سمجهون
هن ڪهڙو اهڙو پنڄ ڪيو آهي جو انهيءَ آسڻ جو لائق ٿيو آهي
ڪيتي اشميد يگيه ڪيا آهن، تڏهين هي اندر آسڻ جو لائق
! هن ته هڪ به يگيه ڪو نه ڪيو آهي سري نارائڻ ورهسپت جي
ٻڌي ڪلي ڏنو ۽ اندر کي چياءِ هي اندر تون هڄ نه ۽ تون
جو راڄ وڃي ڪر ۽ هن ڏاڍو ڪجهه، اُتم پنڄ ڪيو آهي هنجو
ڏو آهي هميشه اشنان ڪري سري گيتا جي ارڙهين اڌيايءِ جو

اڌياءُ اٺاهون

پاٺ ڪندو هو ۽ جڏهين هن جي ديه ڇٽي تڏهين هن جي من ۾ ڀوڳ جي ڪامنا رهجي ويئي تڏهن مون پنهنجن پارکدن کي حڪم ڏنو ته هن کي اول اندرلوڪ جا ڀوڳ ڀوڳايو جڏهن انهيءَ جي ڪامنا پوري ٿي تڏهن هن کي سانت پد ۾ (جو ابناسي پد آهي) ليئي پهچايو هي اندر تون وڃي ساري ڀوڳ جو سامان ڪٺو ڪري ڏيندس - تڏهن راجا اندر ۽ ٻيا ديوتا موٽي آيا — اندر سڀ ڀوڳ جو سامان گڏ ڪري ڏنو ۽ چيائين ته اندر لوڪ جا سک مناءِ — ڪيترائي ڏينهن سک ڀوڳي ڀڳونت جي ڪرپا سان سهج پد ۾ پراپت ٿيو — ۽ اندر وري پنهنجو راڄ ڪرڻ لڳو سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي شو جي جيڪو هي پاٺ ڪندي اهو ارڙهين اڌياءُ جو مهاتم آهي جو تو ٻڌو —

اڳتي اُستت شروع ٿي

سري ڀڳوان چوي ٿو جيڪو برهمڻ ۽ پرميشور جو ڀڳت ۽ وشنو جوڳي سڀ ارڙهين اڌياءُ جو پاٺ ڪن ٿا انهن کي مان ڪيترن ئي اشميد يگيه جو ڦل ۽ ڪيترين ڪپلا ڳاين جو دان ۽ ڪيترن ئي ورتن رکڻ جو ڦل ۽ ٻيا به وڏا وڏا دان پن ڪرڻ جو ڦل ڏيان ٿو جيڪو پرش هر روز سري گيتا جو پاٺ ڪري ٿو يا ٻڌي ٿو - هي لڇمي جيڪو پوتر جڳهه ۾ ويهي ڪري ٻڌي، گنگا جي ڪناري تي يا تلسيءَ وٽ يا پپر وٽ يا ڪنهن ٺاڪر دواري ۾ جيڪا به شڌ جاءِ هجي اتي ويهي پاٺ ڪري يا ٻڌي ته اهو پرش ڪلجڳ جي سڀني پاپن کان ڇٽندو ۽ جيڪو هي چار ساڌنائون ڪري - ڪهڙيون ؟ گنگا جو اشنان - گيتا گائتري — سنتن جي سيوا پرميشور جو پوڄن . انهن جي پرتاپ ڪري ڪلجڳ جا پاپ ناس ٿي ويندا انهن سڀني ۾ اول گيتا جو پاٺ ڪري - گيارس . پورنماسي -

ادياءِ

آهي ۽ سڀني رکين ۾ نارد اُتم آهي ۽ سڀني گاين ۾ ڪپلا ڪ
گان ۽ اُتم آهي تنهن سڀني گيتا ۾ ارڙهون ادياءِ اُتم آهي ا
ڦل ٻڌ - سمير چوٽي تي ديوتائن جي شهر ۾ اندر پنهنجي سڀا ۾ ويٺي
هو تہ ايتري ۾ هڪڙي چتر ڀڄ روپ کي هڪڙو پارکد وٺي آ
اندر کي سڀني ديوتائن جي روبرو چيائين اي اندر تون اُٿ ۽ هـ
آسڻ تي وهڻ ڏي ايترو ٻڌي اندر اُٿيو ۽ اهو چتر ڀڄ سرو
آسڻ تي ويٺو اندر پنهنجي گروءَ ورهسپت کان پڇيو هي سوا
وهين تڪال درسي آهيو ٻڌايو تہ هن ڪهڙو پنڄ ڪيو آهي جنهنڪر
هي اندر آسڻ جو لائق ٿيو آهي منهنجي چاڻڻ ڪري تہ هن تيرٿ
ورت، يگيہ، دان، ڪجهہ بہ نہ ڪيو آهي ۽ نہ ڪنهن ٺاڪر جـ
مندر جوڙايو اٿس ۽ نڪو تلاءُ يا کوهہ کوٽايو اٿس ۽ نڪو ڪو ڪجهہ
دان ڪيو اٿس - ورهسپت چيو هي اندر هل تہ هلي سري نارائڻ
کان پڇون تڏهن راجا اندر برهما کان وٺي سڀ ديوتا، ورهسپت
سان گڏجي سري نارائڻ جي وٽ وڃي اُستت ڪيائون ۽ ڏنڊوت
[نمسڪار ڪري چيائين هي سوامي - هي ڀڳت وڇل - هي سنت
سهائڪ - هي ڀڳونت - هي گوبند - هي دين ديال اوهانجو پارکد
هڪڙي چتر ڀڄ تيجوسي سروپ کي وٺي ۽ اندر کي آسڻ تان اُٿاري
اُنهيءَ تيجوسيءَ کي اندر جي آسڻ تي وهاريائين اسين نٿا سمجهون
تہ هن ڪهڙو اهڙو پنڄ ڪيو آهي جو انهيءَ آسڻ جو لائق ٿيو آهي
ن ڪيئي اشميد يگيہ ڪيا آهن، تڏهين هي اندر آسڻ جو لائق
وا هن تہ هڪ بہ يگيہ ڪونہ ڪيو آهي سري نارائڻ ورهسپت جي
لهہ ٻڌي کلي ڏنو ۽ اندر کي چيائين هي اندر تون وڃ نہ ۽ تون
ـجو راڄ وڃي ڪر ۽ هن ڏاڍو ڳجهو، اُتم پنڄ ڪيو آهي هنجو
وڏو آهي هميشہ اشنان ڪري سري گيتا جي ارڙهين ادياءِ جو

ڀڳوت ڪيتا
مکه ڪمل مان جو جنکه ڪرط جو حکم مليو آهي سو هي ڪ
ناث مان جنکه ڪريان تو —
سنجيئ چوي ٿو هي راجا ڌرتراشتر سري ڪرشن ڀڳـوان
ارجن جو ڪيان گوشت ڪيتا جو مهاڀارت ۾ ڏني موکي ڏاڍي خوشـي
تي آهي ۽ منهنجا وار ڪانڊارجي ويا آهن وياسنديو جو موکـي
ڳجها ڪيان جا نيترڌا آهن انهن جي ڪرپا ڪري هي گوشت ڪيان
ڪيتا جو مون ٻڌو سو اهو ڳجهي ڪان ۾ ڳجهو ڪيان آهي جو ڀيشورن
جو ايشور سري ڪرشن ڀڳوان ۽ ارجن جي مکه مان جو هي ڪيان
نڪتو آهي انهيءَ کي جو ويچاري سو پرم ڪت کي پراپت ٿيندو ۽
وشو روپ جو ارجن کي ڀڳوان ڏيکاريو آهي انهيءَ کي جيڪو
ويچاري سو پرم ڪت کي پائيندو هي راجا ڌرتراشتر منهنجي من
هي نشچي جي ڳالهه ٻڌ — جنهن پاسي ايشور سري ڪرشن ڀڳوان
آهي ۽ ارجن ۽ لڇمي آهي انهن جي جئي ٿيندي منهنجي عقل ۾
اها ڳالهه پڪي آهي هي راجا تون ٻه پڪ ڪري سمجهه جنهنجي
رٿ تي پارٿ سري ڪرشن ڀڳوان آهـي سو پرم ڀاڳوان پانڊون
هي جئي ٿيندي پانڊون کٽندا ڪنهنجا پٽ هاريو هارائيندا. اها ڳالهه
پڪ ڪري سمجهه انهيءَ ۾ ڪو ٻه سنسو نه آڻج —

(ارڙهون اڌياءِ پورو ٿيو)

١٨ اڌياءِ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي
ارڙهين اڌياءِ جو مهاتم ٻڌ —
جئن سيني ندين ۾ گنگا اتم
آهي سيني شهرن ۾ هردوار اتم
سيني تيرٿن ۾ پشڪرراج اتم آهي سيني جبلن ۾ ڪيلاس اتم

ڪري مان توکي ٻڌايان ٿو هي ارجن سڀني ڀڄڻن ۾ مونکي
ڀڄڻ پيارو آهي جڏهن انهيءَ ڀڄڻ ۾ نهچل ٿيندي تڏهن سڀني
ڀڳتن کان تون مونکي پيارو ٿيندين سڀني ڀڄڻن کي تياڳ
منهنجي سرڻ ۾ اچ ته مان توکي سڀني پاپن کان مڪت ڪند
تون ڪابه چنتا نه ڪر- هي ارجن هي گيان جو مون توکي ٻڌ
آهي سو تون اُنهن کي متان ٻڌائين جيڪي منهنجي ڀڄڻ کا
نه مڪر هجن ۽ جنهنکي ٻڌڻ جي سڪ نه هجي ۽ منهنجو ڳجهو گيا
منهنجي ڀڳتن کي ٻڌائيندين ته اُنکي مڪتي حاصل ٿيندي
اهڙو جيڪو پرش آهي سو مونکي پيارن کان به پيارو آهي جيڪ
منهنجو گيان منهنجي ڀڳتن کي ٻڌائيندو جنهن منهنجي ڀڳت کي
گيتا ٻڌائي اُن کي وڏو پنيه ملندو ۽ جيڪو هڪ سلوڪ جو پاٺ
ڪري اُن جو ڦل ٻڌ. سڀني ڀڳتن کان جو اُتم گيان آهي سو
جيڪو پاٺ ڪري ٿو سو مان اُنهيءَ پاٺ ڪندڙ جي اڳيان وڃي
روبرو بيهان ٿو جئن ڪو ڪنهنجو نالو وٺي سڏ ڪري ته هو نهر پهر
جواب ڏيندو آهي تئن گيتا جي پاٺ ڪرڻ واري جي اڳيان
وڃي ٿو بيهان ۽ جي ارٿ ڪري ٻڌائي ته اُنهيءَ جي وڏيائي
چوڻ کان ٻاهر آهي جيئن منهنجي وڏيائي چوڻ ۾ نٿي اچي تئن گيتا
جي ارٿ ڪرڻ واري جي وڏيائي چوڻ ۾ نٿي اچي ۽ ٻڌڻ وارو
جيڪو ست ست ڪري ٻڌي ٿو اهو به جمڻ مرڻ کان مڪت
ٿيندو ۽ ابناسي پد کي پائيندو. هي ارجن هي گيان تو چت ڏيئي
ٻڌو آهي سو تو ۾ جيڪو اگيان جو موهه هو اهو ناس ٿيو—
ارجن چوي ٿو هي اچنت ابناسي پرڀو هي ڀڳونت اوهانجي
ڪرپا ڪري منهنجو موهه ناس ٿيو آهي ۽ گيان به پاتم ۽ منهنجي
ڌي نرمل ٿي آهي منهنجي من جو سنسو به ناس ٿيو ۽ اوهانجي

سنڀالي - هي ارجن جن منهنجي وڏائي جي گيان روپ ، انمرت
کي پيتو آهي سو جيستائين ماڻهوءَ جي ديه ۾ آهي تيستائين پرماتم سانت
سک منجهس آهي ۽ جڏهن ديه تياڳي ٿو تڏهن منهنجي ابناسي پد
۾ وڃي ليءِ ٿيندو آهي تيئي پد سانت پد جا لڇڻ آهن جنهن کي
منهنجي پنجن روپ انمرت جو سواد آيو آهي ۽ سانتڪي مايا جي
ڪرت ڪري ٿو سو منهنجيئي ڪرپا سان منهنجي پد کي پراپت
ٿيو ٿو انهيءَ ڪري هي ارجن تون من جو چنچل خيال موڙ ۾
ڪر - پريت رک ـــ

پڇ: جو چنچل خيال موڙ ۾ رک - منهنجي رکڻ جو ڦل پڇي ـــ
چنچل خيال موڙ منجهه رکڻ ڪري سنسار جي دکن کان ٽري
ويندين ۽ جي پنهنجي اهنڪار ڪري منهنجو چيو نه مڃيندين ته
تڏهن تون ناس ٿيندين جي تون ايمان ڪري چوندين ته
مان جنگ نه ڪندس سو تنهنجو ائو چوڻ ڪوڙو آهي ڇو ته جهڙي
تنهنجي پرڪرت آهي تهڙي تو کان ٿي آهي هي ڪشتريءَ جا پٽ
ارجن جهڙي سڀاءَ جا ماڻهو پيدا ٿين ٿا اُهي سڀ سڀاءَ جي ٻنڌڻ
۾ ٻڌا پيا آهن سڀ ماڻهو سڀاءَ جي وس آهن سڀاءَ ڪنهن جي
وس نه آهي تو کي جو ڪشتري جو ڌرم ڏنو آهي ته مان جنگ نه
ڪندس ته تو کان ڌرم سڀاءُ ضرور جنگ ڪرائيندو هي ارجن
هڪ ايشور جو سروپ سڀني ڀوت پراڻين ۾ وياپڪ آهي سو اُهي
جيو مايا جي وس ٿي ڀٽڪن ٿا ۽ موڪش نٿا ڏسن سو هي ارجن تون
ايشور جي سرڻ پئو ته پرم پد پائيندين هي ارجن هي گجهي کان به
گجهو گيان مون تو کي ٻڌايو آهي هي ارجن سڄيءَ گيتا ۾ منهنجو
پيو گجهو گيان آهي سو تون ٻڌ - چاڪاڻ ته تون منهنجو تمام
پيارو آهين تنهنجي ٻڌ - مت منهنجي چرڻن ۾ چنچل آهي انهيءَ

اڏياءِ

ڳالهيون جيئيون اڏسن - ڪهڙيون ني ڳالهيون ڏيهه د...
سنساري ماڻهوءَ جو سنگ نٿو ڪري ، جيئن سان ڳالهائي نٿو
ڪري سنساري ماڻهن کي ياد نٿو ڪري . اهڙيءَ طرح مـ...
منشيا جيئي اهي جيئتيا اٿس ۽ هميشه منهنجي ڌيان سان
پيو آهي ۽ ساري ئي سنسار کان ويراڳي رهي ٿو - ڪهڙو و...
هوءَ انهن برهما جي لوڪ ۽ هيٺ شيش ناڳ جي لوڪ تائين جيـ...
سگهن آهن اُنهن کي تڇ سمجهي ٿو ۽ ناسونت جاڻي ٿو اُنهيءَ جو
ويراڳ آهي وري ڪهڙو آهي - پل ـــ اهنڪار ـــ گرب ـــ ڪ...
ڪروڌ انهنجو تياڳي آهي ۽ ٿورو ڏيهه لاءِ ڪاڻو اُنهيءَ جـو نالو تيا...
آهـي جنهن ڇهه وڪار تياڳ ڪيا اُنهيءَ جـي ڪنهسان بر لاڳ...
ڪانهي ته فلاڻي شيءِ منهنجي آهي اهڙو جو ست پرش آهي اُهو
جيو ۽ ڏيهه ساڻ مڪت . ٿئي تـو ـــ وري ڪهڙو ٿيو ؟ برهم ڀوت
برهم ڀوت چاکي چئجي ؟ مايا جا جو ٽي گڻ آهن اُهي ڪاٽي جڏيا...
هڏ ڏهين ٽيئي گڻ ڪاٽيا تڏهين جهڙو آتما برهم هو اُهڙو برهم جـو
برهم ٿيو انهيءَ ڪري اُنکي برهم ڀوت چـون ٿا جڏهين برهم ڀوت
ٿيو تڏهين اُنجو آتما ڏاڍو خوش ٿيو جڏهين خوش ٿيو تڏهين
و ٽئي شيءِ جي چنتا نه ڪري اٺ هوئي شيءِ جـي اچا نه ڪري
بيئي ڀوت پراڻين سان هڪ جهڙو رهي ۽ هڪ نگاهه ڪري جاڻي
ى تڏهين پد جا اڃاڻ جيسر جڏهه تين پد ۾ ماڻهو اچي ٿو تڏهه منهنجي
ـت کي جلد پائي ٿو ۽ منهنجي وڏائيءَ جو پرتاب جاڻو ـــ سو
ـنهنجي ڀڳت ڪهڙي آهي ؟ تين پد ۾ ليءِ ٿيو برهم گيان جو پرڪاش
اهو ڀڳت ايشور کي جاڻي ۽ سارو پرتاپ ٻه اُهو جاڻي انهـيءَ
جاڻط کان پوءِ ائين ڪا وڏائي ڪانهي آنهيءَ وڏائيءَ جو جاڻط
بر ڀڳت آهي سو هڪڙي پل پل، دم دم، ڪن ڪن ۾ رام کـي

اپيڪوت ڪيئا

اڌياءِ ٣ وه

ڪنهنکي پنهنجي ڌرم مان فائدو ٿيندو ۽ پرائو ڌرم هنکي ڪو فا
ڪو نہ ڏيندو ۽ ٻن ڪڻن جا اپڇڻ پڻ - هي ازجن منهنجي پڇن ڪر
ڪري، چار ڪڻ ناس ٿين ٿا ۽ سهج پد کي پراپت ٿئي ٿو اُنهيءَ کي
ا جو ٿون پد چون ٿا ۽ ٽيون پد بہ اُنهيءَ کي چون ٿا جيڪي پرش هن
پد کي پراپت ٿين ٿا تنکي ڪنهن بہ ڪرم ڪيا ڪرڻ جو دکر
ڪونهي ست پد کي پائي ڪنهن بہ ڪرم جو خيال ڌر ڪري ۽
ا جيڪو ڪرم جي ڪوشش ڪري ٿو اُنهيءَ جو وڏو دک آهي مثال
جتن ڌر دونهين ڪانسواءِ نرمل باھ پري ٿي تنهن نرمل باھ ۾
دونهين واري ڪاٺ پوي ٿي تہ نرمل باھ کي خراب ڪيو ڇڏي
تن جو ٽين پد واري کي ڪرم جو سعيو ڪرڻ دوش آهي ڪرم
۽ سعيو ڪرڻ ست پد کي بگاڙڻو آهي - اُنهيءَ ڪري جو مون
ا منهنجو اڇي لئي ٿيو آهي تنهنکي ڪابہ ڪامنا رکڻ نہ گهرجي هاڻي
جيڪي پرش جو ٽين پد ۾ لئي ٿيا آهن اُنهنجا اپڇڻ پڻ اُنهنجو ڌر
ڪنهن سان موھ آهي نہ لالچ آهي سنسار جي وشين کان پنهنجو
ن جيئيو اٿن ڪنهن بہ قسم جو اُنهنکي خيال ڪونهي جا ڪاڻ
نہ اٿن سو پڻ - اُهي جيڪي نہ ڪرمي ست پرش آهن سنسار جو
مول اُهي سنياس جي مول ۾ وڃي پراپت ٿيا آهن انهيءَ سک
ڪري اُنهنکي جي آهي انهيءَ سک جي برابر ٻيو ڪو بہ سک نہ آهي
نهيءَ ڪري اُنهنکي ڪا بہ اڇا ڪانهي - هي ڪنتيءَ جا پٽ ارجن
ي ڪهڙي آنند کي مليا آهن اُهي منهنجي گيان جي چاڪڻ
ي مون سان پراپت ٿيا آهن اُنهن جي پڻ نرمل ٿي ۽ اُنهنجو
و مون ايشور ۾ درڙ ٿيو سنساري ماڻهن جي ڳالهہ نتا ڪن ۽ نہ
ڪنهن سان ڳالهائين ۽ نہ ڪنهن سان پريت نہ ويرو ڪن
ي سمرڻ جو سک پائي آنند ۾ ويٺا آهن ۽ سنسار جون سپني

ٻڪوت ڪيتا
ا ڏياءِ
ڪي نٿا چڙهائين اُنهن کي ڌامسي درڙتا چاڙ - هاڻي تن ق
سکهه پئي - جو سکهه پهرياءِ وه وانگيان ڪڙو لڳي ٿو ۽ پوءِ هن
انمبرت جهڙو مٺو لڳي ۽ ڪشٽ سان ٽپ ڪري ٽڏهن سرڳ
ڦل پائيندو اهو سانٽڪي سکهه آهي ۽ سکهه پهرياءِ انمبرت جه
لڳي تنهن کان پوءِ زهر جهڙو ڪڙو ڦل لڳي اهو راجسي
آدي ، بي سرت ، ندي ، آلس ، ويسر ، ايشور جو وسرڻ ا
ٿامسي سکهه آهي — هاڻي ارجن ٻيو پئي — سرڳ ڪانوٿي پر ٿو
اقال لوڪ دانگهه ناءِ اهي تيئي لوڪ منهنجي مايا مان پيدا ا
آهن اُنهن تنهي لوڪن ۾ مايا جا ٽي گڻ آهن انهن ٽنهي گڻن ڪر
لوڪ ورتجن ٿا لوڪن ۾ گڻ آهن ۽ گڻ ۾ لوڪ آهن انهيءَ ڪر
ترڪڻي سرشٽ چئنجي ٽي هي ارجن برهمڻ - ڇٽري ، ويش - سود
انهن چٽني ورڻن جي سپاءَ جي پرڪرت پئي - اول برهمڻ جي
سپاءَ جي پرڪرتي پئي - اند ريون جيٽيون ، من جيٽو ، ٽپ
ڪرڻ ، ڪميا ڪرڻي ڪومل سپاءَ ، گيان - پرميشور کي ٻجاڻڻ
گوبند ۾ ست پئي اهي برهمڻ جا سپاءَ چيا آهن هاڻي ڇتريءَ جا
سپاءَ پئي . سورمون هجي ، تيج وارو هجي - جنگهه کان نه ڊڄي ،
پاڻڪي ايشور نه سمجهي ايشور سان پريت رکي اهي ڇتريءَ جا
سپاءَ ۽ ڏرم آهن - ٻني ڪرڻي وڻاج واپار ڪرڻو ڳانءِ جي شيوا
ڪرڻي اهي ويش جا سپاءَ ۽ ڏرم آهن انهن ٽنهي ورڻن جي شيو
ڪرڻي شيوا من جيڪي ملي اُن تي راضي رهي اهي شودر جا
ا ءَ آهن اهي چٽني ورڻن جا سپاءَ آهن . جيڪو پرش پنهنجي
م کي ڪري ٿو اهو مڪت پائي ٿو دي ارجن جيڪي چار
چئم اُنهن ۾ سيني کي گهرجي پنهنجي ڪرم ڪرڻ ۾ پنهنجو
ڪهت ڏسي ٻيو ڏرم ڏو ڏسي پنهنجو ڏرم نه ڇڏي سپ

منهنجو ڪجهه ٻه نه آهي سڀ پرميشور جو آهي ڏکر ، خوشيءَ
پري ڏجي ۽ جيڪي ايشور جي ڪرپا سان اهي سو پوڄن ڪر
انهيءَ ريت ساتڪي سڌ ائي جيو جي ڏکر ڏيڻ ۾ خوش ۽ اشڌ
ارمان ۽ خوشي ۽ ٻگيه ڪرڻ ۾ ڪامنا ڪري ۽ ناموس لاءِ ڪري
۽ جيڪو خرچ اچيس ته وري اُن جو ارمان ڪري اهو راجسي
ڌرم آهي —

شاستر جي وڌيءَ کي نه سمجهي ته ٻگيه ڪيڙيءَ ريت ڪرڻ
گرو جي ۽ ڪنهنکي مٿو نه ٽيڪي ۽ ڏاڍو مورکه ، آلسي ۽ سڀ سان
پيو وڙهي ۽ ڏالتي ڏجي اهو تامسي ڪرم آهي — هاڻي ارجن ٽن
قسمن جي پڻ پڻ — ٽن قسمن جي درڙتا پڻ — جنهن پڻ جي ڪري
گرهست ۾ ٻه سگهي رهي — چڱي ڪرم کي چڱو ڄاڻي ۽ خراب کي
خراب ڄاڻي ۽ هي ٻه سمجهي ته من ڳالهه ۾ موڪي مڪت ملندي
۽ من ڳالهه مان ٻنڌن ۾ پوندس جنهن پڻ سان اهي ڳالهيون ڄاڻي
اُها ساتڪي پڻ آهي ۽ جنهن پڻ مان ڌرم کي پاپ سمجهي
خراب کي چڱو سمجهي ، ٻي جو پيو پيو سمجهي اها راجسي پڻ آهي
جنهن پڻ مان ڌرم کي اڌرم ڄاڻي ، ڪهڙو ڌرم؟ ڇي سي پڪرو
ماريندس ته پنهنجي ٽيندو اڙيون پيون ڳالهيون سمجهي اُها تامسي
پڻ آهي هاڻي درڙتا پڻ ، من ڪنهن وڪار کي ياد نه ڪري ۽
اندريون وس ۾ ڏجن ۽ ايشور جي سرڻ پوي ڇڏهين اهي سڀ
ڳالهيون ڏجن ٽڏهين ساتڪي درڙتا سمجهه ۽ ڇڏ من مان مايا ۾ ۽
کائڻ پيئڻ ۽ گهمڻ ۾ ۽ پوشاڪ پهرڻ پوڄه ڪرڻ ۾ ، انهن وڪارن ڏي
...و دوڙي ٽڏهن راجسي درڙتا سمجهه . جڏهن اوت ننڊ ۾ سهي
...ي ۽ ڏاڍيءَ چنتا ۾ پڌل ڏجي ۽ سڀڪنهن سان اڙائي ڪري اهي
...ي اچڻ تامسي درڙتا جا آهن جي انهن تنهي وڪارن ڪا...

ا ڏيائي اڌ

ٽئو ڪريان جيڪي چڱا يا خراب ڪرم آهن ۽ جيڪي ٽين
من اندرين ديه اُنهن کان ٽين ٽا جنکي اهڙي پڻ آهي سو
ڪڏهن ڪنهن کي ڪٽي ماري ته اُن ۾ پاپ ڪونهي ڇو جو
کي ڪنهن ڪرم جو ٻنڌن ڪونهي هي ارجن ٽن قسمن جو گيـ
ٽن قسمن جو ڪرم ۽ ڪرڻ پڻ اول سانتڪي گيان پڻ — جنهـ
گيـان ڪري سڀ ڀوت پراڻين ۾ جنکي هڪ ايشور ڏسڻ ۾ اچ
ٿو انهيءَ کي سڀ ۾ ڏسي سڀ سان هڪ ٿي رهي ٿو - ۽ ڪنهنکـي
ڏکـ نٿو ڏئي اهو سانتڪي گيان آهي هي ٻيو آهي — هي تنهنجو
آهي هي منهنجو آهي اهڙي جن جي نگاهه آهي اهو راجسي گيان
آهي ۽ جنهن گيان ڪري سڀ ڪنهنکي خراب چاهي ۽ سيني سان
وير رکي اهو تامسي گيان آهي هاڻي ڪرم پڻ جو هن ريت ڪـرم
ڪري ته هي ڪرم ڪرڻ موڪي جو گر آهي ۽ ڦل جي ڪامنا نه
ڪري هو سانتڪي ڪرم آهي ۽ جنهن ڪرم ڪرڻ ۾ ڦل جي ڪامنا
ڪـني ۽ ايمان سان ڪري ته هي ڪرم مان ٿو ڪريان ۽ جنهن
ڪرم ڪرڻ مان جنجال گهڻو ٿئي اُهو راجسي ڪرم آهي جنهن
ڪرم ۾ ڪو ٻنڌن نه رکي ۽ نه ڪنهن جيو کي دک ڏئي ۽ نه ڪنهن
ڳالهه ڪري فقط پنهنجي وڏائي لاءِ ۽ مايا ڏيکارڻ لاءِ ڪرم
ري ته ماڻهون منهنجو ناموس ڪن اهو تامسي ڪرم آهي هاڻي
م پڻ ڪهڙي طرح ڪري يگيه، ڌرم، سراڌ، دان، ۽ ٻيا جيڪي
ڪرم آهن اُنهنکي ڪري ۽ ڦل نه گهري ۽ ايمان نه ڪري
م نه ڪري جيڪي ٿئي اُنهيءَ تي خوش رهي ۽ ائين چوي ته
ب آهي سو سڀ ايشور جو آهي ۽ هٿن ۾ نه چوي ته منهنجو
ڪرم پورو ٿئي ۽ ڪو ڪرم بگڙي پوي ته اُنجي لاءِ ڪلپنا نه
۽ ڪو ڪرم پورو ٿئيس ته خوش به نه ٿئي ۽ سمجهي لـ

منهنجو ڪجهه به نه آهي سڀ پرميشور جو آهي ڏکن ۽ خوشيءَ کان ٻري هجي ۽ جيڪي ايشور جي ڪرپا سان اچي سو ڀوڳي ڪري انهيءَ ريت ساتڪي سڌ ائي جيو جي ڏک ڏيڻ ۾ خوش ۽ اشڪ— ارمان ۽ خوشي ۽ يگيه ڪرڻ ۾ ڪامنا ڪري ۽ ناموس لاءِ ڪري ۽ جيڪو خرچ اچيس تنهن ۾ وري اُن جو ارمان ڪري اهو راجسي ڪرم آهي —

شاستر جي وڌيءَ کي نه سمجهي ته يگيه ڪهڙيءَ ريت ڪرڻ گهرجي ۽ ڪنهنکي مٿو نه ٽيڪي ۽ ڏاڍو مورک ۽ آلسي ۽ سڀ سان ڀيو وڙهي ۽ ڏالتي هجي اهو تامسي ڪرم آهي — هاڻي ارجن ٽن قسمن جي ٻڌ ٻڌ — ٽن قسمن جي درڙتا ٻڌ — جنهن ٻڌ جي ڪري گرهست ۾ به سکي رهي — چڱي ڪم کي چڱو ڄاڻي ۽ خراب کي خراب ڄاڻي ۽ هي به سمجهي ته ڪن ڳالهه ۾ موڪي مڪت ملندي ۽ ڪن ڳالهه مان ٻنڌن ۾ پوندس جنهن ٻڌ سان اهي ڳالهيون ڄاڻي اُها ساتڪي ٻڌ آهي ۽ جنهن ٻڌ مان ڌرم کي پاپ سمجهي ۽ خراب کي چڱو سمجهي ۽ ٻي جو ڀيو پيو سمجهي اها راجسي ٻڌ آهي جنهن ٻڌ مان ڌرم کي ادرم ڄاڻي ۽ ڪهڙو ڌرم؟ جي هئي ٻڪرو ماريندس ته پناهه ٿيندو ادڙيون ٻيون ڳالهيون سمجهي اُها تامسي ٻڌ آهي هاڻي درڙتا ٻڌ ۽ من ڪنهن وڪار کي ياد نه ڪري ۽ اندريون وس ۾ هجن ۽ ايشور جي سرڻ پوي جڏهين اهي سڀ ڳالهيون هجن تڏهين ساتڪي درڙتا سمجهه ۽ جڏهن من مايا ۾ ۽ کاڻڻ پيڻ ۽ گهمڻ ۾ ۽ پوشاڪ پهرڻ ڀوڳ ڪرڻ ۾ ۽ انهن وڪارن ڏي ڀيو ڊوڙي تڏهن راجسي درڙتا سمجهه - جڏهن آلوت ننڊ ۾ سهي پوي ۽ ڏاڍي چنتا ۾ ٻڏل هجي ۽ سڀڪنهن سان اڙائي ڪري اهي ٿيڻي اچڻ تامسي درڙتا جا آهن جي انهن ٽنهي وڪارن کان ٻاهر

ٽئو ڪريان جيڪي چڱا يا خراب ڪم آهن ۽ جيڪي ٽين
من اندرين ديه اُنهن کان ٽين ٽا جنڪي اهڙي پڻ آهي سو
ڏنڌهن ڪنهن کي ڪٽي ماري ته اُن تي پاپ ڪونهي ڇو ج
کي ڪنهن ڪرم جو ٻنڌن ڪونهي هي ارجن ٽن قسمن جو ڪ
ٽن قسمن جو ڪرم ۽ ڪرتا پڻ اول سانتڪي گيان پڻ — جن
گيان ڪري سڀ ڀوت پراڻين ۾ جنکي هڪ ايشور ڏسڻ ۾ ا
ٿو انهيءَ کي سڀ ۾ ڏسي سڀ سان هڪ ٿي رهي ٿو ۽ ڪنهنڪ
ڏکڻ نٿو ڏئي اهو سانتڪي گيان آهي هي ٻيو آهي — هي تنهنج
آهي هي منهنجو آهي اهڙي جن جي نگاه آهي اهو راجسي گيان
آهي ۽ جنهن گيان ڪري سڀ ڪنهنکي خراب چاٽي ۽ سيني سان
وڌ رکي اهو تامسي گيان آهي هاڻي ڪرم پڻ جو هن ريت ڪرم
ڪري ته هي ڪرم ڪرتا موڪي جو ڳر آهي ۽ ڦل جي ڪامنا نه
ڪري هو سانتڪي ڪرم آهي ۽ جنهن ڪرم ڪرتا ۾ ڦل جي ڪامنا
رکي ۽ ايمان سان ڪري ته هي ڪرم مان ٿو ڪريان ۽ جنهن
ڪرم ڪرتا مان جنجال گهڻو ٿئي اهو راجسي ڪرم آهي جنهن
ڪرم ۾ ڪو ٻنڌن نه رکي ۽ نه ڪنهن جيو کي دک ڏئي ۽ نه ڪنهن
ي ڳڻات ڪري فقط پنهنجي وڏائيءَ لاءِ ۽ مايا ڏيکارڻ لاءِ ڪرم
ڪري ته ماڻهون منهنجو ڏامرس ڪن اهو تامسي ڪرم آهي هاڻي
ڪرم پڻ — ڪيڙيءَ طرح ڪري ڀڳيءَ، دهرم، سراڌ، دان ۽ پيا جيڪي
ت ڪرم آهن اُنهنکي ڪري ۽ ڦل نه گهري ۽ ايمان نه ڪري
دم نه ڪري جيڪي ٿئي اُنهيءَ تي خوش رهي ۽ ائين چوي ته
ي آهي سو سڀ ايشور جو آهي ۽ مڻن ٻه نه چوي ته منهنجو
ڪم پورو ٿئي ۽ ڪو ڪم بگڙي پوي ته اُنجي لاءِ ڪلپنا نه
۽ ڪو ڪم پورو ٿيس ته خوش ٻه نه ٿئي ۽ سمجهي ته —

ڦل نه گهري اهو سانتڪي تياڳ آهي . هي ارجن گيانين پرش
اشنان کان وٺي جيڪي ست ڪرم آهن اُنهن جي نندا به نه ڪندا
آهن ۽ ست ڪرمن جو تياڳ به نه ڪندا آهن ۽ ڦل جي ڪامنا
به نه ڪندا آهن هي ارجن اهڙن پرشن جي بدي نرمل آهي انهيءَ
نرمل بدي مان گيان ٿئي ٿو جنهن منهنجي وڏائي جو گيان پيدا
ٿيو تنهن سنسار کان مڪت ٿيو انهيءَ ڪري ست ڪرمن جو
تياڳ ڪرڻ نه گهرجي جنهن ڏاڪڻ جي رسي گڏ (ماڙي) تي
وڃڻ جي ٿئي هي ست ڪرم مڪت جي ڏاڪڻ آهن هي جيترا ڏيهه
ڌاري آهن اُهي ڪنهن ڏيهه ڌاريءَ جي مڪتي نه آهن هي ارجن
جنهن پيءُ جي ٻيج مان ماءُ جي پيٽ ۾ ٻچي جيوا ڇي ٿو ته اُنهيءَ
کان وٺي مرڻ تائين جيو نهه ڪرمي نه آهي ۽ نه هي جيو گيانين
ٿئي ٿو هي جيو ڪنهن نهه ڪرمي ٿئي ٿو سو بدو . ست ڪرم ڪري
اُهي موڻ ۾ سمورپي ۽ ڦل نه گهري تنهن هي جيو نهه ڪرمي آهي
۽ تياڳي ٿئي ٿو ٻيو بدا ماڻهن کي هميشه پنهنجي ڪرمن جو ڦل ٽن
قسمن جو ملي ٿو چڱي ڪرم جو ڦل سک . خراب ڪرم جو ڦل ڏک
۽ چڱن ۽ خراب ڪرمن جو ڦل سک ۽ ڏک ، اهو ٽن قسمن جو ڦل
آهي . اهي ڦل اُنهن کي ملن ٿا جيڪي منهنجي سرڻ ۾ نٿا اچن
۽ مايا ۾ موهه اٿن ۽ جيڪي منهنجي چرنن جي سرڻ ۾ آيا آهن
اُنهنجي ويجهو اُهي نٿا اچن هاڻي ارجن ٻيو بدو — جيترا ڪرم
ساڌن کان ٿين ٿا سي سڀ ڏيهه ، اندرين ، آسڻ انهن کان ٿين
ٿا آتما ڪهڙي آهي ؟ ڪجهه به نٿو ڪري ۽ ڪهڙو آهي نرمل آهي
هي ارجن اُنهيءَ کي اُنهيءَ سچا ٿو آهي جنهنجي نرمل بدي آهي ۽
جيڪي اندمتي آهن اُهي آتما کي نٿا ڏسن هي ارجن جن کي
اهنڪار نه آهي ۽ مان جو آتما آهيان سو اڪرتا آهيان ڪجهه به

ا ڏيـ

گياني پرش آهي اُنهيءَ کي تياڳي چون ٿا هي ارجن اهو
پنهنجي مت جو سنياس ۽ تياڳ چيو ماطي شاستر جي مـ
ڏکڙا شاستر هئن ٿا چون جئن خراب ڪرم ڇڏجن تئن
ڇڏجن ڇيو جو چڱن ڪرمن جو ڦل سکه آهي ۽ خراب ڪر
ڦل ڏکه آهي چڱا ڪرم جي سون جي برابر آهن سو اُنهيءَ سـ
زنجير پيرن ۾ آهن ۽ خراب ڪرم جي لوه جي برابر آهن سو
لوه جا زنجير پيرن ۾ آهن انهيءَ ڪري چڱا ۽ خراب ڪرم
ڇنڪن ۾ وجهن ٿا انهيءَ ڪري هئي تياڳ ڪجن —
ڏکڙا شاستر وري هئن ٿا چون يگيه، دان ۽ تپشيا، اشنا
اُهن ڪانو ٽي پيا جيڪي چڱا ڪرم آهن اُهي ڇڏڻ نه، گهرجـ
اهي پوترتا جي ڏيڻ وارا آهن انهن ڪرمن ڪري ديه پوتر ٿئـي
ٿي - هي ارجن تون منهنجي مت جو تياڳ بڌ — تياڳ ٽن قسمن
جو آهي اُهو بڌ — پرياءِ ۾ منهنجي مت هي آهي جو يگيه، دان ۽
اشنان ۽ تپشيا، اهي ماڻهن کي پوتر ڪن ٿا گياني پرش انهن
جو تياڳ نه ڪندا آهن ۽ اُنهنکي هميشه ڪندا رهندا آهن ۽ اُنهن
جو ڦل نه گهرندا آهن انهيءَ ڪري منهنجي مت ۾ اهاڳاله چڱي
آهي ۽ سيني کان اهاڳاله اُتم آهي ۽ اگيان ڪري آلس ڪري
.چڱن ڪرمن کي ڇڏي ڏيڻ ۽ اشنان ڪرڻ ۾ ڪهڙو فائدو آهي
ڙا جيڪي پرش مايا جي موه ۾ ڦاٿل آهن اُنهن کي تامسي تياڳ
ن ٿا ۽ جيڪي ديه جي ڏکه ڪري ست ڪرم تياڳ ڪن ۾ اشنان
ـندس ۾ سئي هوندو ۽ سارو سوير ڏڪندو — اهو راجسي تياڳ
ب جيڪي ست ڪرم ڪن ٿا سي پرياءِ هئن چون ته، منهنجو
ڻ يا ڇتريءَ جو جنم آهي اشنان کان وٺي پيا ست ڪرم ڪرڻ
ـنهنجو پلو آهـ ا ... ڪرم مونکي ضرور ڪرڻ گهرجن ۽ اُنهنجو

ڀڳوت ڪيتا ، اسُتت ڪري ڇوڙ لڳو ته هي راجا تون ڏن آهين تنهنجي
ڪري مان هن ديه ڪان ڇتس ۽ راجا ڪي پنهنجي اڳين
ڏڪ ايا ۽ ته مان راجا هوس مون ٻي راجا سان هاٿي لڙايا منهن
اٿيءُ هارايو ڏن ٺيو راجا ڪتي ويو ۽ هاٿي ٻه مري ويو انهيءَ
دکه ڪري مان مئس ڌرمراڄ جي حڪم سان مونکي هاٿيءَ جو
مليو تڏهين مون عرض ڪيو ماس تہ منهنجو ڇوٽڪارو ڪ
ٿيندو ڌرمراڄ چيو تہ جڏهين گيتا جو ستارهون اڌياءُ پڙهندين تڏه
مڪت کي پائيندين سو هي راجا تنهنجي ۽ ڀڳت جي ڪر
ڪري منهنجي مڪتي ٿي هاڻي مان ديو ديهي پائي وڪنٺ
چا لنئو ائين چئي هليو ويو سري نارائڻ چيو تہ هي لڇمي
وجيءَ چيو هي پاربتي اهو ستارهين اڌياءُ جو مهاتم آهي جو تو پڙهو
ات سري پدم پراطي ستي ايسر سنپاڏي)
(سترهون اڌياءُ پورو ٿيو)

سري گيتا جو اٺارهون اڌياءُ شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڀڳوان هي مرديت
جي ناس ڪرڻ وارا هي پڀو مان تو هان ڪارڻ
سنياس جو تت سمجهڻ گهران ٿو ۔ سنياس
چاکي چون ٿا ؟ ۽ تيا ڳہ چاکي چون ٿا ؟ هي پڀو
انهيءَ جو اُتر ڪرپا ڪري ٻڌايو ۔ سري ڪرشن
ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن سنسار جي ڪامنائن
کي تياڳي ۽ منهنجي سرڻ ۾ اچي اهڙو جو گيانيه
پرش آهي سو سنياسي آهي هي ارجن منهنجي
چرنن جي سرڻ ۾ اچي ڪري منهنجي ڀڳتيءَ
کان سواءِ ڪابہ ڪامنا ڪري اهڙو جيڪو

راجا کي راڻن شاستر جو هڪ سلوڪ پڙهايو راجا ڏاڍو خو
۽ چيائينس ته هي پنڊت ڪجهه گهر - ساڌوءَ چيو ته ٻيو مول
سڀ ڪجهه آهي هڪ هاٿي نه آهي راجا پڇي اُهو هاٿي ڪٿي
ساڌو پنهنجي گهر هاٿيءَ کي وٺي ويو ۽ اُنجي اڳيان ڪاٺ
پر هاٿي کائيندي نه ۽ نه پاڻي پيئي رڳو رئي پيو ۽ من ۾ پيو چو
ڪو اهڙو هجي جو مونکي هن جوڻ مان ڇڏائي تڏهن سا
پهلوان کي گهرايو ۽ چيائينس ڏس ته هن هاٿيءَ کي ڪه
درد آهي جو ڪجهه کائي پيئي نٿو پهلوان ڏسي چيو ته هن کي
ٻه درد ڪونهي تڏهن ساڌوءَ راجا کي چيو ته هي راجا ها
ڪجهه به نٿو کائي پيئي رڳو رئي پيو - راجا حڪيمن کي گهرا
۽ پهلوانن کي آڻايو اُنهن ڏسي چيو هي راجا هن کي ڪو ٻه د
ڪونهي هن کي ڪو پنهنجي من جو دک آهي تڏهين راج
چيو ته هاٿي تون به ڪجهه ڳالهاءِ ته سهين ته توکي ڪهڙو دک
آهي پرميشور جي قدرت سان هاٿيءَ ماڻهوءَ جي زبان سان ڳالهايو
هي راجا تون وڏو ڌرم آتما آهين ۽ مان وڏو پاپي آهيان ۽ هي
ساڌو به پڙهيوان آهي انهيءَ جي گهر جو اَن اُهو کائي جو ڌرم آتما
هجي مان ته پاپي آهيان انهيءَ ڪري انهيءَ جي گهر جو اَن مونکي
ڪين ملندو تڏهين ساڌوءَ چيو ته هي راجا تون پنهنجو هاٿي
موٽائي وٺ تڏهين راجا چيو ته دان ڪري وري مان نه وٺندس
هي هاٿي تون وٺي وڃ - مري توڙي جيئي - تڏهن هاٿيءَ چيو ته
هي سنت تون ڪاپڙا ڪر تنهنجي گهر ۾ ڪا گيتا جي پوٿي آهي
ته مونکي گيتا جو سترهون اڌياءُ پڙهاءِ تڏهين برهمڻ اُئين ڪيو
جي ليکي سترهين اڌياءَ جي پڙندي هاٿيءَ جي ديهه ڇٽي آڪاس
مان وان آيا انهيءَ تي چڙهي راجا جي اڳيان اچي بيٺو ۽ راجا جي

ٿو اهڙي ڀڳت جو ڏنل دان مان وٺان ٿو هي ارجن جهڙ
سوڌا نه آهي ۽ ڪجهه ڪٿي ٻاهر هوم ڪري يا دان ڪري ۽
تپ ڪري ست ڪري ڪري اُهي جو ڦل ٿئي - جيڪي ڪي
انگيڪار هون ۾ ڪن ٿا تنهجا مان لئو وٺان ۽ ديوتا يا پتر جي
اڀڙ ڪن ٿا ته اُهي ٻه نيا وڌن سرڌا ۽ پريت کان سواءِ ڏنل
ڪنهنکي ملن ٿا اُهي ٿئي . اهو ڦل پڙ ت پريت جي ڏيه ڌاري پاڙ
ٿئي اچي ٿو پيندو مان اُنجو انگيڪار نه ڪندو آهيان اهو ٿي
ڪري سمجهه -

(سترهون اڌياءُ پورو ٿيو)

سري گيتا جي سترهين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ ٿو چوي هـ
لڇمي منجهه ليڪ نالي شهر ۾ دساسر
نالي راجا هو تنهن ٻي راجا سان
شرط رکي ته جنهنجو هاٿي ڪٽي اُهو
هي ڏن ڪٽي هن ٻي راجا اها شرط
ڪٽي ڪيترن ڏينهن کان پوءِ
ساسن جو هاٿي مري ويو راجا کي ٿئا ايڏو ڏک ٿيو چوڙ لڳو ته ڊڪڙو
ن ويو پنهنجو هاٿي ٻه مري ويو ٿيون شهر جي ڳالهه ٿي انهيءَ ڏک ۾
جا ٻه مري ويو جم دوت ڌرمراءِ وٽ وٺي ويس ڌرمراءَ حڪم
-و ته هي هاٿيءَ جي ڏک ۾ مئو آهي ڪنهن هاٿيءَ جو جنم ڏيو هي
مي راجا دساسن سنگلديپ ۾ وڃي هاٿي ٿيو ۽ ڪنهن اڳين جنم
خبر هئي ته مان راجا ۽ هاڻي هاٿي ٿيو آهيان اهو خيال ڪري
ڇهه ڪاڻي ٻه ڏ ۽ زار زار ٿيو رئي ايتري ۾ هڪڙو ساڌو آيو تنهن

اڏيا ۽ س

راڄسي دان چئو — اُهي برهمڻ کي دان ڏئي جنهنکان پڇ
کو اُپڪار نه ٿئي ۽ دان ڏيئي ڦل جي ڪامنا ڪري اهو راڄ
دان آهي. تامسي دان چئو — زمين ۽ اشڌ هنجي سامان ۽
هنجي پاڻ روتي ڪائي ڀوءِ دان ڪري ۽ برهمڻ اهڙو ڪڪر
هجي يا نيچ ذات يا مليڇ کي دان ڏئي ۽ ڪروڌ سان گاريو
ڏيئي ڀوءِ دان ڏئي اهو تامسي دان آهي — هي ارجن جنهنکي
پاربرهم چوڻ ٿا اهو ڪهڙو آهي؟ جنهنجي رس گڻ تي بره
پيدا ٿيو سنسار جي اُتپت ڪرڻ وارو ، جنهن سان گڏ سانت ڪ
گڻ مان سنسا جي پالنا ڪرڻ وارو وشنو پيدا ٿيو ۽ جنهن جي
تنجو گڻ مان سنسار جي ناس ڪرڻ وارو مهاديو پيدا ٿيو ، اهڙو
جو پاربرهم آهي تنهن هي برهمڻ ۽ پيدا ڪيو آهي اُنهيءَ ويد پيدا
ڪيا آهن ۽ يگيه ۽ اُنهيءَ پيدا ڪيا آهن هي ارجن آنهيءَ پاربرهم
جو ، جو حڪم آهي اُنهيءَ ريت ويد جو برهم آهي ويد جي وڏيءَ کي
سمجهي دان ، يگيه ، تپشيا ، اشنان ۽ ٻيا پوتر ڪرم جي آهن
سيئي ويد کي سمجهي ڪنيا يگيه دان تپ جو ڦل چئو — جيڪي
ش اُنهيءَ جو ڦل نٿا گهرن فقط مڪتيءَ جي ڪامنا اٿن اُهي
ڪت کي پائيندا آهي ارجن منهنجي ڳالهه ٻڌ . منهنجا ڀڳت
يت سان مونکي گل ، ڦل سمرپڻ ڪن ٿا اُهي مان اُنهنجا وٺان
ڪنهن ريت اُهو چئو — اول ته مونکي سٽ چاڙهي ۽ چوي ته
ڪي مان پرميشور کي سمرپڻ ڪريان ٿو سو هي پرميشور منهنجو
ڪار ڪر ۽ پاڻ کي هيٺن سمجهي ته مان پرميشور جو ڀڳت
ن — پاڻ ۽ مون ۾ ڪو ڀيد نه چاڙهي ۽ هئن چوي ته مان
و ڏ ، ڪرم ، ڪري ڀڳو نت جو داس آهيان منهنجو داس
ڪي مون ۾ سمرپڻ ڪري ٿو اُهو مان انگيڪار ڪريان

من جو تپ ٿو - اول ڪري تپ جو من کي خوش رکي منهنجي
پريت جا امرت برابر آهي سا منهنجي پريت مون ۾ اڳائي ۽ منهنجي
شڪ رکي مون ۾ سرڌا رکي ۽ من ارٿ ـــ سواس جو تپ ٿو
هر هر منهنجو سمرڻ ڪري هري - رام - ڪرشن - گوبند - پرماتما
پرميشور - نارائڻ - برهمڻ ابناسي نت سهائڪ ڀڳت وڇل ـــ
راڌي ڪرشن ، الک ڏب پرک - آد پرک - وسونڀر جڳديشس
سرب وياپي - انترياميءَ پين ڌالن جو جاپ ڪرڻ ۽ ست چت
آنند سروپ جو منهنجو نالو آهي اهو چوڻو اهو ساهه جو تپ آهي
هاڻي هن تپشيا جي ٽن قسمن جا ڀيد ٿا ـــ هي جو ديهه ـــ من ـ
وچن ـ ساهه ڪري تپ ڪرڻا مون چيا آهن اهي جيڪي سرڌا
سان ڪندا اهي پرش موکي اچي ملندا ۽ سک مان تپشيا
ڪري ۽ ڦل نه گهري ۽ اها تپشيا مون ۾ ارپڻ ڪري اهو ساتڪي
تپ آهي ۽ ڌاموس جي لاءِ تپ ڪري ۽ پنهنجي پوڄا ڪراءِ
اهو پاکنڊي تپ راجسي آهي اها تپشيا نهچل نه آهي تامسي ٿو
ڦل جي ڪري تپ ڪري جنهن تپ ڪري پاڻکي به ڪشٽ ۾
وجهي ۽ ڪنهنجي بري ڪرڻ لاءِ تپ ڪري اها تامسي
تپشيا آهي ـــ

ٽن قسمن جا دان ٿا - ساتڪي دان ٿو - هي دان موکي
ڪرڻو آهي سو ڪٿن ڪري ؟ اتم گرهستي برهمڻ کي دان ڏئي
جنهنکان سنسار ۾ پيو ڪجهه به نه ٿي سگهي ۽ ڪرم واري برهمڻ کي
ڏئي ۽ زمين به پوتر هجي گانءِ جي چيڻي سان ليپو پائي سامان
به ستو هجي پرڀات جو وقت هجي پاڻ به اشنان ڪري پوتر ٿئي
برهمڻ به پوتر ڪٿ ڪرمي هجي اهڙي طرح جيڪو دان ڪري
اهو ساتڪي دان آهي ـــ

يگيه سماڄهه- تامسي يگيه پڻ- جنهن يگيه ۾ شاسترن جي وڌي ن
آهي ۽ من به پوتر نه هجي ۽ ويد جو منتر به نه پڙهي ساڌ براهمڻ کي
يگيه کان پوءِ ڏکڻا به نه ملي ۽ يگيه ڪرڻ واري جي مرضي به ن
هجي اهڙي يگيه کي تامسي سماڄهه-

هاڻي ٽن قسمن جو تپ پڻ- اِهن ٽن قسمن مان هڪڙو ت
ديهه ڪري ٻيو من ڪري، ٽيون وچن ڪري- پهريائين ديهه جو تپ
پڻ- جتي ڪو ننڍو وڏو هجي آهي کي ڏسي پير نمر رکي ڪنهن
جيو کي دکر نه پهچي اها پيرن جي تپشيا آهي هٿن سان وڻ ٽڻ
۽ ملندڙ جيون کي دکر نه ڏئي اها هٿن جي تپشيا آهي ديهه کي
پاڻي مٽي سان پوتر رکي ڏندڻ ڪري اشنان ڪري منهن ڌوئي
تلڪ ڏئي سالگرام جي پوڄا ڪري ۽ جيڪي ديوان گياني آهن
اُنهن جي شيوا ڪري ۽ برهم چريه رکي- برهم چريه ڇا آهي؟ آهو
ڏ - هي ارجن جيڪو گرهستي هجي ته پرائي زال کي هٿ نه لائي
جي ورڪت بيراڳي هجي ته زال جو ڌيان به نه وٺي من ۾ خيال
نه ڪري اهو برهم چريه آهي ماءُ پيءُ جي شيوا ڪري اهڙيءَ طرح
پر جو تپ ڪرڻ لازم آهي- هاڻي وچن جو تپ پڻ- اول تـ
- اي سچ ڳالهائجي ڪهڙو سچ؟ جنهن سچ ڳالهائڻ ڪري ٻڌڻ وارا
ش ٽين ۽ مڌر آهستي ڳالهائي ۽ ڪنهن کي سڌ ڪري ته هنن کي
پائي، سنت ڀڳت، ۽ ٻين جا پيارا جنهن ڳالهائڻ ڪري پسڻ
و خوش ٿئي اهڙو ڳالهائي ۽ جي ٻيو سڌي ته اُن کي چوي ته
جي - پائي - پيارو اهڙيءَ طرح جيڪو ڪري تنهنکي وچن تپشيا
ي - ٻيا وچن جا تپ پڻ سنڌيا گائتري پڙهي يا ويد جو پاٺ
ب پراڻن جا استوتر ۽ ڪٿا ۾ جو منهنجي ليلان اوتاري جي
آها پڙهي ڪيرتن ڪري وشن پڻ ڳائي اهي وچن تپ آهن

مَن ۾ ڦل جي ڪامنا آهي جنهن تپ ڪري سو ير ڪي ٻه ڪشٽ
ڏئي ۽ مان جو اُنهن جي ديهه ۾ آتما رام آهيان سو موکي ٻه ڏک
ڏين ٿا اهڙا جي اگياني ۽ اڌمت آهن جــو تپشيا ڪن ٿا اُنهن
کي تون دئيت تپ ڪري ڄاڻ سڀ دئيت جا تپ آهن هاڻي
ارجن کاڌي جا قسم ٻڌ کاڌو ٻه ٽن قسمن جو آهي تپشيا ٻه ٽن
قسمن جي آهي يگيه ٻه ٽن قسمن جا آهن دان ٻه ٽن قسمن جا
آهن اول سانتڪي کاڌو ٻڌ جنهنجي کائڻ ڪري عمر وڌي
ٿئي تي سو عمر وڌائڻ جو کاڌو امرت آهو ديوتائن کي مليو
آهي جنهنجي کائڻ ڪري ديوتا امر ٿيا آهن ماڻهن جو کاڌو ٻڌ
جنهنجي کائڻ ڪري ديهه ۾ ٻل ٿئي ۽ بيماري نه ٿئي جنهنجي کائڻ
ڪري مَن ۾ پريت ٿئي چڱو کاڌو کائجي ۽ سواد سان پرڀل هجي
گهه سان خوشبوءِ دار دال، چانور، پڪي گڏي روٽــي گهه سان
خوب مکي کائي اهو سانتڪي کاڌو آهي اهو کاڌو ماڻهن کي پيار
آهي راجسي کاڌو ٻــڌ ڪهڙو؟ گرم جنهنجي کائڻ ڪري وات
سڙي ۽ بيماري پيدا ٿئي. جنهنجي کائڻ ڪري نقصان ٿئي اهــو
کاڌو راجسي ماڻهن کي پيارو آهي، تامسي کاڌو ٻــڌ. جنهن کائڻ
ڪرڻ ئي رات گذري وڃي رات جي پاروٿي روٽي جنهن سواد ٻه
نه هجي ۽ ڪنهنجو جوٺو هجي اهو کاڌو تامسي ماڻهن کي پيارو آهي
جيڪي تامسي آهن اُنهنجا يگيه ٻڌ، اول سانتڪي يگيه ٻڌ جنهن
يگيه ۾ ڦل جي ڪامنا نٿا رکن ۽ ماڻهن جي سکه لاءِ ڪن ٿا ۽ شاستر
جي وڌيءَ موجب ڪن ٿا يگيه ڪندڙ چوي ته موکي يگيه ڪرڻ
ضرور گهرجي انهيءَ طرح جيڪو يگيه ڪري ته اهو سانتڪي يگيه آهي
راجسي يگيه ٻڌ. جنهن يگيه ۾ ڦل جي ڪامنا ڪانهي فقط ماڻهن جي
ڏيکارڻ ۽ ناموس لاءِ ڪن ٿا اهڙي يگيه ڪئي هي ارجن راجسي

سري گيتا جو سترهون اڌياءُ شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڪرشن ڀڳوان
ڪرپا ندان جي پنهنجي ٻڌ مت ڪري شا
جي ٻڌ ڪي نٿا سمجهي سگهن جي تو اپنا
پرمانند جو ٻچن ڪن ٿا ۽ سرڌ ۾ آيا آهن
توهان جا ڀڳت ٿيا آهن سو انهن پرشن شاستر
جي ٻڌ سچاتي آهي ۽ جن تو اپناسي پرمانند
ڪي سچاتو آهي انهن پرشن شاستر جي ٻڌ ۾
سچاتي آهي هي پرم پوتر ڪرم جن ٿياڳن ماڻهن
شاستر جي ٻڌ (جو توهان جو ٻچن آهي) انکي
ٿياڳي ڪنهنجي شيوا نٿا ڪن اُهي ڪاٿي آهن
يا راجسي او ڪرپا ڪري ٻڌايو ۽ سري ڀڳوان چوي ٿو هي
ارجن پوچا ڪرڌ جي وڏي ۾ ٽن قسمن جي آهي اها سمجهيل
ماڻهن ڪي ڌاري ٿي اها سرڌا ۾ ٽن قسمن جي آهي . ساتڪي
راجسي . ڪاٿي سو تون ٻڌ . هي ارجن جيڪي ساتڪي آهن
نهنجو نشچو ٻڌ ، ڪرو ايشور سرب وياپي چاڻن ٿا سي
ان نمرتا پاءِ ڪري هلن ٿا ۽ سي ساڌ مونکي سمجهن ٿا
ي ساتڪي پرڪر آهن ماڻي انهنجي پروتي ٻڌ - ديو ٿائن جي
چيا ۾ انهن جو من لڳي ٿو ڪاٿي پرورتي ٻڌ . پريت . ڀوت - گرٿ
ون جي ڪاٿي جو ڪيون آهن انهن ۾ انهنجي دل لڳي ٿي
راڪش جي پوچا ۾ جن جو من لڳي ٿو اُهي تمشيائون ڪن
۾ ڏيئتن چون ڪن ٿا جو شاستر ۾ ڪر چون ئي نٿا ۽ ڪهڙي
ڪن ؟ جنهنجي ڏسڻ ما اُتلند و خوف ٿئي ۽ ماڻهن جي
ڌ لاءِ ڪن ٿا ڪر ماڻهو ڏسي چون ڪر هي وڏو تپشي آهي

هي پاٺ جو ڦل جنهن جي نمت ڏان ڏنم ۽ مان روز سورهين اڌياءِ
جو پاٺ ڪندو آهيان راجا چيو هي سنت هاڻي اڳين جنم
ڪير هو ساڌوءَ چيو هي راجا هي اڳين جنم ۾ انيت جو چيو ڪرو هو
۽ سندس گروءَ کيس چڱي وديا سيکاري ۽ ڏاڍو پنڊت ڪيائينس
نالو ٿيو ۽ ملڪ ملڪ مان ماڻهو هنجي درشن لاءِ اچي
پاڻ ورهن ڪان پوءِ سندس گرو آيو ۽ هي وڏي سماج ۾
ڪرڻ لاءِ اٿان ٿو ته منهنجي وڏيائي گهٽبي - اهو خيال ڪري
اکيون ڪٽي بند ڪيائين گروءَ ڏسي خيال ڪيو ته هن مونکي ڏسي
اکيون بند ڪيون اهو خيال ڪري سراپ ڏنائينس - هي
ٿيڪيو ۽ ته اٿي نمسڪار ڪئي ۽ پنهنجي وڏائي جي ايمان ۾
ويهي رهين هاڻي منهنجي سراپ ڪري تون هاٿي ٿيندين اهو
پڌي چوڻ لڳو هي گرو اوهانجو سراپ ڪڏهن ۾ نه ٿيندو پر ديا
ڪري پڌايو ته منهنجي مڪتي ڪڏهن ٿيندي ڏڌهين گروءَ کي
ديا آئي چوڻ لڳس جڏهين تو کي سورهين اڌياءَ جو پاٺ جو
سنڪلپ ملندو تڏهين تنهنجو اڌار ٿيندو اهو پڌي راجا به پاڻ
ڪرڻ لڳو ۽ پنهنجي راڄائي پٽ کي ڏيئي پاڻ تپ ڪرڻ لڳو
۽ روز گيتا جي سورهين اڌياءَ جو پاٺ ڪري پرم گت کي پراپت
ٿيو ، سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي - شو جي چوي ٿو هي پاربتي
هو سورهين اڌياءَ جو مهاتم آهي جو تو پڌو —

[اِت سري پدم پراڻي ستي ايسر سنبادي]

[سورهون اڌياءَ پورو ٿيو]

ڏيندو نہ تہ هاٿي ڪهڙي شئ آهي جو موکي ماريندو ماڻهن
هي سنت هو جانور آهي هنکي تنهنجي پڄڻ جي ڪهڙي سڌ پو
۽ نارائط جي هنکي ڪهڙي خبر تہ نارائڻ ڪير آهي هي سنت
هاٿي توکي ماريندو نہ تہ پڄي هري ڏيئي سنت چيو تہ موکي ه
چو ماريندو مان پرميشور جو پيارو آهيان اُنجو ڀڳت آهي
جيڪڏهين منهنجو موت هن جي هٿان ڏيٺو آهي تہ اوس بہ ماري
ائين ڪندي هاٿي بہ اُتي اچي پهتو تہ ساڌوءَ هاٿيءَ ڏي چتائي
نهاريو هاٿي ساڌوءَ کي ڏسي سونڍ سان نمسڪار ڪيائينس ماڻهن
سمجهو تہ اجهو ٿو ماريس - هاٿي ساڌوءَ کي نمسڪار ڪري اُتي
بيهي رهيو تڏهين ساڌوءَ چيو تہ اي هاٿي مان توکي سڃاڻان
تو تون اڳين جنم ۾ ڀائي هئين هاڻي مان تنهنجو اُڌار ڪريان
تو تون ڪا بہ چنتا نہ ڪر هاٿي هر هر ساڌوءَ کي پيرين پيو پوي
ماڻهن اهو حال ڏسي وڃي راجا کي ٻڌايو راجا بہ اچي ڏٺو تہ
هاٿي ساڌوءَ جي اڳيان سونڍ هيٺ ڪيو بيٺو آهي ساڌوءَ چيو
اڙي هاٿي تون اوري اچ هاٿيءَ اڳي وڃي چرن وندنا ڪئي
س، ذوءَ ڪمنڊل مان پاڻي کڻي چيو تہ گيتا جي سورهين اڌياءَ جو
ل مون هاٿيءَ کي ڏنو ائين چئي اُهو پاڻي هاٿيءَ تي وڌاءِ پاڻي پورط
رط هاٿيءَ جي ديه ڇٽي ۽ ديو ديهي پاتاءِ ۽ وِوان ۾ چڙهي راجا جي
ڳيان اچي چيائين هي راجا مان توکي ڌرماتما جاڻي اچي تنهنجي
۾ ڏکيس تہ ڪو اهڙو سنت اچي جو منهنجي مڪت ڪئي هن
نت جي ڪرپا سان منهنجي مڪت ٿي ائين چئي وئڪنٺ
ڪيو ويو راجا سنت کي ڏنڊوت (نمسڪار) ڪري چوط
ٽ سنت اوهان ڪهڙو منتر چيو جنهنڪري هن جو اُڌار ٿيو
چيو تہ مون منتر تہ ڪو نہ چيو باقي گيتا جي سورهين اڌياءَ

سري ڀڳوتا جي ١٦ اڌياءَ جو ماهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هي
لڇمي سورت ناليءِ هڪڙو شهر آهي
اُن ۾ ڪرڳر ناليءِ هڪڙو راجا هو اُهو
ڏاڍو ڌرم آتما هو ۽ اُنهيءَ راجا جي
راڄ ۾ گهر گهر ٺاڪر هوا ۽ اُهي
ٺاڪرن جي روز شيوا ڪندا هوا
ڄ وڏين وڏيون اُنهيءَ شهر ۾ جايون ٺهيون هيون ۽ اُنهڪي سون
جا دروازا هوا راجا ڏاڍو سنت شيوي هو ۽ اُنجي پرجا به ڏاڍي
سنت شيوي هئي راجا وٽ هاٿي تمام گهڻا هوا اُنهن هاٿين ۾ هڪڙو
هاٿي تمام سخت هو جو پهلوان کي به ويجهو اچڻ نه ڏيندو هو جو
پهلوان اُنجي ويجهو وڃي ته اُنکي ماري - هاٿيءَ جي پيرن ۾
زنجير پئي پئي هئا ڇڏايون راجا ملڪ ملڪ مان پهلوان اٺايا ۽
انعام ٺهرايا ته جيڪو هنکي مستيءَ مان ڇڏائيندو تنهنکي انعام
ڏيو پر اُن هاٿيءَ کي ڪنهن به نه ڇڏايو ۽ نڪو ڪو اُنجي ويجهو ئي
وڃي سگهيو - راجا جي منڊرا ڳيان ويٺو آهي ۽ ڪنهن مهل ڪيڏانهن
به وڃي ته ماڻهن کي ماري ۽ جي جهنگ ۾ وڃي ته جهنگ جا پسون
ماري - جتي به وڃي اُتي ڏاڍو ڏکر ڏئي راجا اهو حال ڏسي
ڏاڍو ڳڻتيءَ ۾ پيو گذاري راجا گهڻائي اُپاءَ ڪيا پر ڪنهن مان به
ڪو نه پيس هڪڙي ڏينهن اُهو هاٿي شهر مان ٻي آيو ته اُنجي
سامهون هڪڙو سادو ٻي آيو — ماڻهن سادوءَ کي چيو ته هي سنت
پوءِ نه ته هاٿي توکي ماري وجهندو سنت چيو ته هي ڀائي سري
نارائڻ تي رکو جي منهنجو موت هن کان ٿيڻو هوندو ته اوس به

اُنهن جا يـگير ۽ دوم ۽ سراڌ ۽ اهي اُنهن جا ڪارج پڳ - پهر
اهنڪار ڪندا اٿ هي يگير مون ڪيو. اُهي اپماني آهن ڪنـ
ٻر مشو نہ ڏيکين ۽ مايا جي موهہ انڌا آهن ۽ نا موس، لاءِ يگير د
ڪندا آهن اهڙا پا ڪنڊي آهن جو جنهن ريت يگير ڪرڻ گهرجي ا
ريت ٻر نہ ٿا ڪن ۽ اُهي اهنڪار ـ ڪام ڪروڌ سان ڀرپور آهن
مان جو آتما رام سڀني ۾ وياپڪ آهيان تنهن سو موڪي ، نندا سچا
اهي جي دئيت پڻ جا ماٺو آهن سي ڪنهنکي ڏکر ڏيا ڏين
ڪنهنجي نندا پيا ڪن اهڙا جيڪي سخت ماٺو آهن. انهن جـ
حال پڻ ـ مان اُنهن سان ڪيئن ٿو هلان ؟ انهن کي ڏکر ڏيند
جيڪي جو ڻيون آهن اُهي ڏيان ٿو، ڪهڙيون ؟ گڏه جو جنم پر اُه
سارو بد بوءِ سان ڀريل ۽ روڳي هوندو، ڪتي جو ٻئي جو ڪتي
جو ۽ ٻيون جيڪي خراب جو ڻيون آهن اُهي ڏيان ٿو هي ڪنتيءَ
جا پٽ جن موڪي نہ پاتو آهي اهي هر هر نيچ جنم پائين ٿا هي ارجن
جنهنڪي نرڪ چون ٿا اُن کي ٽي دروازا آهن ۽ اُهي هڻ آتما
کي ناس ڪرڻ وارا آهن ڪهڙا ؟ ڪام ڪروڌ ۽ لوڀ ٽي دروازا
نرڪ جا آهن ـ هي پريتم جيڪي اُنهن کان پري آهن اُنهن کي
ڌرم ڪٿي ملي ٿي ۽ پنهنجي آتما کـي سکي ڪيو اٿن هي ارجن
جيڪو شاسترن جي وڌيءَ کي تياڳي ۽ پنهنجي من جي وڌيءَ تي
هلي ٿو تپسيا دان ڪري ٿو سو اهو اُنهنجو ڦل نٿو پائي ۽ اُنهنجو سک
سي آهي ۽ ڪنهن ٻر وقت مڪت کي پراپت نہ ٿيندا هي ارجن جن
آتما سکي ۽ شڌ آهي ۽ شاستر جي وڌيءَ تي هلن ٿا اُهي منهنجي
ڀا سان مڪت کي پائيندا ـ

(سورهون ادياءُ پورو ٿيو)

جي ڪرڻ وارو ڪوبہ ڪونهي ۽ نڪو سنسار جو ايشور آهي ۽ اسين
ڀاڻ مان پيدا ٿيا آهيون اسين پرميشور آهيون. اهي موڙهہ انڪ
مت ڀاڻ کي پرميشور سڏائين ٿا سڀني ڳالهين ۾ هٺ ڳالهہ اُتم ڪري
سمجهي اُٿن ڪهڙي تہ ستو ڪاڻ ۽ ڀوڳہ ۽ ڏاڍا خوشبوءِ وارا رنگين
ڪپڙا ڪرڻ، سهڻي زال سان ڀوڳہ ڪرڻ، انهن ڳالهين کي
پرم گتي ڪري ڄاڻن ٿا. ۽ انهيءَ کي لاڀ ڪري سمجهن ٿا ۽ اُنهن
جي پڪ تمام انڌي ٿي آهي اُنهن جو شڌ آتما نشٽ ٿيو آهي ۽
تمام ٿوري مت وارا آهن. ۽ اهڙي ڪرجي ڪوشش ٻيا ڪن
جنهنڪري ڀاڻ بہ دکن ۾ پون ۽ ٻيا بہ دکہ ڏسن اهڙن ڪرمن جو
اُپاءُ ٻيا ڪن مايا جي موهہ ڪري ڪوڙي لوڀ کي وٺي ويٺا آهن
جيستائين سنسار جي پرلي نہ آهي تيستائين هميشہ چنتا ۾ گذارين ٿا
۽ لوڀ - ڪام جي درشٽا ۾ پڪي وسواس ڪري پڪا ٻيا آهن ڪام
ڪروڌ ۾ ڏاڍا مست آهن ۽ خراب ڪرم ڪري مايا گڏ ڪئي اٿن
۽ دل جا هيڻ آهن پنهنجي ڀاڻ ناس ٻيا ڪن جڏهن موهہ ڪري مايا
کي گڏ ڪن ٿا تڏهن اُنهيءَ کي ڏاڍو فائدو سمجهن ٿا تہ هي منهنجو
مطلب پورو ٿيو آهي هي سياڻي مان پائيندس - هي ٻي ڏينهن
پائيندس - دشمن جي مارڻ ۾ ڪهڙي ڳالهہ آهي - ڏس تہ ڪيئن
و ماريانس دشمن کي ماري ڄاڻان، وڏي زوروارو آهيان سکي
هيان، سچيار آهيان، ڀوڳي آهيان سڀني پڙهين کان شاهوڪار
آهيان منهنجي برابر ٻيو ڪوبہ ڪونهي مان سڀ کان وڏو آهيان
ڪرمن ڪري تن جو ڪندڙ آهيان ٻيا سڀ منهنجا داس آهن
ئي ڀوڳن ۾ الڳا آهن هي، ارجن گيٽن قسمن جي وشين ۾ اُنهن جو
ن ٻيو پرمي موهہ جي جار ۾ ڦاٿا ٻيا آهن ڪامي ڀوڳہ ۾ پڪا ٻيا
ن اُنهن جو حال ڪهڙو ٿو ٿئي هتي بہ نرڪ پوءِ بہ نرڪ ۾ ٿيوندا

سان هر هر منهنجو ٿا لوو ٿن اُهيءَ سان پوءِ ڪري ڪنهن سان
نه ڪري پنهنجي وڏائي نه ڪري ڪنهنجو گرو گو سائين ٿي
ويهجي هي ارجن اهي جيڪي لڇڻ جن ماڻهن ۾ آهن اُهـ
ديوتائون اُهن هاڻي دئيتن جا لڇڻ ٻڌ - ڀڙياءِ پاکنڊي ۽ لـو
ڪان پنهنجي وڏائي ڪرائڻي ۽ من ۾ پاپ جا خيال ڪري . ا
پاکنڊي آهي . هاڻي پاکنڊي اتيت جا لڇڻ ٻڌ — جو سنسار ڪـي
ڇڏي منهنجي سرڻ آيو آهي منهنجي سرڻ ۾ اچي وري منهنجي
چرنن کي ڇڏي ٻين ڳالهين جو خيال ڪن ٿا ؟ مون جهـڙو ٻيو
ڪوهي — ڪروڌي - سخت ڳالهائڻ . اهي پاکنڊي اتيت آهن
اُنهن جي اُتپتي اگيان آهي اُنهن ٻنهي جو ٻڌل ٻڌ - جن ماڻهن ۾
ديوتا جا سڀاءَ آهن اُهي سنسار کان مڪت ٿين ٿا جن ۾ دئيتـن
جا سڀاءَ آهن اُهي سنسار جي مرڻ جمڻ جي ٻنڌن ۾ پون ٿا . ڇڏهـن
ارجن اها ڳالهه سري ڪرشن جي مک مان ٻڌي ڏڏهن پنهنجي من
ويچار ڪرڻ لڳو نه مون ۾ ديوتائن جا سڀاءَ آهن يا دئيتـن جا ؟
ري ڪرشن منهنجو ويچار ڏسي چوڻ لڳو ته هي ارجن تون پنهنجي
ن ۾ ڪو ويچار نه ڪر تون ديوتائن جي سڀاءَ ۾ ڄائو آهين جمڻ
سا تو ۾ ديوتائن جا سڀاءَ اچي پيا هوا هي ارجن اهي سڀاءَ ماڻهن
هن - ديوتائن جا سڀاءَ چڱيءَ ريت ٻڌ ايامان ۽ ۽ دئيتن جا ڏوري
ر سو ڪجهه تورا ٻيا ٻه ٻڌ — هي ارجن جن ۾ دئيتن جا سڀاءَ
آهي نه گرهست ۾ سکي ۽ نه اتيت ٿي رهڻ ۾ سکي آهن —
ت تيرٿ جي جنکي خبر نه آهي ته اتيت ڪٿن ٿيو آهي ۽ نه پوترتا
جاڻن ته ڪٿن اشنان ڪري پوتر ٿيو آهي ۽ مان جو ست
آديان اُنهيءَ کي نه ٿا ڏسن ۽ ٻاڻ ۾ گڏجن ته هٿون ڇون ٿـ
ر ڪٿي آهي ڪنهن ڏنو آهي نه ميشور آهيڻي ڪو نه سنسار

سري گيتا جو سورهون اڌياءِ شروع ٿيو

سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارجن
ڏڪڙن ماڻهن جا سڀاءَ ديو تائن جهڙا
۽ ڏڪڙن جا دئيتن جهڙا — هاڻي ڀريا ۽
ديو تائن جهڙا سڀاءَ آهن اُهي ڀڳ جنکي ڪ
خوف ڪونهي ۽ انتش ڪرڻ شڌ اڻن منهن
چاڻڻ جو گيان ۽ شرڌا سارو دان ڪرڻ
اندرين جيتڻون — يگيه ڪرڻ ۽ منهنجـ
وڏائي جا ويدن ۾ آهي اُها ڪٿائي ۽ ڀڳ ڪٿي
پڙهڻو ۽ پراڻن جا استوتر - ڪيرتن ڪرڻا - ڪرشن
پڻ چوڻا - تپشيا ڪرڻي - هي ارجن تپشيا جو مهاتم
سترهين اڌياءَ ۾ چوندس اهڙي جا آهي ديا ڪرڻ ڪنهنکي ڏکر نـ
ڏيڻو نرمدل ٿيڻ — سچ ڳالهائڻ ڪوڙ نه ڳالهائڻ — ڪنهن تي ڪاوڙ
نه ڪرڻ - سرير جي لاءِ ٿورو ڀوجن ڪجي — اُنهيءَ جو نالو تياڳ
آهي سدا ءُ سنتوک ۾ رهڻو ڪنهنجي گلا نه ڪرڻي جيترو پڄي اوترو
ـنيڪنهن کي سکر ڏجي لوڀ نه ڪرڻ پاپ ڪان ڊري رهڻ چنچل
سڀاءَ ۽ ان پڻ رهڻ - آسڻ نهچل ڪرڻ اندرين کي نهچل رکڻ
ـن کي نهچل رکڻ — گياوان پرش جي او گيا نه ڪجي ۽
ـپ کي نمشڪار ڪجي سپ ڪنهنجي ڀل ڪجي ۽ ڪميا رکڻ
ـڪو ڏکر ڏيئي وجي ته اُهو سهي ۽ ڌيرج ڪري ڏکڙي پرميشور
شرڻ ۾ رهڻ - جيڪي پرميشور ڪري اُنتي راضي رهڻ جيڪو
ـڙي ڏو ۽ منهنجي شرڻ ۾ اچڻو اُنهيءَ جو نالو ڌيرج آدي ديه
ـڪيءَ ۽ مٽيءَ سان پوتر ڪري اشنان ڪري ۽ انتش ڪرڻ

۾ ڏيو ڏيهي چيو تہ اي راجا تنهنجي گهوڙي جو چيٽن مان آهيان
۽ مون ڏيو ڏيهي ڀاتي آهي ۽ مان وئڪنٺ وڃان ٿو. راجا چيو
تہ تو کهڙو پاپ ڪيو جنهنڪري توکي اها ديہ ملي گهوڙي چيو اي
راجا اها ڳالهہ رکيشر کان پڇ راجا اُنهيءَ رکيشر کان پڇيو تہ هي
سڀ ڪهڙي ڳالهہ موکي ٻڌاءِ رکيشر چيو تہ هي راجا گيتا جو سلوڪ
هڪڙي ٻن ٽي لکيل هو اُن کي هن ڏٺو آهي انهيءَ ڪري گهوڙي
جي مڪتي ٿي آهي راجا چيو تہ هي سوامي اڳين جنم ۾ هي ڪير
هو ۽ گهوڙي کي جڏهن مون ورتو هو تڏهن گهوڙي سر هلايو هو سو
هي سوامي اها ڳالهہ موکي ٻڌايو. تڏهن رکيشر چيو تہ هي راجا
تون اڳين جنم ۾ راجا هئين هي گهوڙو تنهنجو وزير هو ۽ هن توکي
راجائي لالچ ڪري ماريو هو تون تہ سا ڳيوئي اچي راجا ٿئين ۽ هي
مري ڪري ڌرمراءِ وٽ ويو ڌرمراءِ چيو تہ هي نمڪ حرام آهي
تنهنڪري هنکي خوب نرڪ ڀوڳايو. هي راجا هي ڏاڍا نرڪ ڀوڳي
اچي سنگلديپ ۾ گهوڙو ٿيو ۽ اُتاهون اچي تو وٽ وڪاڻو جڏهن
هن سر هلايو تڏهن هن چيو هي راجا موکي سڃاڻي ٿو يا نہ؟ ۽
ان توکي سڃاڻان ٿو مشيشر ائين چئي کٽي مان ڪٽي. راجا
عجب کائي رکيشر کي ڏنڊوت (نمسڪار) ڪياءِ تہ ايتري ۾
ا جو لشڪر بہ اچي پهتو ۽ راجا بہ گهوڙي تي سوار ٿي پنهنجي
ر آيو ۽ پنهنجي پٽ کي راجائي ڏيئي پاڻ جهنگ ۾ وڃي تپسيا
ڪرڻ لڳو ۽ گيتا جي پندرهين اڌياءَ جو پاٺ بہ ڪرڻ لڳو انهيءَ
ت ڪري راجا پرم گتيءَ جو لائق ٿيو. شوجي چيو هي پاربتي
ري نارائڻ چيو هي لڇمي اهو پندرهين اڌياءَ جو مهاتم آهي
ٿو ٻڌو —
راتسري پدم پراڻي ستي ايسر سنباڌي
(پندرهون اڌياءِ پورو ٿيو)

ا ڏياءُ پندرهو
سوداگر اُهو گهوڙو پٺسن تي ورتو ۽ پيا ۾ ڪيترائي گهوڙا ورتا ۽
پنهنجي ملڪ ۾ آيو. تڏهين اُتي جي راجا ٻڌو تہ فلاڻو سوداگر ڏاڍ
سٺا گهوڙا وٺي آيو آهي. تڏهن راجا ماڻهو موڪلي گهرايس ۽
گهڻائي گهوڙا راجا ورتا ۽ اُنهيءَ گهوڙي کي ٻـ ورتاءِ گهوڙي
راجا کي ڏسي سر ڦيريو راجا ڏسي چيو تہ هي ڪهڙو سبب آهي جو
گهوڙي سر ڦيريو تڏهن راجا پنڊت کي گهرائي اُن کان پڇيائين
هي ڇا؟ پنڊت چيو تہ هي راجا اوهانکي راجا سمجهي گهوڙي
سر نوايو تڏهن راجا چيو تہ ائين تہ آهي ائين چئي پنڊت کي
و ڪل ڏنائين ڪيترن ڏينهن کان پوءِ راجا شڪار ڪرڻ ويو پر
هيءَ گهوڙي تي چڙهي شڪار لاءِ ويو اهو گهوڙو اهڙو تکو هو وچي
ي ڪهوا اڳي راجا بندوق ۽ تير سان شڪار ڪندو هو انهيءَ
ن هڻن سان شڪار ڪرڻ لڳو ۽ ڏاڍو خوش ٿيو ۽ اچي را
اُڄ اڳي اُتي ٻريان ڏٺاءِ تہ مڪڙي سا ڏوڄي ڪٿيا ٿوي پيٺي
مڪڙو پاڻيءَ جو تلاءُ ۾ آهي اتي راجا وڃي لٿو ۽ گهوڙو وڻ سان
اجا اندر ڪٿيا ۾ ويو ڏسي تہ سادو پنهنجي پٽ کي
پندرهو اڌياءُ ويٺو سيکاري ۽ مڪڙي وڻ جي پن تي
لوڪ لکي ڏنو اٿس ۽ اُهو ٽڪرو پڻ ٽڪرن سان راند
ڙي ۽ ٻاٽ ۾ پيو ڪري ۽ جنهن وڻ سان راجا گهوڙو ٻڌو
ڻ جي پن تي ۾ گيتا جو سلوڪ لکيو پيو هو انهيءَ پنکي
ٽڪرو پٽي هڻي ٻي پن سان گڏ ٻاٽ ڪرڻ لڳو تہ اتفاق
وڙي اُنهيءَ پن کي ڏسي ورتو اُنجي ديه ڇٽي ۽ ديو ٿائن
وان ۾ چڙهي آڪاس ۾ وڃي ويٺي رهيو تہ ايتري ۾
و اچي ڏٺائين تہ گهوڙو مئو پيو آهي راجا کي ڏاڍو
ڻ لڳو تہ هنکي ڪنهن ماريو؟ - ڇا ٿيس - تہ ايتري

آهي ۽ ٻيو جو ابناسي پرش آهي اُنهيءَ کان اُتم آهي انهيءَ ڪري اُنهيءَ کي لوڪ ۽ ويد پرماتما ڀڳت مونکي پرڪوتم ڪري ڄاتو آهي تنهنکي ڇا ڪرڻ آهي؟ اُنهنکي هميشه منهنجو ڀڄن ڪرڻ گهرجي هي انهيءَ ڀت شاسترن ويدن جي رستي مونکي سڃاڻي ۽ مون منجهه هڪو نشچو ڪري اُهو ضرور مڪت پائيندو انهيءَ ۾ ڪو شڪ ڪونهي —

[پندرهون ادياءُ پورو ٿيو]

سري گيتا جي ١٥ ادياءُ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي اُتر ڏيهه ۾ هڪڙو نرشنگهه نالي وزير هو سکنام راجا هو وزير ڏاڍو هشيار هو راجا جي من ۾ اهو خيال هو ته هي منهنجو وزير تمام چڱو آهي ۽ وزير جي من ۾ اهو کوٽ هو ته راجا کي ماري مان راجا ٿيان انهيءَ طرح ڪيترائي ڏينهن گذري ويا هڪڙي ڏينهن ڏاڍ ته سڀ سڀيا پيا آهن ۽ راجا اڪيلو سمهيو پيو آهي اهو وجهه ڏسي راجا کي ماري وڌائين ۽ پيا جيڪي اُتي سڀيا پيا هوا اُنهنکي به ماري ڇڏيائين ۽ پاڻ راجائي ڪرڻ لڳو ڪيترائي ڏينهن راجائي ڪري مري ويو ۽ جم ڏرمراءِ وٽ ويا ويس ڏرمراءِ چيو ته اي جمدوتو هي وڏو پاپي آهي هنکي وڏي گهور نرڪ ۾ وجهو — هي لڇمي انهيءَ ريت اُهو پاپي ڪيترا نرڪ ڀوڳي گهوڙي جو جنم پاتائين ۽ هڪڙي گهوڙن جي

۸ ٻارهن مان آهيان ۽ ڀراڻ ٻه مان آهيان ٻاره ۽ ٻڌرا ڏين سناڻ جو
آدمي چئن قسمن جو ان کائين ٿا اُنهن اَن کي مان پچايان ٿو
چئن قسمن جا اَن پڻ ايهاج - ڀيهاج - ٻکر ۽ ٻوڄن - جو ٻاره ڪري
ان ٻاجي اُهو ٻکر آهي ۽ جيڪو ڪچو ان آهي چانور - جو ٿڙ ۽
ٻيو جيڪو ڪچو کائجي اُهو ٻوچن آهي گدرا هندا ڪا ٻادرنگر
پپيا ڳنا ۽ ٻيا اهو ليهاج آهي کير ڏڌ لسي شربت پاڻي اهو پيهاج
آهي اهي چئن قسمن جا ان آهن ۽ ماڻهن کان جو چڱا ۽ خراب
ڪم ڪرايان ٿو اُهي اگيان ڪري مان ڪرم پاپ ڪرايان
ڏو ۽ ٻيئي ويدن ۸ سڀاڻي جوڳ مان آهيان ويدن جي ڄاڻڻ
وارو ٻه مان آهيان ۽ جيترن ويدن جي مت آهي سو مان
پنهنجي مت سان اُستت ڪريان ٿو جڏهين وڏيائي ڪري وېد
ڏنڪجي ٿا پون تڏهين ٻي انت ٻي انت چون ٿا ڏس تنهنجي
ڏيائي ڪرڻ جا اسين سامرٿ نه آهيون انهيءَ ڪري ويدن جي
نت ڪرڻ وارو آهيان هاڻي ٻيو پڻ - هيءَ جو ديه ڌارين جو
سارو آهي اُهو سارو پسارو ٻن ڄڻن جو آهي هڪڙو پرش ناس
ي ٿو ۽ هڪڙو ابناسي آهي هي جو کهڻن تتن جو سرير پرش آهي
و ناس ٿئي ٿو - ٻيو جي پرش آهي اهو ابناسي آهي اُهن
ي جو وستار آهي اُهن ٻنهي پرشن کان ٽيون پرش اُتم آهي
ن کي پرماتما چوندا آهن اُنهيءَ جو وڏو پرتاب آهي اُهو پڻ
نهجي اکين هٺ ڪري برهما کان ولي ڪئليءَ تاءِ پوت
ڪين جي پالنا ٿئي ٿي ۽ وري جڏهين هن جي پالڪ لڳي تڏه ٻئي
هن ئي پون پرليءَ ٿي وڃن اهڙي وڏي پرتاب وارو آهي اُنهيءَ
ي هن کي پرماتما چوندا آهن ۽ اُنهيءَ کي پرکوتم به چوندا آهن
جو ارٿ پڻ هي جو سرير ناسونت آهي اُهو پرکوتم کان پري

ڪٽي اڳتي رکجي ۽ ٻيون پير ڪٽي هن پير جي اڳيان رکجي، تنهن
ريت ڏيهه جو ڦيا ڳڻ آهي. ۽ ٻئي ڏيهه کي وٺڻ هن جيو کي اوڙنگهه
آهي جنهن ڪامنا ڪري ڏيهه کي ڦيا ڳي اها ڪامنا ڀاڻ سان وٺي
وڃي ٿو جيئن هوا ڪنهن شيءِ جي مٿان لنگهي ته انهيءَ شيءِ جي
خوشبوء ايندي آهي تئين جنهن ڪامنا ڪري سرير جو ڦيا ڳ ڪئي
تو انهيءَ ڪامنا کي وٺي وڃي ٿو اکيون، ڪن، ڪل، نڪ، چپ
انهن جو اهنڪاري جيون من انهن سان ملي ڪري هي جيو
وشين کي ڀوڳي ٿو ڪائڻ، ٻڌڻ، ڏسڻ چاڻڻ، وٺڻ، اُٿڻ ۽ ٻيا جي
ڪم ڪري ٿو سي سڀ هي جيو من ۽ اندرين سان ملي ڪري
ٿو پر هي جيڪي موڙهه آهن انهن کي ڏسڻ ۾ نٿو اچي ۽ جيڪي
گياني آهن سي انهيءَ ڪوتڪ کي ڏسن ٿا ـ سو اهي گياني
گيان جي اکين سان ڏسن ٿا سو اهي گيان جون اکيون ڪهڙي
طرح جون آهن هي ارجن جڏهن منهنجي گيان جو ڳر سان
ٻنڌي جي ٿو تڏهن سمرڻ ڪري گيان جون اکيون ٿين ٿيون
انهن گيانين ۾ ٻه ڪو ڪڙو جو منهنجي سمرڻ سان پوتر ٿيو آهي
انهيءَ کي گيان اکيون ٿيون آهن انهن اکين سان منهنجو
ڪوتڪ ڏسي ٿو ڪهڙو ڪوتڪ ڏسي ٿو ـ هي سورج جو پنهنجي
روشنائي سان سڀني لوڪن ۾ جيڪا اونده آهي انهيءَ کي ناس
ڪري ٿو انهيءَ سورج ۾ پرڪاش ايشور جو ڄاڻ انهيءَ ريت
چندرمان ۾ ۽ اگني ۾ جيڪو پرڪاش آهي اهو به منهنجو ڄاڻ ۽
پرٿوي جا سڀني کي ڀاڻ تي ڪٽي بيٺي آهي سو انهيءَ پرٿوي ۾ جي
سڀني جيڪو ٻل آهي سو ايشور جو آهي. جيترا ماڻهن جا ان
اهن ڳاهه ـ ترڻ ـ وڻ ـ انهن سڀني ۾ چندرمان جي ڪرڻن
ان هن ۾ جيڪو سواد آهي سو مان آهيان ۽ سڀني جي هردي

اهو منهنجو آستان آهي اُهيءَ آه ٻرڪر جي آستان تي ڪيتي ڪ...
ٻرهمنڊ ۽ ڪيتي ڪروڙ چوراسي لکه جو ڦيون ٻين ٻين رچنائن س...
ڦريليون آهن ۽ هميشه نڪرن ٿي پيون ۽ وري ٻورڻ جو ٻورڻ آ...
۽ هميشه اچل آهي اهو آه ٻرڪر جو ٻرتاپ. آهي ۽ ساري سنس...
کي ٻري رکيو اٿس ۽ ساري جهان جو ايشور آهي اهڙي ايشو...
جي سرڻ جيڪو آيو ۽ پنهنجو مان ٻري ڪيو اٿس ته مان ڪنهن
ته جنڙو نه آهيان ۽ ڪپٽ نه رکي ۽ ايڪانت ۾ رهي ۽ ٻنڌنن کان
ڇڏي رهي ۽ هڪڙي ايشور جو ڀڄن ڪري ۽ جيڪو ساه کڻي تنهن
سان ايشور جو نالو پيو ڳنهي آه ٻرڪر - الک ٻرڪر - دپ پرڪر
ٻرماتما - نارائڻ - هري رام - ڪرشن - گوبند ٻرميشور ڀڳت وچل
...جهان تو هانجي سرڻ آهيان اهو جاپ ڪري منهنجي چرنن جي شيوا
ڪري منهنجي ڀڄن کان سواءِ ٻي ڪنهنجو سرڻ نه ڪري
اهڙي ريت جيڪو منهنجي سرڻ اچي تو اُهيءَ کي مان ڇاڏو
ڪريان هي سنسار جو دک سک - خوشي - ارمان سان ڀريل
آهي اُنهيءَ سنسار کان مان پنهنجي ڀڳت کي مڪت ڪريان
...۽ ابناسي پد ۾ وڃي لهه ٿئي تو اُهو ڪهڙو پد آهي جتي چندرمان
...سورج جي ته طاقت نه آهي اُهيءَ پد ۾ وڃي تو ۽ وري گرڀ ۾ نٿو
...ي اهڙو منهنجو ابناسي گهر آهي اهو اُهيءَ جو وستار ڇيم جيڪو !
...اسي پد کي پائي تو - هاڻي ارجن ٻيو ٻڌ - هي ارجن هي
...پيني ۾ جيو ڀوت آهي اهو منهنجو انس آهي اهو سناتن
...ن آهي پنهنج اندريون ڇهون من آهي ڇهئي پنهنجي پنهنجي
...ڪري هن جيو کي پيا ڇڪين هاڻي سرير جو تياڳڻ جيو ۽ سرير
...ڻ ڇا آهي اُهو ٻڌ. هن ديه جو ايشور جو جيو آهي سو جيئن جڏهن
...ي تياڳي تو ٿو ڏهين ديه کي اوراڏکهي ڏو جڏهن ڪڙو پير

۽ هيٺ شيش ناڳ جي لوڪ تاءِ آهي - سا تتڪ - راجس ۔ ا ڏيا پ
اهي تيئي ڳڻ هن وڻ جا ڏار آهن ڏسڻ ، ٻڌڻ سنگهڻ ا هــي
ڳڻ هن وڻ جا ڏار آهن ڪاڻ ، پهرڻ هن وڻ جا چڳا آهن هي
مان ۽ منهنجي ياد گيري انهيءَ پر ٿوئي تي اُهو وڻ لڳل آهي
ته مان آهيان ۽ هي منهنجو آهي هي منهنجـي ذات آهـي ه
منهنجو نالو آهي اُنهيءَ پر ٿوئي تي وڻ جاڙو آهي ۽ هوا جي ڪر
ٿوڙي ڪهڙي پڻ جي ؟ سا اُها ڪهڙي آهي نوڙي - ته ڪتب
ماٺهـو آهـن . سو اُنهيءَ وڻ کي پڻ اپيا آهن ۽ هن وڻ کي ص
سمجهي نٿو چوته هنجو آد ۽ انت ڪنهن کو نه پاتو آهي ۽ مان
منهنجي ياد گيريءَ تي لڳو پيو آهي اها هوا آهي جئي منهنجا سڌت
منهنجي وڏائي ڪن ٿا پڻ ٿا - پڙهن ٿا گيتا ڀاڳوت سوامي ۽
پيا شاستر اُنهن ۾ منهنجي وڏائي پڙهن ٿا سو انهيءَ هـوا ڪري
هن ديه جي وڻ ۽ جيو جو باقي هن سنسار ۾ ڪجهه به نه رهيو —
هي ارجن هن مايا روپي وڻ تي هي جيو ڦاٿو پيو آهي هن وڻ جي
وڇڻ جو اُپاءُ هي آهي ته اول ڪتب جي ماڻهن جو سنگ تياڳ
ڪري اهي وڏا دشمن آهن اُنهن کي ڪهڙن هٿن سان وڃي —
پريم يعني پين جو ڪم ڪري پاڻکي داس ڪري ۽ مـن نهچل
ڪري اهي ته هت آهن نه ڪامنا جـو هٿيار هت ۾ کڻي جڏهين
ه ڪامنا ٿيو تهنڪان پوءِ ايشور جو رستو وٺي ۽ هن جـي وڏائي
ئي جنهنڪري وري سنسار ۾ جنم مرڻ کان ڇٽي ڪهڙيءَ ريت
ـ هت پڌي سر نمائي پرم ايشور کـي نمشڪار ڪري ۽ زبان
ن چوي هي آدپرک وسونبر جگديس مان تنهنجي سرڻ آهيان آد
جو ارت پڪ ۽ وڏائي پڻ . ڪيترا ڪروڙ وڏڪنٺ کان مٿي
و آستاره آهي ۽ نه آڌار آسڻ آهي ڪنهن تي به آڌار ڪونهيس

جو اُڌار ڪندين ٿيندو تڏهن ڌرمراءَ چيو جڏهن گيتا جي چوڏهين
اڌياءَ جي پاٺ جو پاڻي اوهان کي ملندو تڏهن اوهانجو اُڌار
ٿيندو سو هي راجا اهي ٻئي ڌرمراءَ جي ور ڪري مڪت ٿيا
تڏهن راجا نمسڪار ڪري پنهنجي گهر آيو - ۽ پنهنجي پنڊت
کان روز ڪٿا جو چوڏهون اڌياءُ ٻڌڻ لڳو ۽ راجا جو ٻـ ٻڌنديئي
اُڌار ٿيو ۽ ديه تياڳي وئڪنٺ ڏي روانو ٿيو - سري نارائڻ چيو ته
هي لڇمي شوجيءَ چيو ته هي پاربتي اهو چوڏهين اڌياءَ جو مهاتم
آهي جو تو ٻڌو -

(اِت سري پدم پراڻي ستي ايشر سنباڌي)

[چوڏهون اڌياءُ پورو ٿيو]

سري گيتا جو پندرهون اڌياءُ شروع ٿيو

سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن هي سنسار
وڻ جي مثال آهي - هن وڻ جو ڪهڙو حال
آهي سر مٿي آهي هن جون ٽاريون هيٺ آهن
اونڌو وڻ آهي جڏهن ماڻهو ماءُ جي پيٽ ۾
هوندو آهي تڏهن هنجو سر هيٺ هوندو آهي هي
ارجن هن جو منهن ٿڙ آهي ۽ هٿ پير هن وڻ
ٽاريون آهن جڏهن پيٽ مان ٻاهر نڪرندو آهي
تڏهن اُبتو ٿيندو آهي - انهيءَ ڪري اُبتو وڻ آهي
هي ارجن هن کي پياس چوندا آهن هنجو ارٿ ٻڌ - آتما ابناسي
آهي ۽ ديه بناس آهي انهيءَ ڪري هنکي ابناسي چوندا آهن ۽
بناس به چوندا آهن ۽ ويد هن وڻ جا پن آهن - هن وڻ کي جيڪو
سڃاڻي اُهو پورن ويد جو پنڊت آهي هي وڻ مٿي برهما جي لوڪ

جي چڪ ڪان سهو رت ڳاڙهيندو پڻي ڏٺو - پڇندي پڇندي
۽ ڪڙو نلاءَ پاڪڙي جو پرڀل هو ۽ اُنجي پرسان هڪڙي ساڌ
ڪٽيا هئي اُنهيءَ ٿلاءَ ۾ سهو وجي ڪرنو ۽ ڪتو بہ اُنجي
وجي ڪريو ايتري ۾ راجا بہ گهوڙو ڀڄائي اچي پهتو ڏسي ته پڻي م
آهن ۽ ديو ٿائن جي ديھ پائي وئڪنٽ ڏي وڃن ٿا ۽ راجا کي
ڏسي ڏنيو اھ ڏيڙ لڳا ۽ چوڻ لڳا ته هي راجا توں ڌن آهين تنهن
پرتاپ ڪري اسان ديو ديھ پاتي آهي راجا پڇڻ لڳو ته اُهو ڪ
اُهو. هنهي چيو ته اسانکي نٿي خبر پوي - هن ڀاڪيءَ هي چهڙ ڪر
اسان هيءَ ديھ پاتي آهي راجا چيو ته منهنجا ڌن ڀاڳ آهن جو اوها
جو اُڌار ٿيو ۽ هو وئڪنٽ ويا راجا ڪٽيا ۾ اُن ساڌوءَ وٽ آيو
جنهنجو درشن ڪيو ۽ پڇڻ لڳو هي سنت هن ڳالهه جو موکي سمجه
ٿي پيو آهي ته سهي ۽ ڪتي جو ڪئن اُڌار ٿيو سنت چيو هي راجا
هي جيڪو ڀاڪي آهي اُتي منهنجو گرو روز اشنان ڪري گيتا جي
چوڏهين اڌياءَ جو پاٺ ڪندو هو ۽ مان بہ اشنان ڪري گيتا جو
پاٺ ڪندو آهيان - راجا چيو ته سنت ڌن آهن جنهنجي پرتاپ
ڪري اهڙين جوڻين جو اُڌار ٿئي ٿو منهنجا بہ ڌن ڀاڳ آهن جو
اوهان جو درشن ڪيم سنت چيو ته هي راجا توں ڪتي جو راجا
آهين؟ راجا چيو ته مان سنگلديپ جو - هي سنت موکي هنن جي
اڳين ڪٿا ٻڌايو ته اهي ٻئي اڳين جنم ۾ ڪير هوا - سنت چيو ته
ي راجا، هي سهو ۽ ڪتو ٻئي اڳين جنم ۾ برهمڻ هوا سهو پنهنجي
رم کان ڀرشٽ ٿي پيو ۽ ڪتي پنهنجي استريءَ کي ڏاڍو هلاڪ
ڪيو ۽ استريءَ زهر ڏيئي ماريس - هي راجا ٻئي مري ڌرمراءِ وٽ
ڌرمراءِ حڪم ڏنو ته هڪڙي کي سهي جو جنم ڏيو ٻيو جيڪو آهي
يءَ کي. ڪتي جو تڏهين ٻنهي پڪار ڪئي ته هي ڀڳونت اسان

اڌيائ چو...

ٻڪو ت ڪيتا
پيارو مان آهيان —

[چوڏهون اڌيائ پورو ٿيو]

سري گيتا جي ۱۴ اڌيائ جو مهاتم شروع ...

سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي...
اُتر ديس ڪشمير ۾ سرستي ڪيتر...
هڪڙو وديا وان پنڊت رهندو هو...
۽ اُنهيءَ ملڪ جي راجا جو نالو سورج
ورمان هو ۽ اُنهيءَ جي سنگلديپ
جي راجا سان پريت هئي هڪڙي
ڏينهن سنگلديپ جي راجا گهڻا جواهر ۽ قيمتي گهوڙا هن راجا
ڏي سوکڙي ڪري موڪليا تڏهن ڪشمير جي راجا وزير کان
پڇيو اسين هن کي ڇا موڪليون اهڙي ڪا شيءِ موڪلجي جا
اُتي نه هجي تڏهن وزير چيو ته هي سڀ شيءِ اُتي آهي باقي
شڪاري ڪتا اُتي ڪين تڏهن راجا مخمل جا ڪاڏيلا ٺهرائي
۽ ڪيمخاب جي ڏولين ۾ سون جي زنجيرن سان شڪاري ڪتا
ٻڌي سنگلديپ جي راجا کي موڪليا راجا ڪتا ڏسي ڏاڍو خوش
ٿيو ۽ روز شڪار ڪرڻ لڳو هڪڙي ڏينهن هي راجا سان
...گڏجي شڪار ڪرڻ ويو ۽ پاڻ ۾ ٺهراءُ ڪيائون ته جنهن جو ڪتو
...ڪار ڪري سو اُهو شڪار کٽي پنهنجا پنهنجا ٻه ٻه ڪتا ڇڏيا جهنگ
...ن هڪڙو سهو نڪتو سڀ ڪتا اُنهيءَ پٺيان ڀڳا جڏهن سهو پري
...ڪري ويو تڏهن پيا ڪتا موٽي آيا ۽ سنگلديپ جي راجا جو
...تو سهي کي پڪڙڻ جي لاءِ ڊوڙيو ڪتي جو چڪ سهي کي لڳو
... آواز ڪيا ڪتو واڙو ٿي ويو سهو وڃي اُڏي ٻڪو ڪتي

روپ هن کان پري آهيان اهڙيءَ ريت گڻن کي هلائي چلائي ڌ
وري ڪهڙو آهي - دک سک ۾ هڪ جهڙو، ناموس، گلا ۾ هڪ جهڙ
سون مٽي هڪ ڪري جاڻي آدر ۽ نرادر هڪ جهڙو جاڻي دشمن
سڄڻ هڪ جهڙو جاڻي ڪنهن ڪم جو اُدم نه ڪري هي ارجن تـ
تنهي گڻن کان پري رهڻ جو سوال ڪيو هو اُنهيءَ جا اهي اپچـ
آهن ۽ جنهن طرح انهن تنهي کان پري ٿجي سو ٻڌ ـــ هي ايشور
کي سڄاڻي مون مهجه پريت رکي ۽ مون ۾ من لڳائي ۽ ٻيو چا
ڪري هي پريه مان تنهنجو داس آهيان ۽ تون سڀني جو مالڪ
آهين مان اڌين آهيان ۽ اناٿ آهيان ۽ مان تنهنجي هڪڙي
گڻ کي بہ نہ جاڻان تو کان سواءِ ٻيو ڪو ايشور ڪونهي ۽ مان
هن ڪرمن ۾ ڦاٿو پيو آهيان تون هن جي ناس ڪرڻ وارو آهين
۽ مان تنهنجي شرڻ آهيان تون سڀ جو آسرو آهين هي ارجن
جيڪو اهڙيءَ طرح مهنجو داس ٿئي آهو ابناسي ٿئي ۽ مهنجي
ٿي سرڻ اچي سو اُهين تنهي گڻن کان پري ٿئي تو سو اُنهيءَ ديـ
مان ٿئي تو ۽ مڪت پائي تو اُهو رستو تنهي گڻن کان پري رهڻ
جو آهي ۽ اُنهن کان پري مان آهيان. ڪهڙو آهيان؟ سو اُنهيءَ
آتما جو پرتاپ ٻڌ ايترين ڳالهين جو نالو برهه آهي هڪڙو ته هي
جيڪا ساري وشو آهي اُها برهم روپ آهي هڪڙو ويد، پراڻ
شاستر، اهي سڀ سياءُ جا ۽ سڀني جو برهم آهي مڪت جو مان بہ
برهم آهيان مڪت جو ڌام بہ وئڪنٺ آهي اُنهيءَ جو نالو بہ برهم
آهي انهن سڀني برهمن جو مان ايشور آهيان اُنهن سڀني جـي
وچين مان آهيان سو برهم ڪهڙو آهي، ابناسي آهي اصل آهي
ڌرم روپ هن تنهي لوڪن ۾ ويا پڪ آهي ۽ اُنهن کان پري بہ
آهي گڻ، گرام، سک، سهندر - پرمانند سهند رڀڳوان سڀ جو

ڇڪوت کيتا.

[۱۲۱] اڌيا ۽ ج

ديوتائن جي لوڪ ۾ وڃي پراپت ٿيندو ۽ رجو گڻ ۾ ديه تيا
وري ماڻهوءَ جي ديه پائي ۽ تمو گڻ ۾ ديه تيا ڳي ته پسون
ا جوڻ پائي. جاڻي انهن جا ڦال ٻڌ. صفائي ۽ راجس گڻ جو ڦ
آهي دکر، تامس گڻ جو ڦل آهي. گيان، ساتڪ گڻ جو ڦ
آهي. ساتڪ گڻ مان گيان پيدا ٿيندو. راجس گڻ مان
پيدا ٿيندو. تامس گڻ مان وسرو، موه ۽ اگيان پيدا ٿئي ٿ
هي ارجن منهنجي پد ۾ ٽڪ ڏيندو جڏهن مونکي سچاڻندو.
منهنجو سچا ڪڻ ڇا آهي سو ٻڌ مان اُهن ٽنهي گڻن جي مزي
کي ڏسڻ وارو آهيان انهن ٽنهي گڻن کان پري آهيان اهڙو
مونکي سچاڻي اُهو منهنجي ابناسي پد ۾ وڃي پراپت ٿيندو وري
مان ڪيڙو آهيان انهن ٽنهي گڻن کي پيدا ڪندڙ آهيان جيو ۽
ديه کي ٻه اُتپت ڪريان ٿو انهن ٽنهي گڻن کان پري ٻه آهيان
اهڙو جيڪو مونکي سچاڻي اُهو جمڻ مرڻ کان ڇٽندو ۽ انهيءَ برهم
يان روپ انبرت پيئڻ ڪري سنسار جي جمڻ مرڻ کان ڇٽندو.
ارجن چوي ٿو هي ڀڳونت ڪرپا نڌان هي جيو جو انهن
گڻن ۾ ٻڌل آهي سو ڪيئن ڇٽندو ڪٿن؟ ۽ هي جي انهن سان
آهي ۽ اُنهن کان پري ته انهيءَ جا لڇڻ ٻڌايو جنهنڪري مان
ان ته هي ٽنهي گڻن کان پري آهي. سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي
جا ٻت! جو ديه ساڻ آهي ۽ ٽنهي گڻن کان پري آهي انهيءَ
ڻ ٻڌ. جيڪو گڻ ديهيءَ ۾ پيدا ٿي ڪري ورتي سو انهيءَ جو
وڃي ۽ ڪلپنا نه ڪري ته هي گڻ وڏو آهي ۽ انهيءَ گڻ
ڻ جي ڪوشش به نه ڪري اهڙو گڻن کان اُداس رهي ته
منهنجو ڪيڙو واسطو آهي جڏهن پرميشور جي مايا گڻن کي
آهي ۽ هن ديه ۾ سپاءِ سان گڏ گڻ ورتجن پيا مان آتما

اندرين ۽ سوجهرو ۽ من ۽ نرمل سوجهرو - اگيان روڳ
ارجن انهيءَ طرح هي ساتڪ گڻ سان ٻڌو پيو آهي. هاڻي
گڻ ٻڌ ڪٽنب جي اوڪ سان موهه هي منهنجو آهي هي
آهي ۽ مايا ملڻ جي آشا انهيءَ طرح هي رجوگڻ سان ٻڌل
تامس گڻ ٻڌ. تامس گڻ جيڪو آهي تنهنکي تون اصل
سمجهه گوبند جو وسرڻ. آلس ٿيڻ - ننڊ ٿيڻ انهيءَ طـ
تامس گڻ ۽ ٻڌل آهي - ننڊ آلس - پرميشور جو وسرڻ
ٿيڻي ديهه ڌارين ۽ آهي ۽ هر ڪنهنجو پنهنجو پرتاپ ڌارڻ ڌا
اهي ٿيڻي تامس مان پيدا ٿيل چاڻ - ۽ اجس جا گڻ ٻڌ ڪا
ڪان سواءِ نه رهڻو — اگيان - پرميشور کي نه چاڻڻو — ا
تمو گڻ مان پيدا ٿيا آهن اهي ٿيڻي گڻ ديهه ۽ آهن - ڪڏه
ساتڪ ڪڏهن راجس ڪڏهن تامس اهي ڪڏهـن وڌن
ڪـڏهن گهٽجن ٿا - جڏهن سيني ديهه جي دوارن ۽ پرڪـا
ٿئي. اکين ۽ ڪن ۽ نڪ ۽ ساهه چڱيءَ ريت هلي ۽ ڪنن ۽ آواز ڇڱا
طرح پهچي ديهه بيمار نه هجي هيٺان ٻئي دوار به صفا هجن ۽ من
پرميشور جي ياد ڪيري هجي جڏهن منجهس اُهي لڇڻ هجن تڏهن
سمجهي مون ۽ ساتڪ گڻ آهي ۽ جڏهن رجو گڻ ايندو آهي
تڏهن مايا ڪٺندي آهي ۽ لوڀ ٿيندو آهي ۽ لالچ ڪري وجي
ڪم ڪري ۽ ڪڏهن به ڪم ڪان سواءِ ۽ ڪامنا ڌڻ ڪان سواءِ
نه وهي تڏهن سمجهي ته رجو گڻ آهي ۽ جڏهن تامس گڻ وڌندو
آهي تڏهن سيني دوارن ۽ پرڪاش گهٽ ٿيندو آهي ۽ پرميشور
جو وسرڻ، پٽ استريءَ سان موهه وڌندو آهي تڏهن سمجهي ته
تامس گڻ آهي —
هاڻي پيو ٻڌ — جڏهن ساتڪ گڻ ۽ ديهه ٿياڳي تڏهن

ادياءِ چوڏ

گيان جو آسرو ورتو آهي ۽ جنهن پڻ و آهي تب سري ڪرشن
آهي اهو وڃڻ ڪري جن منهنجو آسرو ورتو آهي ۽ منهنجي
سڀ آيا آهن اُهي مون جهڙا ٿين ٿا اُهي منهنجا ڀڳت سن
جي ۾ ليءِ سان پرلي نٿا ٿين ۽ سنسار جي اُتپتيءَ سان اُتپت ٿ
ٿين جنهن مان آهيان تن منهنجا ڀڳت ۾ آهن هي ارجن اه
منهنجي ڀڳتن جي وڏائي آهي ۽ ٻول چيو آهي هي ارجن اهو گيان
۾ پڻ - منهنجو نالو مهد برهم آهي اُنهيءَ جو ارث پڻ جڏهن سنسار
جي پرليءِ ٿيندي آهي تڏهن ساري سنسار کي پنهنجي پيٽ ۾
رکندو آهيان ۽ جڏهن سنسار اُتپت ٿيندو آهي تڏهن منهنجي
پيٽ مان پيدا ڪندو آهيان . انهيءَ ڪري منهنجو نالو مهد
برهم آهي انهيءَ جو ارث پڻ جڏهن سنسار جي پرلاءِ ٿيندي آهي
تڏهن ساري سنسار کي پنهنجي پيٽ ۾ رکندو آهيان ۽ جڏهن
سنسار اُتپت ٿيندو آهي تڏهن پنهنجي پيٽ مان پيدا ڪندو
آهيان - انهيءَ ڪري منهنجو نالو مهد برهم آهي ۽ مهد چئجي
ب کي هي ڪنتيءَ جا پٽ ڏکڙو منهنجو نالو مهد برهم جوڻ آهي
ءِ جو ارث پڻ جڏهن هڪڙي ايشور مان گهڻن قسمن جو سنسار
ا ٿيو ۽ جيترا ديهه ڌاري اڳي ٿي ويا آهن ۽ جيترا هاڻي ٿيا
۽ جيترا پوءِ ٿيندا آهي ڏس ته ڪنهن هڪ شڪل جا آهن
و پنهنجي پنهنجي مهاڀڳي آهي ۽ انهن جي هلت چلت آواز
ڌار آهي انهيءَ ڪري منهنجو نالو مهد برهم جوڻ آهي هي
ٻيج جي ڏيڻ وارو پتا ۾ مان آهيان - راجس تامس -
اهي ٽيئي گڻ منهنجي مايا مان پيدا ٿيا آهن - هي جو
جيو ديهه ۾ آهي اهو مايا ۽ ٽنهي گڻن سان پڻو پيو آهي
هي پڻو آهي سو پڻ - اول ساتڪ جو پرڪاش پڻ پوتر

ٿو ته ڏٺائين ته هڪڙو ساڌو گيتا جي تيرهين اڌياءَ جو ويٺو پا[…]
ڪري ۽ ٻاڌ ويهي ٻڌڻ لڳي جڏهين ساڌو پاٺ ڪري پورو وڌو
ايتري ۾ چنڊالڻيءَ جي ديهه ڇٽي ۽ ديوتائن جي ديهه پاتائين آڪا[…]
مان وواڻ آيا ۽ اُنهيءَ ۾ چڙهي وئڪنٺ ڏي وڃڻ لڳي تڏهين
ساڌوءَ پڇيس ته اڙي چنڊالڻي ته ڪهڙو پن ڪيو جنهنڪر[…]
وئڪنٺ ڏي وڃي ٿي تڏهن چنڊالڻيءَ چيو ته هي سنت مو[…]
تنهنجي انهيءَ پاٺ کي ٻڌو آهي تنهنڪري مان ديو لوڪ ڏ[…]
وڃان ٿي تڏهين ڪنارن کي چيائين ته اهڙو ڪو اُپاءُ ٻڌايو جنهن[…]
شينهن موٽڪي ڪاڏو هو اُن جي به مڪتي ٿئي ۽ ساڌوءَ کي هٿ[…]
ڏي وينتي ڪري چوڻ لڳي هي سنت گيتا جي هڪڙي سلو[…]
جو پاٺ شينهن جي نمت ڏي ته شينهن جو موڪ ٿئي تڏهين[…]
اُنهيءَ سنت هڪ سلوڪ جو ڦل شينهن جي نمت ڏنو ۽ اُن شينهن
جي به مڪتي ٿي پئي وواڻن ۾ چڙهي وئڪنٺ روانا ٿيا، سري
نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي شو جي چوي ٿو هي
پارٻتي هي تيرهين اڌياءَ جو مهاتم آهي جو
تو ٻڌو —

ا ات سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباڌي)
(تيرهون اڌياءُ پورو ٿيو)

سري گيتا جو چوڏهون اڌياءُ شروع ٿيو

هي ارجن مان توکي پرم گيان جو گيانن
ڪان اُتم آهي سو ٻڌايان ٿو جنهن گيان جي
ڄاڻڻ ڪري منهنجا ڀڳت ، منيشور سڌ ، منهنجي
پرمانند ابناسي پد کي پائين ٿا جن منهنجي

چھڪوت ڪيتا ... اڏيا
ايندس ۽ تون بہ اُٿي اچج اُھو ماڻھو اُنھيءَ جھنگ ۾ ويو ۽
اُنھيءَ جھنگ ۾ وڃڻ پر اُھو آدمي ھنڪي ڏسڻ ۾ نہ آيو سو اُنھيءَ
لاءِ اُھو جھنگ ڳولڻ لڳو ۽ ڳوليندي ڳوليندي ٿڪجي پيٺي
ھو نہ مليس ۽ ھو آدمي بہ ھنڪي پيو ڳولھي ۽ ھو زال زار
ڇيٺي روئي ۽ ھنڪي ڳولي، ڳولي سارو ڏينھن گذري ويس
ھو سندس دوست نہ آيو ۽ شام ٿي تڏھن ھو زال واڪا ڪر
سڏ ڪرڻ لڳيس تہ ايتري ۾ اُھو آدمي اچي ڳڏيس ۽ ٻئي ڏاڍ
خوش ٿي ويھي رھيا تہ ايتري ۾ ھڪڙو شينھن آيو ھو زال
شينھن کي ڏسي ڊڄي وئي شينھن چيس تہ اي زال مان توکي
کائيندس تڏھن زال ھيس تہ تون پنھنجي اڳين جنم جي ڳالھ
چوءِ تہ تون ڪير آھين تڏھين شينھن چيو تہ مان اڳين جنم ۾
بہ ھمڻ ھوس ۽ ڪوڙ ڳالھائيندو ھوس ۽ ڏاڍو لالچي ھوس ۽ جوئا
ڪندو ھوس ۽ ٻيا ايا نقصان ڪندو ھوس ھڪڙي ڏينھن مايا جي
لالچ ڪري سويل صبوح جو گھر مان نڪري ٻاھر ويس ۽ رستي ۾
ڪو ڪاڏم ڏڪي کائيندي ساھ نڪري ويو ۽ جم وٺي ڏمراءِ
ت ويو ۽ ڏمراءِ حڪم ڏنو تہ ھن پاپي کي شينھن جو جنم ڏيو
ين مونکي ھيءَ ديہ ملي آھي ۽ مونکي حڪم ڏناءِ تہ جيڪي
آھن اُنھيءَ کي ماري ڏون کائيندو ڪج ۽ جيڪي ساڌو
ر ڄا ڀڳت ھجن اُنھن جي ويجھو نہ وڃج تنھنڪري ھي زال
ڻ آھين مان توکي کائيندس ايترو چئي زال کي کائي ويو
اُنھيءَ زال کي جم وٺي ڏمراءِ وٽ ويا ڏمراءِ حڪم ڏنو
چنڊالڻيءَ جو جنم ڏيو سري ٺارڻ چوڻ لڳو ھي لڇمي
ي چنڊالڻيءَ جو جنم پاتو گھڻائي ڏينھن گذريا تڏھين
ينھن اُھا چنڊالڻي نربدا نديءَ جي ڪناري ڪان لنگھي

ڏيا پرتاپ ڪجھ بہ نہ آهن جتن سورج سوير جي مهل اڀرندي ڪان
پرتاپ ڪندو آهي تہ يڪدم سڀني ملڪن ۾ پرڪاش ڏيي ويندو
آهي ائين نہ ڏيندو آهي تہ اول هڪڙي هنڌ پوءِ ٻئي هنڌ ڏئن ٻرهر
ڪان وٺي ڪٽليءَ تاءِ ساري سنسار ۾ هڪئي دفعہ سڀني جيون کي
پرڪاش ڪريانٿو - هي ارجن هي کيتر جو سرير ۽ کيتري جو هي
جيو آهي ۽ کيترگ جو مان آهيان - ڪهڙو آهيان ؟ اکين کواڻ
شرط جيو سرير کي پيدا ڪريان ٿو جيڪو بہ جيو گيان جي اکين
سان منهنجو پرتاپ ويچاري منهنجي اُستت ڪري تہ سري ڪرشن
ڀڳوان ڌن آهي جو هڪ کن ۾ سارو سنسار پيدا ڪريٿو اهڙو جو
ايشور سامرت آهي ۽ اهڙو ٻر ٻرجي آهي اُهيءَ کي منهنجي نمشڪار
آهي نمشڪار نمشڪار نمشڪار آهي ٻي دفعہ بہ منهنجي نمشڪار
هي جيڪو پرش مونکي اهڙيءَ طرح ڄاڻي ۽ منهنجي اُستت ڪري
هيءَ جو ڦل ٻڌ - اهڙا پرش جمط مرط سنسار جي دکن کان پار
مون منجهہ اچي لئِ ٿين ٿا -

[ٽيرهون اڌياءِ پورو ٿيو]

ري گيتا جي ٽيرهين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ ٿو چوي هي
لڇمي دکن ڏيڻ ۾ هرنامان نالي
هڪڙو شهر آهي اُتي هڪڙي ٻاپڙ
استري رهندي هئي خراب ڪم
ڪري ماس شراب ڪباب پيئي
هڪڙي ڏينهن هڪڙي ماڻهوءَ سان
ڪرم ڪياءَ وري هنکي ڇيائين تہ ڦلاڻيءَ جاءِ تي مان توو ت

پرماتما چون ٿا ۽ جيڪو مايا جي دکہ سکہ جي ڀوڳڻ وارو
چاڻي ۽ ديھ اندرين جي گڻن کي مايا مان چاڻي اُنھنجي
ارو موڪي چاڻي ۽ نيارو سمجهي تہ اُنهيءَ جي چاڻڻ جي
پائي سو پڌ - ھر ھر ڏن سنسار ۾ جنم ۽ مرڻ آدي تنهنکان مڪت
ھي کيترائي جو ٻئي ڏيان کري پنھنجو پاڻ ۾ آتما جو درشن
ٿا انهيءَ رستي بہ مڪت کي پائين ٿا انهيءَ سانکہ شاستر جي ر
موڪي ڏسن ٿا اُھي چون ٿا تہ سڀ ۾ پرميشور آھي ٻيو ڪو بہ ڪو
ا ۽ ڏکڙي منھنجي ئي سروپ جي پوڄا ڪن ٿا ۽ اُنهيءَ سروپ
درشن ڪن ٿا ۽ ڪڙا منھنجن ڀڳتن کان منھنجي وڏائي پڌ
ٿا ۽ منھنجي وڏائي پڌي مون ۾ پريت ڪنٿا ۽ منھنجو نالو يا
ٿا ڪن اُھي پرش منھنجي پرم گتيءَ کي پائيندا ھي ارجن جيڪي
وڻ ڏڻ يا ھلندڙ جيو ڀوت پراڻي پيدا ٿيا آھن اُنھن سڀني ۾ ھڪڙو
ماڻٿي ويا پڪ آتيان ديھہ جي ناس ٿيڻ کري ھو ناس نتو ٿئي جن ھڙو
ابناسي پرميشور کي ڄاتو آھي اُھ سڀني جو سکہ ڏيندڙ ٿي ڪنھنکي
ڏکہ نہ ڏئي اُھو منھنجي ابناسي پد کي پائيندو ۰ ھي ارجن جيڪي
ڪرم ٿين ٿا سي سڀ ۰ ديھ اندرين - من - کان ٿين ٿا اُھي سڀ
مايا مان پيدا ٿيا آھن جيڪو آتما کي ڏسي اُھو ڪجھہ نہ ڪري
آتما ڪجھہ بہ نتو ڪري ھي جيڪو ڀوت پراڻين جو وسٿار ڏسين
و اُھو سڀ ھڪ ايشور کري ڏس جڏھن اھڙو ٿيندين تڏھن برھم
ڀ پائيندين ۽ اُھو برھم انادي آھي جنھنجي آد انت ڪانھي ۽
ڪڻ آھي گڻن کان پري آھي پرماتما ابناسي آھي اي ڪنھيءَ
ڀت ھن سرير ۾ آتما رھي ٿو ۽ ديھ جا گڻ ڏورا تہ آتما کي نٿا وياپن
آڪاس سرب ۾ وياپڪ آھي ۽ سڀني کان نيارو آھي ھي
ءِ جا ڀت ھڪڙو ديو بہ منھنجو پرتاپ پڌ ۰ جنھنجي اڳيان

اهڙيءَ طرح موکي ڄاڻي منهنجي چرنن ۾ پريت لڳائين
ارجن پرڪرتيءَ پرکه جو بيان ڪري - پرڪرتي، مايا- پرکه، جيو
تون انادي سمجهه - جتي منهنجي آد انت ڪانهي -
کان مان آهيان تڏهين کان هي ٻه آهن ڄاڻي هنن جو
هيءَ ديهه اندريون، تت جو آهن اُهن سڀني کي منهنجي
پيدا ڪري ٿي ۽ ڪم ڪندڙ ۽ ڪم ڪرڻ جي جا شيءِ آهي
جي شيءِ جنهنمان ٿئي اهو سڀ جنهنمان ٿاهي اُهو ٿاهيندڙ
مثال ڪم آهي مٽيءَ جو ٿاسڻ اُنهيءَ ٿاسڻ جي ڪرڻ
مٽي آهي جنهنمان ٿاسڻ ٺهي، ٿا سو اُنهيءَ ٿاسڻ جو ٺاهيندڙ
آهي سو هي ارجن هيءُ سنسار جو آهي سو ڪم آهي اُهو ڪم
آهي هي سنسار، مايا جو سروپ آهي سنسار جو ڪم ٻه مايا
مايا مان سنسار پيدا ٿيو آهي سنسار جي ڪرڻ هاري ٻه مايا
سو اهي تيئي ڳالهيون مايا مان سمجهه - هي ارجن هي
بيابان مايا جو آهي ڄاڻي پرکه جو جيو آهي اُنهيءَ جو ارٿ ڪري -
مايا جو پيدا ڪيل جو سرير ٿالي هي شهر آهي جو هن سرير
ڏکه سکه ڀوڳڻ وارو جيو آهي مايا مان جو ديهه پيدا ٿي آهي
اندريون ۽ ٽي گڻ انهن سڀني کي ڀوڳي ٿو تنهي گڻن جي
ڪري جو هن جيو کي رنگ لڳي ٿو انهيءَ رنگ ڪري روڪجيو
وڃي - گڻن جي سنگت ڪري هي جيو ڄوطين ۾ ڄمو ڦري هي ارجن
ڄاڻي منهنجي ڳالهه ڪري - مان ڪٿو آهيان هن مايا ۽ جيو ڄاڻ
ڳڻ جي ڪٿو منهنجي اڳيان مزو ڏيهو اٿن - سو انهيءَ مزي جي ڏسڻ
وارو مان آهيان جيو ۽ مايا جي ڄاڻڻ وارو ٻه مان آهيان هي ارجن
اهي ٻئي موکي نمسڪار ڪن انهن ٻنهي جي نياءُ ڪرڻ وارو
مان آهيان هن جيو ۽ ديهه کان پري آهيان اُنهيءَ ڪري موکي

...پوت ڪيتا

تو جو گانءِ جو سوال ڪيو هو سو گانءِ ۾ مان آهيان انهيءَ ادياءِ
منهنجو ناو گيان گڏو آهي پريا ءِ اُنهيءَ جي مهاتم ٻڌڪ . جهنجي
پڙهڻ ڪري جهٽ مرڻ کان پرش ڇٽي تو ڇٽيءَ ابرت پيڙهڻ ڪ
ديهي اروگي ٿيندي ءِ امر ٿيندي آهي ٿڌن منهنجي گڏو رو
ٿڻ ڪري امر ٿئي تو گانءِ اصل آهي جنهنجي آد ڪانهي
سڀ کان پري آهي انهيءَ ڪري پار برهم چون ٿا ديه ۽ جيو اُنهيءَ
کان پري آهي ءِ اڪين هٿن . مٿي ڪڍن ءِ پٺين سيٺي انگن ۾
وياپڪ آهي ءِ سيٺي اندرين جي گڻن جو پرڪاشڪ آهي ءِ سيٺي
کان پري ۾ آهي ءِ سيٺي سان ملپل ۾ آهي ءِ سيٺي جي ڪرڻ
ادو ۾ آهيان وري نرگڻ ۾ آهيان ءِ سيٺي گڻن کي ڀوڳيان ۾ تو
...وڻ ٿڻ هلندڙ جيو . ڀوت پراڻي اُنهن جي اندر ۾ ٻاهر ۾ آهيان ءِ
...اڇو سو ڪم آهيان جاتو نٿو وڃان انهيءَ ڪري نرميشور کي پري
...چون ٿا ءِ سڀ ۾ وياپڪ آهيان ءِ سڀ کان پري ۾ آهيان
...انهيءَ کي هي ارجن تون گڏو سمجهه جڏهن ساري سنسار کي
...س ڪندو آهيان تڏهين منهنجو ناو گراسڻ چوندا آهن ءِ
...ي جڏهين سنسار کي مان پيدا ڪندو آهيان تڏهين اُپت
...تا چوندا آهن ءِ جڏهين سنسار جي اندر ٻاهر وياپي رهيو آهيان
...و شنو چوندا آهن . سورج کان وٺي جيترا تيج وارا آهن
...سيٺي جي جوت تون مونکي سمجهه ءِ جيڪو اگيان ڪار آهي
...ن ۽ اُنهيءَ کان پري آهي هي ارجن اهو گانءِ هي جاڻڻ جو
...آهي انهيءَ گيان ڪري جاڻڻ ۾ اچان تو ءِ هٿن سان وٺڻ
...چان انهيءَ ديه کي هٿن اڪين سان نٿو ڏسڻ ۾ اچان ءِ
...ي هرڊن ۾ آهيان هي ارجن کيترو کيتر گيان ۽
...يان چگڻ ريت ٻڌايو مانءِ هي ارجن منهنجا ڀڳت

ا ڏيا ۽

ڪائنجي ۽ ٻنڙجي اھڙو پا ڪندي نہ ھجي ۽ من ڪري ڪنھنجي
نہ ڪري ۽ من وچن ڪري ڪنھنکي ڏک بہ نہ ڏئي ۽ ڪنھنکي
خراب وچن بہ نہ چوي ۽ ھٿن سان ڪنھنکي ماري بہ نہ ۽ ٻيو
ڪنھنجو برو بہ نہ ڪري ۽ ڪنھن وٽ ٿرط يا ھلندڙ جيو کي ڏک
نہ ڏئي ۽ ڪيس جيڪو ڏک ڏئي تہ وري ھنجو برو نہ ڪري ۽ ڏ
ڏاري سيڪنھن سان اڏين ٿي رھي ۽ جيڪو منھنجي رست
ڏيکارط وارو گرو ھجي اُنجي شيوا ڪري ۽ پاڻڪي مٿئ سا
پنھنجي ديھ پوتر ڪري من ۾ اندرين کي ٻوڳ کان اُداس ڪري
۽ اھنڪار کان ٻري رھي ۽ جيڪو ٻراڻي آھي ساڏن ڪري اُھو جنم
مرط ۽ ٻڍاپط انھن ڏکن کان مڪت ٿيندو -
ٻيا ساڏن پڻ - پٽ ۽ استري ۽ ٻين ڪٽنب جي ماڻھن
سان موھ نہ رکي ۽ دشمن سڄڻ کان ٻري رھي ھميشہ ھڪ جھڙو
رھي ۽ مون سان آنند ۾ رھي جٿن پٽ ورتا استري پنھنجي مڙس
جي پوڄا ۾ رھندي آھي ۽ پرائي پرش ڏي نھاريندي بہ نہ آھي تٿن
منھنجا ڀڳت مونکي سمرين ٿا ۽ ڪنھن ھٿي جو ڏالو بہ نہ وٺندا
آھن ۽ جيڪو اھڙي ريت مون سان ٿٿي ۽ ايڪانت ۾ ودي
سنساري ماڻھن جي پريت نہ ڪري مان جو سيٺي جو ڏاڪر
ايشور آھيان سو مون ايشور کي ايڪانت ۾ ويھي ڏسي مان
ايشور ڪھڙو آھيان؟ ھي ارجن ھي سڀ ساڏن مون ڏوکي گيان
ڪري چيا آھن - اُنھن ساڏنن کان سواءِ ٻيو جيڪي ڪري
اگيا ني سمجھہ جٿن ڏئي جو سامان تيل ڪپھ باھ اھي سڀ
ڪبا ڏڏ ھن ڏيو ٻرندو ۽ گھر ۾ رکبو تہ اُنھئ جي روشنائي ڪري
ڪو سامان گھر ۾ رکيو ھوندو تہ اُھو سڀ ڏسط ۾ ايندو - سو
ن ڪڙو ڏيو ڏيو ڏسط لاءِ شيون ڪھڙيون آھن؟ ھي ارجن

باهه — هوا جو انس ساهه آهي — آڪاس جو انس ٻورن آهي
پنجڻي وڏا ڀوت ديهه ۾ آهن ۽ من، ٻڌ، چت اهنڪ
اندريون پنج ڪرم اندريون پنج گيان اندريون آهن
اندريون ڪهڙيون آهن، اکيون، نڪ، ڪن، جڀ ڪاپ
پنج گيان اندريون آهن. ڪرم اندريون ڪهڙيون آهن ؟
پير، گديا، ڪل، لنگ اهي پنج ڪرم اندريون آهن - ڏچا يع
ڪل اُها سيني اندرين ۾ وياپڪ ۽ جيڀ ۾ ٻه گڻ آهن جڏهين سو
تي وٽي ٽڏهين اُنهيءَ ۾ گيان گڻ آهي جڏهين ڳالهائي ٿـي ٽڏهين
ڪرم گڻ اٿس — لنگ ۾ ٻه گڻ آهن جڏهين ڀوڳ ڪـو ڪري
ٽڏهين منجهس گيان گڻ آهي جڏهين پيشاب ٿو ڪري ٽڏهين
ڪرم گڻ اٿس اهي ڏهه اندريون جيم پنج اندريون آهن
اُنهن جا پنج ڪاڏا آهن ڪهڙا سي ٻڌ — اکين جو ڪاڏو روپ
[ڏسط] ۽ نڪ جو ڪاڏو خوشبوءِ وٺط. ڪنن جو ڪاڏو آواز ٻڌط
جيڀ جو ڪاڏو سواد وٺط ۽ ڪل جـو ڪاڏو ڪپڙا ڪوط ۽ خوشبوءِ.
اڳاڻط انهن پنجن اندرين جا پنج ڪاڏا آهن انهن مان ئي سار
سرير ٽيهو آهي هي سرير روپي شهر ۾ جيڪا آبادي آهي سا ٻڌ - چڱي
...ئي ڪاڻط جي مرضي، خراب شيءِ جي نه مرضي. ڪڏهين سڪ
...ڏهين ڏکر اهي چار هن ۾ آهن انهن چئن ڳالهين جـي هن ۾
...ڇل آهن هي ارجن هن سرير کيتر جـو بيان مون ٿو کي چڱيءَ
...ٻڌ ايو آهي ۽ جن ساڌن ڪري منجهو گيان ٿئي اُهـي
...ن ٻڌ. پهريون ته هي نرمان رهي، پوڄا ۽ مانيا نه ڪرائي، ڪرو
...ٽي نه وڃي من و چن، ڪرم ڪري سيني جو شيوڪ ٿي رهي
...ئي ٻه نه هڄي ٻلٽي هٽي اکيون بند ڪري ٻه نه وهي ٿو
...منجهن نه وٿو ڪوسري مهنت آهي ۽ اندر واشنا اٿس ته ڪيڄـ

سري گيتا جو تيرهون اڌياءُ شروع

ارجن چوي ٿو هي پڀو پر ڪرت چا کي
چون ۽ پرکرہ چا کي ٿا چون؟ کيتر چا کي ٿا چون
۽ گيان گئيون چا کي ٿا چون؟ هي سوامي اِ
ڪرپا ڪري ٻڌايو سري نارائڻ ٿو چوي ه
ارجن هيءَ جا ماڻهوءَ جي ديه آهي اُنهيءَ کي کيتـ
چون ٿا انهيءَ کي ڄاڻو ٿا چون جڏهن هي جيءُ چوراسي
ڀوڳي ماڻهوءَ جي ديه ۾ اچيٿو تڏهن چيتن ٿئي
ٿو. ڪهڙو چيتن؟ پرميشور کي سڃاڻي ٿو
۽ پاپ پنيه کي سڃاڻي ٿو ڇو جو هن ديه کي پائي خراب ۽ چڱو
ڪم ڪري ٿو ۽ پاپ پنيه جو ڦل پائي ٿو — ديه ڌارڻ کي ڏکو
پاپ آهي نڪو پنيه آهي ماڻهوءَ جي ديه کي پاپ پنيه ٿئي ٿو
ڇيترين شين جو هن سرير ۾ ڏاٽ آهي ۽ جيڪو اُن کي سمجهي
ءِ تت ڄيتا پرکر آهي ۽ کيترگيہ اُنهيءَ کي چون ٿا جيڪو سرير
و ٻيو کيتر کي ڄاڻڻ وارو هجي — اُهو هي ارجن تون مونکي ڄاڻ
سمجهي گيان ڪري کيتر کيترگيہ ٻنهي کي ڄاڻڻي — سو اهو
سمجهي مٿي جو گيان آهي — ڄاڻي کيتر جيڪا ديه آهي اُنهيءَ
وستار ٻڌ هن ديه جو ڏاٽ ڇيترين شين مان ٺهي ٿو — هنڌجو
ن رکيشرن گهڻن قسمن سان چيو آهي ۽ ويدن ۾ چيو آهي
رجن مان توکي چڱيءَ طرح ٿو ٻڌايان تون ٻڌ — سرير کيتر
تت آهن پرٿوي، جل، هوا، آڪاس، باه، پرٿويءَ جو انس
ماس آهي — جل جو انس رت آهي ۽ باه جو انس
۾ باه آهي جيڪا کاڌو ۽ پيئون شيون پچائي ٿي آ

هي براهمڻ تنهنجي ڪهڙي ڪا منا آهي تڏهن ٻراهمڻ اڳين ـنجي ڳالهه ڪري ٻڌايس تڏهن سري نارائڻ چوڻ لڳس هي براهمڻ آنهنڪي سري گيتا جي ٻارهين اڌياءِ جو پاٺ ڪري ٻڌاءِ ته اُنهن پنهي جو آڌار ٿيندو تڏهن برهمڻ سري نارائڻ جي اُستت ڪئي ۽ آشيرواد ڏئي سري نارائڻ وري وئڪنٺ ڏي روانو ٿيو ۽ برهمڻ ديوي جي مندر ۾ اچي ديوي جي اُستت ڪئي، ديوي خوش ٿي . برهمڻ چيو هي جڳت جنني، سري نارائڻ هي حڪم ڏنو تڏهن ديوي چيو هي برهمڻ تون هنن پنهي کي پاٺ ٻڌاءِ جنهن ڪري هنن جو اُڌار ٿئي تڏهن ڪيڏي ۽ لنچپت کي وهاري گيتا جي ٻارهين اڌياءِ جو پاٺ ٻڌايائين ٻڌندي شرط اُنهن پنهي جي ديه ڇٽي ديوتائن جي ديه پائي وئڪنٺ ڏي روانا ٿيا ديوي ڏسي خوش ٿي برهمڻ کي چيائين برهمڻ اچ ڪان وٺي منهنجو نا ويندو ديوي ٿيو - هن پاٺ کي ٻڌي اهڙا پاپي مڪت کي پرا ٿيا آهن ۽ هن شهر جو راڄ مون توکي ڏنو ايترو چئي ديوي انتر ڌيان ٿي ويئي ۽ برهمڻ پنهنجي گهر ويو سڪانند راجا جي گهر ۾ ڪو اولاد ڪونه هو تنهن هن برهمڻ کي گهرائي راجائي ڏيئي پاڻ جهنگ ۾ تپ ڪرڻ لاءِ ويو ۽ برهمڻ بي اُلڪي راڄ ڪرڻ لڳو سري نارائڻ چوڻ لڳو هي لڇمي شو هي چوڻ لڳو هي پارپتي اهو ٻارهين اڌياءِ جو مهاتم آهي جو تو ٻڌو —

[ات سري پدم پراڻي ستي ايشر سنباڌي]

(ٻارهون اڌياءِ پورو ٿيو)

ڀڳوت گيتا!!

جيڪي ڀڳت آهن انهن کي اهي ڌرم ڇيا اٿم ۽ جيڪي ڏاڍيءَ ... اڏيائو ڀا...

مان اُنهن کي ڪندا آهي ڀڳت موڪي پيارن کان ٻه پيارا ...

سري گيتا جي ٻارهين اڌياءَ جو مهاتم شروع ...

سري نارائڻ ٻو ڇوي د...

لڇمي ڏکڻ ڏيهه ۾ هڪڙو سڪا نند...

نالي راجا رهندو هو انهيءَ جي شه...

۾ هڪڙو لنپٽ نالي ماڻهون رهندو

هو ۽ انهيءَ جي هڪڙي ڪنجري

سان دوستي هئي اُهي ٻئي ڄڻان

ديويءَ جي مندر ۾ وڃي شراب پين ۽ ماس کائين ۽ ٻوڳ ٻو ڳين -

ڪوڪٺي پڇين ته اوهين اتي ڇاٿا ڪريو ته هنن کي چون ته اسين

ديويءَ جي ٻوڄا ڪريون - اُهيءَ مندر ۾ هڪڙو براهمڻ ديوي

جي ٻوڄا ڪندو هو هڪڙي ڏينهن براهمڻ ديويءَ جي اُستت ڪئي

۽ ديويءَ خوش ٿي چوڻ لڳس هي براهمڻ جيڪي گهرڻو هجيئي سو

گهر براهمڻ چيو سگهه ڏن ۽ سنتان ڏي ۽ ديويءَ چيس تو کي سگهه

ڏن ۽ اولاد ڏينـدس ٻه اول هڪ ٻئي جي مڪتيءَ جو اُپاءُ ڪر

... هن براهمڻ نمشڪار ڪري ٻئي ٻنهي جي گروءَ وٽ آيو ۽ اچي چياءِ هي

... هون ديويءَ جي اُستت ڪئي ديويءَ خوش ٿي ڏن ۽ سگهه ڏنو

... چيو اٿس ته اول هڪ ٻئي جو اُڌار ڪر تڏهن گروءَ چيس هي

... همڻ ڏان ته سري نارائڻ کان ڀڄون تڏهن سري نارائڻ جو

... ڪياءِ تيرت ڪياءِ ڀڳونت خوش ٿيس ۽ آڪاس مان

... آئيس ته هي براهمڻ سمرڻ ڪر تڏهن وري سمرڻ ڪرڻ لڳو

... سري نارائڻ گروڙ تي سوار ٿي وٽس آيو ۽ چوڻ لڳس ته

ڪي ٻري رکي ۽ مون سان پڪو خيال ڪري ۽ پڻ ڪي به مون سان
پڪو خيال ڪري — جي اهڙيءَ طرح منهنجا ڀڳت منهنجو پوڄن
ڪن ٿا سي اُهي مونکي پيارا آهن ٿا سي وري ڪهڙا آهن؟
ڪنهنڪان به خوف نٿا رکن ۽ نه ٻاڻ ڪنهنکي ۽ پيڇا رين ٿا ۽ اڪو
ارمان ۽ نڪا خوشي اٿن اهڙا جي مڪت روپ آهن سي مونکي
پيارا آهن وري ڪهڙا آهن جنکي ڪنهن به شيءِ جي ڪا منا
ڪا نهي ۽ ديه کي پاڪ ۽ مٿيءَ سان پوتر ڪن ٿا ۽ اتش ڪرڻ
منهنجي پوڄن ڪري پوتر ڪنٿا ۽ چڱيءَ پڻ ڪري مونکي اپنا سي
سڀجهي سنسار جي ماڻهن کان اُداس رهن ٿا ۽ سنسار جي سيني
ڪمن کي ڇڏي ڏنو اٿن اُهي مونکي پيارا آهن ۔ وري ڪهڙا
آهن؟ چڱي يا خراب شيءِ تي نه خوشي ۽ نه ارمان ڏيکين ۽ وچڙ
اڙيءَ شيءِ جو ارمان ڪرنهي ۽ جيڪا شيءِ نه آهي اُنهيءَ جي ڪامنا
ڪانهي ۽ چڱيءَ ۽ خراب شيءِ کي ڇڏي ڏنو اٿن ۽ منهنجن چرنن
پريت اٿن اهڙا ڀڳت مون کي پيارا آهن - وري ڪهڙا آهن؟
شمن سڄڻ هڪ جهڙو اٿن ۽ آدر نرادر به هڪ جهڙا آهن ۽ ڏکر
کر به هڪ جهڙا آهن ۽ پڻ جي سنگت نٿا ڪن ۽ اڪيلا رهن
۽ اُستت ۽ گلا هڪ جهڙا آهن منهنجي ٽالي کان سواءِ پيو
ڪجهه به نٿا چون سڀ ڪنهن طرح صبر آهن ۽ جنکي گهر ٿا هٺ
ڪو اُدم ڪونهي ۽ جتي اچي اُتي ويهي منهنجو پوڄن ڪن ۽
سار جي ڀاسي کان سڀهي پورن ۽ منهنجي چرنن هه مون سان
ت رکن اهڙا ڀڳت مونکي پيارا آهن هي ارجن اُهي ساڌنائون
ن پنهنجي ڀڳتن کي چيون آهن اُهن ساڌنائن جو نالو انبرت
آهي جيڪي انبرت کائڻ ڪري ڪو به روڳ نٿو ٿئي ۽ جيو
تيون ٿا ۔ ڏٺن هي اکنڊ برهم روپ ڏرم آهي جهڙا ڦوڙا منهنجا

ڀڳتن کي ڪرڻ گھرجن انھن تي مان ريجھان ٿو ۽ پيءُ ڪا به ڀڳ...
انھن کان ڪانه رھي • ھي ارجن تنھنجي من جو خيال مون
لڳو آھي ته ڪي ڪجھه به ڪرڻو ڪونهي ته مون مڪت ٿيو آھين
جيڪڏھين پڪو خيال تنھنجو مون ۾ نه آھي ته اڀياس جوڳ ڪ...
ھي اڀياس جوڳ آھي جڏھين من منھنجو سمرڻ ڇڏي ٻـي پاسي
جو خيال ڪري تڏھين من کي ٻئي سان روڪي مون منجھه نشچل
ڪر - اھڙو جو نالو اڀياس جوڳ آھي ھي ارجن جيڪڏھن تو کان
اڀياس جوڳ نه ٿئي ۽ من ۾ منھنجو ڌيان نه لڳي ته من ريت
ڪر - پراتڪال وقت کان وٺي رات تائين منھنجي پوڄا ڪر
جڏھين منھنجي لاءِ تون پوڄا ڪندين تڏھين تون سنسار کان
مڪت ٿيندين جيڪڏھن پوڄا به ڪري نه سگھين ته ھئين ڪر -
ٻئي ھٿ ٻڌي منھنجي چرنن کي نمسڪار ڪر ۽ زبان سان ھئين
چؤ - ھي سري ڪرشن ڀڳوان مان توھان جي سرڻ آيان جڏھن
اھڙي طرح منھنجي سرڻ ۾ ايندين تڏھين تنھنجو مـن منھنجي
چرنن ۾ نشچل رھندس - ھي ارجن اڀياس کان گيان اُتم آھي
ڪهڙو گيان؟ منھنجي اُستت ڪرڻي ۽ ٻڌڻ ۽ گيان سـان
منھنجي ڌيان سان ملڻو اھو اُتم آھي جڏھين منھنجي ڌيان سان
...جڙي تو تڏھين سڀني ڪرمن جا ڦل تياڳ ڪن ٿا جنھنڪي منھنجي
ڀڳت ملي ٿي ۽ منھنجو ڀڳت ست پد کي پائي ٿو اُنھيءَ جا لڇڻ
...ٿ - ڪنھنکي به خراب نه سمجھي ۽ سڀني جو مائٽ ٿي رھي ۽
سڀني تي مهربان رھي ۽ اھنڪار ۽ موه کان ٻري رھي ۽ ڏکه سک
...ڪ جھڙو ڪري سمجھي ته ھي جيڪي آھي سو منھنجو نه آھي ۽ نه
...ان ئي آھيان سڀ ڪجھه ايشور جو آھي ۽ سدائين ڌيرج رکي
...۾ رھي ۽ مون سان مليو رھي ۽ سنسار جي واشنائن کان آتما

ارجن اپ ڳت جا اُپاسڪ جيڪي آهن اُنهنکي ڏکر آهـ
ڪهڙا ڏکر آهن هڪ جهڙو جا ڳط اهو مشڪل آهي جيڪو پرچا
نہ ڪري اُنهيءَ جو پلو ڳهري ٻي ڏيڪي ڏيڻ ڏاري آهي انهن
ڏاڍو مشڪل آهي جنهنجي ڀاڳط ڪري هو مشڪل ڪم
اهو تہ ڏسط جـو نہ آهي ۽ زبان سان اُنجي وڏيائي ڪري
مڪهجي نہ ڪنهنجي وڏيائي پڙهي سگهہ پائي ۽ هنڪري چوڻ
نٿو اچي سو من ڪنهن سروپ کي ڏيائي انهيءَ ڪري جيڪي
ڏاري آهن اُنهنکي اُپ ڳت جي اُپاسنا مشڪل آهي ۽ هي ار
هن منهنجي ڪنول نين جا جيڪي اُپاسڪ آهن اُهي پڙهـ منا
جو ديوڪيءَ جو پٽ آهيان ۽ جسوڌا جو پٽ آهيان ۽ نند جو پـر
آهيان ۽ واسديو جو پٽ آهيان جو ڏاڍو سهڻو آهيان ۽ آنند جو سمند
آهيـان اڙو جو ڪرشن نندن آهيان جي منهنجي هن روپ جا
پاسڪ آهن ۽ منهنجي سرط آيا آهن ۽ جن سڀ ڪرم مون منجهہ
سمرپط ڪيا آهن ـ ڪهڙا ؟ هي ڀڳوت هي جيڪو گهـر آهـي سو
توهان جو آهي ۽ مان توهان جو داس آهيان جيڪو اڙيءَ طـرح
ٿي منهنجو ڀڄن ڪرڻو ۽ رسوئيءَ کان وٺي جيڪي آهي سو مون
ارپي ٿو ۽ منهنجو پرشاد ڪري کائي ٿو ۽ هر وقت منهنجو ڏيان
۽ سمـرط ڪري ٿو ۽ وشن پد ڳائي ٿو ۽ منهنجا شبد پڙهي ٿو انهيءَ
طرح جيڪو منهنجو ڀڄن ڪري ٿو اُهن سان مان ڪهڙو آهيان
و پڙهـ ـ هي ارجن هي سنسار جو دکہ روپ آهي ۽ جمط مرط جو گهر
هي اُنهيءَ کان اُنهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهہ من
نشچو رکيو آهي ۽ منهنجا شيوڪ آهن اُنهن کـي هي ساڌن
ـرط گهرجن ـ ڪهڙا ؟ مکيہ من جو پڪو خيال مون منجهہ رکط
جي ۾ پڪو خيال مون ۾ رکي اهي ٻئي ساڌنـون منهنجي

سري گيتا جو ٻارهون اڌياءِ شروع ٿ

ارجن چوي ٿو هي ٻيو هڪڙا اوهانجا ڀڳت
ڪمل نين جا اُپاسڪ آهن ۽ هڪڙا اوهانجي
ٻيجن جا اُپاسڪ آهن ۽ هڪڙا ابناسي روپ جا
اُپاسڪ آهن هڪڙا اوهانجي آنند روپ ديس
جو من ٻاڦي ڪان پري آهي انهيءَ جا اُپاسڪ
آهن انهن سڀني ۾ چڱو اُپاسڪ آهي سو ڪهڙو
آهي اهو ڪرپا ڪري ٻڌايو سري ڀڳوان چوي
ٿو هي ارجن هي جو منهنجو ڪمل نين ڪاهر روپ
آهي سو من جو ڪو نشچو مون ۾ رکي ۽ چت کي
هي ٻسي نہ ڇو ڙائي ۽ ڏاڍيءَ پريت سان جو هن ڪمل نين کي
ٿا ٻو ڄين اُنهيءَ منهنجي خيال ۾ اُتم آهن ۽ چڱا آهن هاڻي ٻي
ڳا ايہ ٻڌ ڀريا ۽ ابناسي آديان جنهنجي وڏائي ڇوٽ ڪان ٻاهر
هي اُنهيءَ ڪري اندر ديس چئجي ٿو جو اکين ڪان ٻہ پري آهي
عني ڏسڻ ۾ نٿو اچي تنهنڪي اپ گت چون ٿا ۽ سرو ۾ وياپڪ
هي ۽ من ڪري هن جو پرتاپ ڇنوڻ ۾ نٿو اچي انهيءَ ڪري
چنت چئجي ٿو انهيءَ ۾ ڪو ٻہ وڪار ڪونهي ۽ گهٽ وڌ ٻہ نٿو
ي انهيءَ ڪري استت چون ٿا ۽ پنهنجي جاءِ ڪان ڪڏهين
ب ٻہ نٿو انهيءَ ڪري نهچل چون ٿا ـ اهو پرتاپ منهنجي اپ
ي سروپ جو آهي هنجي جيڪو ٻو جاءِ سمرڻ ڪري ٿو اُنهيءَ
ليڇڻ ٻڌ ـ جن سادن ڪري اپ گت کي پائجي ـ تي سادن
مکيہ تہ سڀني اندرين کي جيتڻو ۽ سڀني سان هڪ جهڙو رهي ۽
ي کي سکہ ڏئي ۽ چوي تہ هي ابناسي هي ڀڳت وچل سي
رهن انهيءَ ڪري اپ گت سروپ کي پائيندو ـ ٻيو ٻڌ ۽ هي

ارجن اپ ڳت جا اُپاسڪ جيڪي آهن اُنهنکي ڏکر آهن
ڪيترا ڏکر آهن ڇڪ جهڙو ڇا ڏط اهو مشڪل آهي جيڪو پڙ جا ڪر
نہ ڪري اُنهيءَ جو پلو ڪهري ڏي ڏيڪي ڏيڻ ڏاري آهي انهنکي
ڏاڍو مشڪل آهي جنهنجي پائڻ ڪري ٻه مشڪل ڪر ڪج
اهو تہ ڏسط جسو نہ آهي ۽ زبان سان اُنجي وڏيائي ڪري نٿي
سگهجي نہ ڪنهنجي وڏيائي پڙهي سگهہ پائي ۽ هنڪري ڇوڙ ۾ ٻ
نٿو اچي سو من ڪيهڙ سروپ کي ڏيائي انهيءَ ڪري جيڪي ڏيهہ
ڏاري آهن اُنهنکي اُپ گت جي اُپاسنا مشڪل آهي. هي ارجن
من منهنجي ڪنول نين جا جيڪي اُپاسڪ آهن اُهي پڻ - مان
جو ديوڪيءَ جو پٽ آهيان ۽ جسوڌا جو پٽ آهيان ۽ نند جو پٽ
آهيان ۽ واسديو جو پٽ آهيان جو ڏاڍو سهڻو آهيان ۽ آنند جو سمندر
آهيان اهڙو جو ڪرشن نندن آهيان جي منهنجي من روپ جا
اُپاسڪ آهن ۽ منهنجي سرط آيا آهن ۽ جن سڀ ڪرم مون منجهہ
سمرپط ڪيا آهن - ڪيترا ؟ هي ڀڳوت هي جيڪو ڪهڙ آهي سو
توهان جو آهي ۽ مان توهان جو داس آهيان جيڪو اهڙيءَ طرح
منهنجي ڀڄن ڪريٿو ۽ رسوئيءَ کان وٺي جيڪي آهي سو مون
ارپي ٿو ۽ منهنجو پرشاد ڪري کائي ٿو ۽ هر وقت منهنجو ڌيان
سرط ڪري ٿو ۽ وشن پد ڳائي ٿو ۽ منهنجا شبد ٻڌي ٿو انهيءَ
جيڪو منهنجو ڀڄن ڪري ٿو اُهن سان مان ڪهڙو آهيان
- هي ارجن هي سنسار جو دکہ روپ آهي ۽ جمط مرط جو گهر
انهيءَ کان اُنهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهہ من
و رکيو آهي ۽ منهنجا شيوڪ آهن اُنهن کي هي ساڏن
ڳهرجن - ڪيترا ؟ مکيہ من جو پڪو خيال مون منجهہ رکط
پڪو خيال مون ۾ رکي اهي ٻئي ساڏڻون منهنجي

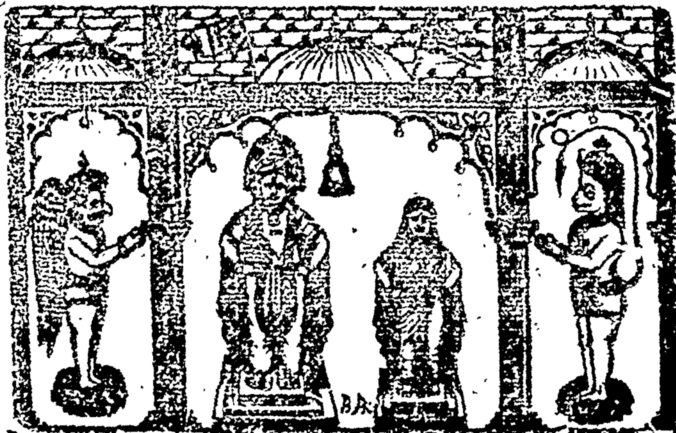
سري گيتا جو ٻارهون اڌياءِ شروع ٿ

ارجن چوي ٿو هي پرڀو ڪي اوهانجا ڀڳت
ڪمل نين جا اُپاسڪ آهن ۽ ڪي اوهانجي
نرگن جا اُپاسڪ آهن ۽ ڪي ابناسي روپ جا
اُپاسڪ آهن ڪي اوهانجي آنند روپ ديس
جو من ٻاڻيءَ کان پري آهي انهيءَ جا اُپاسڪ
آهن انهن سڀني ۾ چڱو اُپاسڪ آهي سو ڪهڙو
آهي اهو ڪرپا ڪري ٻڌايو سري ڀڳوان چوي
ٿو هي ارجن هي جو منهنجو ڪمل نين ڪاهر روپ
آهي سو من جو ڪو نشچو مون ۾ رکي ۽ چت کي
ئي ٻاسي نه ڊوڙائي ۽ ڏاڍيءَ پريت سان جو هن ڪمل نين کي
ا ٿو چين اُنهيءَ منهنجي خيال ۾ اُتم آهن ۽ چڱا آهن هاڻي ٻي
ا ابهه ٻڌ ڦريا ۽ ابناسي آهيان جنهنجي وڌائي چوڻ کان ٻاهر
ي اُنهيءَ ڪري انرو ديس چئجي ٿو جو اکين کان به پري آهي
ي ڏسڻ ۾ نٿو اچي تنهنڪي اپ گت چون ٿا ۽ سروه ويا پڪ
ب ۽ من ڪري هن جو پرتاب چئوڻ ۾ نٿو اچي انهيءَ ڪري
ت چئجي ٿو انهيءَ ۾ ڪو به وڪار ڪونهي ۽ گهٽ وڌ به نٿو
انهيءَ ڪري اسٿت چون ٿا ۽ پنهنجي جاءِ کان ڪڏهين
به نٿو انهيءَ ڪري نهچل چون ٿا - اهو پرتاب منهنجي اپ
سروپ جو آهي هناجي جيڪو پوڄا ۽ سمرڻ ڪري ٿو اُنهيءَ
چرڻ ٻڌ - جن ساڌن ڪري اپ گت کي پائجي - تي ساڌن
ڪير ته سڀني اندرين کي جيتڻو ۽ سڀني سان هڪ جهڙو رهي ۽
کي سکه ڏئي ۽ چوي ته هي ابناسي هي ڀڳت وچل سي
رڻ انهيءَ ڪري اپ گت سروپ کي پائيندو - ٻيو ٻڌ - هي

پٽ ٿيو آهيان — ۽ ڪيترائي ڀيرا تنهنجو ڀي ٿيو آهيان هي
پوٽ ڏان آهي جنهن مونکي ماريو ۽ گيتا جي پاٺ ڪندڙ ڪري
منهنجي مڪتي ٿي آهي - راجا وري چيو هي پٽ تون منهنجي
گهر ۾ ڪڙو ئي پٽ هئين هاڻي منهنجي گت ڪير ڪرائيندو ڇو
ڪو مونکي اولاد ڪونهي تڏهن پٽ چيو ته هي راجا جنهن ڪل
۾ ڪڙو گياني هجي انهي ڪل جو اڌار ٿئي ٿو- هي پتا تون
ڪابه چنتا نه ڪر هاڻي مان نارائڻ جو واهن ٿيو آهيان جڏهن مان
نارائڻ جو درشن ڪندس تڏهن توهان جي ڪل جو اڌار
ٿيندو ۽ ايڪيهه ڪل تو ڏانجا ترندا تڏهن راجا چيو ته ڇڱو وڃ
تڏهن وانن ۾ چڙهي ويڪنٺ ڏي ويا ۽ انهي برهمڻ کان راجا
يارهين ادياءُ جو پاٺ سکيو ۽ من ۾ چيائين ته پٽ ياد ڪئي هاڻي ڪابهي
راجا سڀ تياڳ ڪري گيتا جو پاٺ ڪرڻ لڳو ۽ تلسيءَ ۾ پاڻي
وجهڻ لڳو سادو برهمڻ ويندا رهيا ۽ راجا به پرم گتيءَ جو لائق ٿيو —
سري نارائڻ تو چوي ته هي لڇمي شو هي تو چوي هي پاربتي اهو
يارهين ادياءُ جو مهاتم آهي جو تو ٻڌو —

[اِت سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباڌي]

[يارهون ادياءُ پورو ٿيو]

ٻڌسي ويٺو آهين ۽ تنهنجا ڪرم ته ڇڏ الن جهڙا آهن هي نه ڏسي ۽
تنهنجي ٻئي وٽ برهمڻ جو ماس سرڻ ويٺي ڪائي ۽ تون ويٺو
ڏسين هنکي ڇڏائين ۽ نئو انهيءَ ڪري تون ٻاپي آهين هي تي پاپي
نرڪ ۾ ويندا آهن هڪڙو ته ڪنهنکي چور ڦريندو هجي يا ماريندو
هجي ۽ هنجو سنگتي هجي اهو نه ڇڏائي ٢ــ هڪ ٻاسي وچن ۽
پاڻ ۾ ٻه سنگتي هجن ۽ انهيءَ ۾ هڪڙو روڳي هجي ۽ انهيءَ جي خبر
هــو پيو نه ولي ٣ــ ڪنهن ماڻهوءَ کي جن هجي ۽ جيڪو ڪيندڙ
هجي اهو نه ڪيڻي - هي ٽئي پاپي نرڪ ۾ ويندا ۽ جيڪي سڀ
جيون تي ديا ڪندا انهنکي اشميد يگيه جو ڦل ملي ٿو. هي ٻئي
ڪنڌ ۽ برهمڻ منهنجي سراپ ڪري تون ڀوت ٿيندين - تڏهن
مان هنجي شرط ڀس ۽ ڇيو ماڻس ته منهنجو اڌار ڪڏهن ٿيندو
تڏهن برهمڻ چيو ته تون جڏهن ٻارهين اڌياءَ جو پاٺ ٻڌنديـن
تڏهن تنهنجو اڌار ٿيندو ۽ جڏهن ڀوت پنهنجي ڳالهه ڪري بس
ڪئي تڏهن برهمڻ چوڻ لڳو هي راجا ڇا ٿو چوين تڏهن راجا چيو
تـه هنجو اڌار ڪر ۽ منهنجي پٽ کي جيار تڏهن برهمڻ ٻارهين
اڌياءَ جو پاٺ ڪرڻ لڳو انهيءَ ڀوت تي پاٺ جو پاڻي وڌا
انهيءَ وقت ئي ڀوت جي ديهه ڇٽي. ديوتــا جي ديهه ورتائين
جيڪي اڳي جيو ڪڍا هوا انهن جو ٻه اڌار ٿيو راجا جو پٽ ٻــه
اٿيو - سانورو سروپ ۽ چار ٻانهون ڌاري اٿيو تڏهن انهيءَ ڀوت
چيو ته هي راجا تون پنهنجو پٽ وٺ جڏهين راجا پٽ کي ماڻڻ لڳو
تڏهين پٽس چيو ته هي راجا جنهن جي ڪل ۾ هڪڙو گياني هجي
انهيءَ جي ڪيترن ڪلن جو اڌار ٿئي ٿو هي راجا تون پاڻ گياني
آهين تڏهين راجا موهه ڪري چيو هي پٽ تون مونکي ڪڏ ڇ تڏهين
هن چيو ته پتا تون ڪنهنکي چوين ٿو مـان ڪيترائي ڀيرا تنهنجو

گهڻا ڏينهن گذري ويا. هڪڙي ڏينهن راجا پاٺ پڙهي گهر ڏي
ويو ۽ انهيءَ ڏينهن ڏه ٻارهن ساڌو شهر ۾ آيا ۽ اچي راجا کان جاءِ
گهريائون راجا هنن کي رهڻ لاءِ جاءِ ڏني ۽ هنن کي سيڌو ڏنائين ساڌو
رسوئي ڪري ڏاڍا خوش ٿيا پرڀات جي وقت راجا هنن جي درشن
لاءِ ويو ۽ سندس پٽ به ساڻس هو راجا اچي مهنت وٽ ويٺو ۽ گيان
گوشٽ ڪرڻ لڳو راجا جو پٽ به ٽهل ڪرڻ ۾ لڳي ويو انهيءَ جاءِ
۾ هڪڙو ڀوت رهندو هو انهيءَ ڀوت راجا جي پٽ کي ماري وڌو
نوڪرن وڃي راجا کي چيو ته هي راجا تنهنجي پٽ کي ڀوت
ماري وڌو اگرچ راجا اوڏي مهل ڪٿا ويٺي پڙهي تڏهن به پٽ
جي موه ڪري ڏاڍو ڏک ٿيس ۽ چوڻ لڳو هي سنت اوهان جو
درشن ڏاڍو چڱو ٿيو جو هڪڙو پٽ هوم سو به ڀوت ماري ڇڏيو
تڏهن برهمڻ چيو ته راجا هل ته هلي ڏسون ته ڪٿي آهي - راجا
۽ برهمڻ - مهنت اٿي آيا راجا جو پٽ مئو پيو هو تڏهن برهمڻ چيو
اڙي ڀوت تون هن جو ڪري ٿي ڪريا ڪر ته هي ڇوڪرو اٿي
۽ توکي ٻارهين اڌياءِ جو پاٺ پڙهايان ٿو جنهنجي پڙهڻ ڪرڻ
تنهنجي مڪتي ٿيندي جيترا جيو اڳي ماريا اٿئي انهن جي به
مڪتي ٿيندي ۽ تون پنهنجي ڳالهه پڌاءِ ته ڀوت ڇا ڪاڻ ٿيو
هين تڏهن ڀوت چيو ته مان اڳين جنم ۾ برهمڻ هوس ۽ کيتيءَ جو
ڪم ڪندو هوس اٿي هڪڙو روڳي برهمڻ پٺيءَ ۾ اچي ڪري پيو
سندس بت مان رت وهڻ لڳو ۽ سڙڻ سندس بت مان ماس
ڪڍي ويٺي کاڌو ۽ مون ويٺي ڏٺو مون کي هنن کي ڪا به دَيا نه آئي
مان ڪڍي هن برهمڻ کي ڇڏايان ايتري ۾ هڪڙو ٻيو برهمڻ اٿي
انهيءَ ڏٺو ته هڪڙو روڳي برهمڻ پيو آهي ۽ سڙڻ ماس ويٺي
کائيس انهيءَ ڏسي مون کي چيو اڙي ٻني ڪندڙ برهمڻ تون جڏهن

آهي اُهو ڏسڻ ڏاڍو مشڪل آهي اهو منهنجو روپ ڏسڻ ديوتا
کي به مشڪل آهي جن روُپ ڏسڻ لاءِ ديوتائون اڇا پيا ڪن
روپ مون توکي ڏيکاريو — هي ارجن جنهن تو مونکي پاتو آهي
تنهن ڪنهن به ڪون پاتو آهي تو ڇاڪاڻ پاتو آهي ؟ جو تو
منهنجو ڏاڍو پيارو ڀڳت آهين مون کان سواءِ تون ٻي ڪنهنجي
سمرڻ نٿو ڪرين - انهيءَ ڪري تو مونکي پاتو آهي هن اکين
سان ٻه ۽ ڪيان جي اکين سان به ڏٺو آهي هي ارجن ٻڌيم ڪري
تو مونکي پاتو آهي مان تنهنجي اڳين آهيان تون مون منجهه
آهين مان تو منجهه آهيان هي ارجن جيڪي توکي ڪرڻو آهي سو
... پريت سان تون منهنجو سمرڻ ڪر ۽ ... منهنجو ...
... طرح منهنجو ڀڳت ٿي ۽ سنسار جي ماڻهن سان پريت
... سان هڪ جهڙو رهه جڏهن اهڙو ٿيندين تڏهن مون
... ٿيندين —

(يارهون اڌياءِ پورو ٿيو)

سري ... جي يارهين

اڌياءِ جو مهاتم شروع ٿيو

سري ناراڻ چوي ٿو هي
... تنگ ... ڀدرا ... هڪڙو شهر
... راجا ... رهندو هو
... سري ناراڻ ۽ ... جي
... هو اُتي هڪڙو برهمڻ
... ديوان رهندو هو ۽
... هو ۽ راجا به اُنهيءَ
... هو ائين ڪندي

ڏٺو سو انهيءَ روپ کي ڏسي هي ٻريو مان ڊڄي ويو آهيان سو هي
ڪرپالو هي ديون جا ديو هاڻي ڪرپا ڪريو ۽ موکي اڳيون ساڳيو
سروپ ڏيکاريو اُهو او ڌانجو روپ ڪهڙو آهي جو ڏاڍو سهڻو
مٿي تي مڪٽ رکيو آهي ۽ ڪنن ۾ ڪنڊل پيا آهن ۽ ڏاڍا سهڻا
گهنگهرا پيرن ۾ پيا آهن • ديب و پيتامبر پيل آهي ۽ ڳچيءَ ۾ ٻناجي
مالا پيتي اٿو ۽ هڪڙي هٿ ۾ لٺ اٿو ٻئي هٿ ۾ سنکه ، سدرشن
چڪر ، ٽين هٿ ۾ رٿ جي گهوڙن جي واڳ ، چوٿين هٿ ۾ چابڪ
اٿو - هي وسو روپ هي هزار پاڻين وارا ، هاڻي مونکي اُهو
ساڳيو چتر ڀڄ روپ ڏيکاريو — ارجن جي وينتي ٻڌي
سري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو هي ارجن هي وسو روپ
ون توکي خوش ٿي ڏيکاريو آهي هي ڪهڙو روپ آهي
پنهنجي آتما جو درشن مون توکي ڪرايو آهي — هي
ڪهڙو آهي سڀ کان ٻري آهي جنهنجو انت ڪونهي سو اهڙو
سروپ ايشور جو تو ڏٺو — چار ويد جيڪو پڙهي تنهن کي بہ
ل مشڪل آهي يگيہ ڪري توڙي پاٺ ڪري تيرٿن جو درشن
ب تپشيا ڪري دان ڪري پڄ ڪري تہ بہ هي درشن ڪرڻ
مشڪل آهي هي ارجن توکان سواءِ ٻي ڪنهن بہ هن منهنجي
کي نہ ڏٺو آهي — هي ارجن انهيءَ ڪري خوف ڇڏي ڏي
ٿيءُ ۽ منهنجو پريتوان ٿيءُ ۽ من جي پريت مون ۾ رکہ هاڻي
سروپ ڏس [سنجيءَ چويٿو هي راجا ڌرتراشٽر] سري
ڀڳوان ارجن کي اهي وچن چئي ساڳيو چتر ڀڄ روپ
هو روپ ارجن ڏسي ڏاڍو خوش ٿيو ۽ چوڻ لڳو هي
ي بہ پنهنجو روپ ڏس مان هڻ هاڻي سانت ۾ آيو
ڪرشن چوي ٿو هي ارجن هي جيڪو سروپ تو ڏٺو

ڪندڙ ماتا پتا ۽ پيو بہ سڀ اوهين آهيو . ڏاڏا، پڙڏاڏا بہ اوهين آهيو هي پڙڀو توهان جي هڪ هڪ روپ کي منهنجا هزار ڀيرا نمشڪار آهي توهانجي منهن، پيٽ، پٺيءَ، ڏائي پاسن، ساڄي پاسن ۽ وڙ جي هنڌ کي مٿي کي هي پڙڀو منهنجو هر هر نمشڪار آهي توهانجي ٻل، پرڪرم جو ڪوانت ڪونهي سڀني جي اندر ٻاهر اوهين آهيو هي سوامي مون توهانکي پنهنجو دوست سمجهي جيڪي اوکيائون ڪيون اڙو ڏهت ڳالهايو اڙسو ڇا چيو اڙ؟ اي ڪرشن منهنجو رت وٺي اچ، اي جادو منهنجو هي ڪرڪر، اي دوست منهنجي هيءَ شيوا ڪر، اهن ڪان وٺي جيڪي مون اوهانکي وڏ ڳهت ڳالهايو آهي ڪرپا ڪري معاف ڪندا هي پڙڀو مون توهانکي سچا تو ڪين هو جو اوهين اچڙا آهيو مان توهانجي وڏيائيءَ کي نہ ڄاتو هو - ٻي خبر هوس . هي پڙڀو جيڪا مون توهانجي کلندي او گيا ڪئي آهي ۽ توهان سان گڏ هڪڙي هنڌ تي سميو آهيان ۽ توهان سان گڏ هڪڙي آسڻ تي ويٺو آهيان هي ڪرپا نڌان منهنجي اوگيا معاف ڪندا - پڙڀو توهانجي وڏائي چوڻ کان ٻري آهي ليکي کان ٻري آهي هي پڙڀو استاور جيڪي هڪ هنڌ بيٺا آهن وڻ جبل . گائي ۽ جهنگر جيڪي هلن ٿا سڀني جا مالڪ آهيو ۽ سڀني جا گرو آهيو توهانجي برابر ٻيو ڪونهي انهيءَ ڪري اوهين ايشور آهيو توهانکي هن ديہ جي ڪري اشتانگہ نمشڪار آهي — هي ايشور اوهين سڀڪنهن طرح اُستت ڪرڻ جا لائق آهيو مون تي ڪرپال ٿيو — جئن پٽ جو ڏوہ پيءُ بخشيندو آهي جئن پٽ وزنا زال جو ڏوہ مڙس بخشيندو آهي انهيءَ طرح منهنجا سڀ ڏوہ بخش ڪريو - هي پڙڀو اڳ او هانجو روپ مون ڪڏهين ڪونہ

جو آهي سو سورج جو اوتار، انهن کان وٺي جيکي جو ڏا
اُهي تنهنجي مارڻ جا نہ آهن اهي مون ڀريا ء ماري ڇڏيا آ
تون مٿن کي اُٿي مار (سنهنجيءَ ڇوي ٿو) جيکي ڀڳوان
ديه ۾ ڇلتر ڏاڏاءِ سو ڇوٽ لڳو هي ڀڳونت توهان هي جيکي س
اڱر آهن اُنهن تي گهڻن ساڌن ۽ سنتن جون سيائون ويتيو
آهن سو پاڻ ۾ توهان جي وڏيائي ويٺا ڳائين توهان جي نال
جي پرتاپ ڪري، توهانجي ڪرپا ڪري توهانجو پرم پد جو آ
مڪت پد، اُنهيءَ پد کي ساڌو سنت مهنت پراپت ٿيل ڏسان
اُهو ويکنٺ بہ توهانجي ديه ۾ ڏسانٿو ۽ سنسار بہ توهانجي ديه
تو ڏسان توهانجي وڏائي ڪرڻ وارا ويکنٺي اوهانجي ديهہ
ڏسانٿو ۽ وڏن وڏن راڪشن جو لشڪر انهيءَ اوهانجي روپ
کي ڏسي ڊڄن ٿا سي اُهي راڪش توهانجي خوف کان ڪيڏي
جو ڪيڏي پيا ڀڄن - ۽ ڪيترائي ڪروڙ ساڌو اوهان کي
نمشڪار پيا ڪن - هي سڀني جا ايشور توکي ڇا ڪاڻ نہ نمشڪار
ڪندا؟ اهي توکي ضرور نمشڪار ڪندا. جو اوهين سڀني جا
پرڀو ٿا ڪر آهيو اوهين ڪهڙا آهيو هن سنسار کي پيدا ڪندڙ جو
برهما آهي اُنهيءَ جا بہ اوهين ايشور آهيو ۽ سدا ء آنند روپ
آهيو ۽ سڀني ديوتائن کان اڳ آهيو ايشور آهيو ۽ سڀ ديوتائون ۽
سنسار توهانجوئي پيدا ڪيل آهي ۽ توهانجي ديه ۾ آهي انهيءَ
ڪري اوهين جڳت جا مالڪ آهيو اناسي آهيو ديه کان پري
آهيو گهڻن قسمن جي سنسار سان پورڻ آهيو انهيءَ ڪري اوهين
سوڌا ان آهيو ويدن جي ڄاڻڻ وارا آهيو توهانجو ڌام جيڪو
آهي ۽ تيج آهي اُهو سڀ کان پري آهي انهيءَ ڪري پرم ڌام
هيو ۽ هي پرڀو بيوت روپ بہ اوهين آهيو چندرمان ۽ پرجا پالنا

ڪريهي خوفناڪ روپ سان سڄي سنسار کي ڀري ڇڏيو اٿو — هي ديون جا ديو تو ها نکي منهنجو نمسڪار آهي — هي سوامي ماڻهي بس ڪريو ماڻهي مان خوش ٿيس هي سوامي تو هانجو انت مون ڏٺو ٿي سو او هانجو انت مان نٿو پائي سگهان تو هانجو آه انت هجي ته ڏسجي پر اوهين بي انت آهيو —

ارجن جا وچن ٻڌي سري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو هي ارجن اُنهنجو ڪال مان ئي آهيان هي جو مون وڏو روپ رکيو آهي سو انهنجي ناس ڪرڻ لاءِ رکيو آهي — هي جيڪي درجوڌن جا جوڌا آهن تن سڀني کي مان ناس ڪيو آهي تون فقط ڏالي جي لاءِ اُٿي جنگ ڪر ۽ انهن دشمن کي ماري ڏرتيءَ جو راڄ ڪر هي ارجن جيڪو ڏاڍي ٻانهه سان دشمن کي ماري تو اُهو راڄ پائي هي ارجن هي جوڌا مون اڳيئي ماري ڇڏيا آهن تون فقط ڏالي جو ماريندين ته ماڻهو چوندا ته هي سڀ جوڌا ارجن ماريا — هي ارجن هي جوڌا ڪهڙا آهن ڀريا ۽ دروڻا چارج ڪهڙو آهي جيترو تون هٿيارن جي وديا سکيو آهين انهيءَ ۾ به دروڻا چارج وڏو آهي ۽ سراپ ڪري به وڏيڪ آهي اهڙو ته دروڻا چارج آهي ۽ ڀيشم ڪهڙو آهي جنهنکي پنهنجي پيءُ سنتن جو ور ڏنو آهي ته هي پٽ جڏهين تنهنجي مرضي ٿيندي تڏهين تون مرندين اهڙو اچا چاري ڀيشم آهي — جيدرٿ ڪهڙو آهي جنهنجو پيءُ ڪرڪيتر ۾ ويٺو تپ ڪري جنهن پرسرام جي ڪنڊ آهي اُها ڪنڊ ڪهڙي آهي جڏهين پرسرام ايڪيهه دفعه کترين کي ماريو آهي اُنهن کترين جي رت سان اُها ڪنڊ ڀريل آهي اُنهيءَ ڪنڊ ۾ جيدرٿ جو پيءُ ويٺو تپ ڪري ۽ هيءَ ڪامنا اٿس ته جيڪو منهنجي پٽ جو سر ويندو ته اُنهيءَ جو سر به ڏرتيءَ تي ڪرندو اهڙو ته جيدرٿ آهي ۽ ڪرن

(٩٥)

ڀوت گيا
ڏاڍو ڀڄي ڏسان ٿو ۽ ڪجهه ڀير ۽ ڪجهه ڀوت ۽ ٻنهن اُنهن ۾ ڏ
خوفناڪ ڏاڙهيون ڏسان ٿو - انهيءَ توهانجي روپ ڪي
ڪجهه اوڪ ۾ جي ويا آهن ۽ مان ٻه ٻچان ٿو وري اوچين
آهيو آڪاس سان وڃي اڪا آهيو ٿوري ٿوري ڏڪڙ ڪي
سڄ روشنائي پيا ڪن ۽ ڪجهه اوهان جا رنگ آهن ۽
اوهان جا نيشر آهن جن ۾ ٻڙائي جي وقت ڇهڙي ٻاءِ ڏسڻ ۾ ا
ڏسي هي ڀڙڀو اهو خوفناڪ روپ ڏسي منهنجو آڏيا ۽ ڇپ وڃ
آهي ۽ مان ڏيرج ٻه جهلي نٿو سگهان - هي ڀڳونت بس هاڻي ٻار
خوش ٿيس - هي ديو ديال ٻڙائي جي وقت ڇهڙي اوهانجي
منهن ۾ ڏاڙهي ڏسان ٿو هاڻي مون کان دسائون ٻه ڀلجي ويون
۽ مونکي خبر نٿي پوي ته اُتر ڏکڻ اوڀر اولهه ڪيڏانهن آهن
۽ ساٿ ٻه نٿي اچي ۔ هي جڳ جا ٻڌا ڪندڙ هي جڳ جا آسرا
بس ڪر توهانجو سروپ ڏسي هاڻي خوش ٿيو آهيان هي ڌرتراشٽر
جي پٽن جو لشڪر جيڪو آهي اُن ۾ جيڪي سڀ جوڌا آهن —
ڙوڻا چارج ۔ ڀيکم ۔ ڪرن اُنهن کان وٺي پيا جيڪي جوڌا آهن
اهي سڀ تنهنجي وڏي ٻاهه ۾ پوندا ڏسان ٿو — سو ڪيترن جو ڏن
جا سر انهيءَ تنهنجي ڏاڙهي ۾ لٽڪندا ڏسان ٿو - جيئن ڪئين -
ڇهڙيءَ طرح نندين جو پاڻي ڏاڍي زور سان سمنڊ ۾ اچي پوندو
ي ڇهڙيءَ طرح هي جوڌا تنهنجي منهن جي باهه ۾ اچي پون ٿا وري
پٽن ٿو ڏسان جئن وڏي باهه ٻرندي آهي اُن ۾ پتنگ اچي پوندا
تن ڏاڍا ٽڪا هي جوڌا اچي پون ٿا ۽ اُنهنجا پراڻ ڪري
ٿا وڏي باهه سان ٻريل جو تنهنجو منهن آهي اُنهيءَ منهن سان
سنسار کي پٽدا ڪريو ٿا ۽ توهانجي تيج ڪري سارو سنسار
يو آهي - هي جوتي سروپ اهڙو اوهانجو منهن ڏسان ٿو

ڪيعا ... جي برابر آهن ۽ سيني پاسن ڏي اوهان جوئي پرتاپ
... تو انهيءَ اوهان جي روپ کي ڏسي نٿو سگهان اهو ڪهڙو
... آهي جهڙي ريت تمام وڏي پاره پرندي آهي جنهن لکين
... پ ... پرڪاش ڪندا آهن اهڙيءَ طرح تمام گهڻو انداز کان ٻاهر
... ج ... نهجو تيز آهي ۽ اوهين ابناسي آهيو ۽ سڀ کان پري آهيو
... اوهين پاڻ ڄاڻڻ ڄاڻڻ هار آهيو ۽ گهڻن قسمن جي رچنا آهي
... ئي کان پورڻ آهيو ابناسي آهيو - اول کان اول آهيو ڌرم
... جي پالنا ڪرڻ وارا آهيو سناتن ۽ پراڻن آهيو منهنجي خيال
... ۾ اوهين ايشور آهيو اصل آهيو اوهانجي ٻل جو ڪجهه انت
... ڪونهي اوهانجا گهڻا ئي لا آهن ايڪ سرير آهن گهڻيون اکيون آهن
... گهڻا منهن آهن انهن ۾ ٻاه پرندي ڏسان ٿو انهيءَ پنهنجي تيج ڪري
... ساري وس کي پرڪاش ڪريو ٿو ۽ آڪاش ۽ ڌرتي ۽ پاتال
... ۾ اوهانجو ڊڄڻوئي روپ آهي انهيءَ توهانجي روپ کي ڏسي
... ٽيئي لوڪ ڏکي ويا آهن ۽ ڪروڙين ڪرم توهان ۾ اچي پون
... ٿا ۽ ڪروڙين ديوتائون اوهان جي اڳيان هٿ ٻڌي بيٺا آستت
... ڪن ۽ پيا ڏڪن ۽ ڪروڙين رکيشر ۽ سڌ اوهان کان ڊڄن ٿا
... اوهانکي آسيسائون ڪندا - هي ايشور سدائي تنهنجي جيءَ جي...
... ڪيتي ۽ ڪندا ۽ ڪيتي گل پيا چاڙهين ۽ ...
... اوهان جي اُستت ڪندا ... اوهان جي هن سروپ کي ڏسي ...
... گلن جي ورکا پيا ڪن ... تا ڌڻي پائي، او...
... لوڪ ڊڄن تا انهن کي ڪيتي منيشر چون تا ...
... ڏڄو ۾ ايشور پرم ديال آهي ڪيترائي شو ڏسان ٿو ڪيترائي
... ساڌو ڏسان ٿو ڪيتي راجائون ڪيتي پون ۽ ڪيتي ...
... راڪش ڏسان ٿو ۽ ڪيتي توهانجي روپ کي ڏسي ...
... پون تا ڪيتي اکيون ڪيتي وڏيون وڏيون پانهون

ڏٺو پنهنجي ابناسي آتما جو درشن ڪرايو . ارجن جي وينتي
ڏٺي سري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو هي ارجن توُن منهنجو روپ
ڏس ۽ گهڻن قسمن جا روپ ۽ ساڄ ۽ ڪيتري اسوني ڪمار ۽
ڪيتري دوائون ڪيتري ڪمار سارو سنسار گڏ ڏس ۽ منهنجي ديهه
۾ استاور ڄنگم جنجي ڏسڻ جي توکي خوشي هجي اهي سڀ ڏس
هي ارجن انهن اکين سان تہ ڪين ڏسي سگهندين انهيءَ ڪري
توکي ڏجهيون گيان جون اکيون ڏيان ٿو . اُنهن اکين سان
توُن پرم ايشور ڏسندين [سنجو چوي ٿو راجا ڌرتراشٽر کي]
تہ هي راجا جوڳيسرن جو ايشور سري ڪرشن ڀڳوان ارجن کي
اهي وچن چئي اُنهيءَ وقت پنهنجو ايشور روپ ڏيکارڻ لڳو - جنهن
سروپ ۾ گهڻا منهن ۽ گهڻيون اکيون ۽ انيڪ روپ ۽ گهڻا زيور ۽
گهڻن قسمن جا ڪپڙا ۽ گهڻيون ڳچيءَ ۾ مالهائون ڏاڍيون
خوشبوءِ دار پيلون آهن ۽ منهن سارو آڪاس ۾ هڪ ڏٺاءِ جنهن
۾ لکين سورج روشنائي پيا ڪن سي اُنهن سورجن کان بہ ڀڳوان
جي سروپ جي روشنائي زياده ڏٺاءِ جنهن ۾ لکين سنسار ڏٺاءِ
۽ ديون جو ديو سري ڪرشن ڀڳوان آهي اُهو پانڊو ارجن ڏٺو
انهيءَ روپ کي ڏسي ڏاڍي عجب ۾ پيو ۽ ارجن جا وار تري
يا ارجن اُنهيءَ روپ کي هٿ ٻڌي نمسڪار ڪيو ۽ چوڻ لڳو
ي ديون جا ديو سري ڪرشن ڀڳوان مان تنهنجي ديهه ۾ گهڻائي
وپ ڏسان ٿو ۽ تنهنجي ديهه جا انگ اُهي بہ گهڻا ڏسان ٿو ۽
هنجو انت نٿو ڏسي سگهان . هي ايشور اهڙو جو توهانجو روپ
ي اوهان جا سر بہ گهڻا آهن اُنهن ۾ مڪٽ آهن جي ڏاڍا
ٺا آهن ۽ گهڻا هٿ ڏسان ٿو اُنهن ۾ گدا - سنک - چڪر - پدم
ا نٿو ۽ ڪيترائي روشن ڪندڙ چنڊ - ڏسان ٿو اُهي ڪهڙا آهن

اهڙو ڪو اُپاءُ ڪر تڏهين ڪملنيءَ چيو گيتا جي ڏهين اڌياءَ جو ڪو پاٺ پڙهائي ته مڪت ٿيندي تڏهين هڪڙي ٻرهمڻ اشنان ڪري سالگرام جي شيوا ڪري ڏهين اڌياءَ جو پاٺ ڪرڻ لڳو جنهن ۾ ڪملنيءَ ٻڌو اُنهيءَ وقت ئي اُنهيءَ جو اُڌار ٿيو - هنس ۽ ڪملني ديو ڪنيائون ٿيون هٿ ٻڌي ٻرهمڻ کي نمشڪار ڪيائون ۽ چيائون ته هي مهاراج اوهين ڌن آهيو جو اسانکي هن ديهه کان ڇڏايو — ٻرهمڻ چيو ته هي ڇا ٿيو تڏهين هنس ۽ ڪملنيءَ پنهنجي اڳين ڪٿا ٻڌايس ۽ چيائون ته اوهان جي پاٺ پڙهڻ ڪري اسانجي مڪتي ٿي آهي اسانکي آسيس ڪريو ته اسين ديو لوڪ وڃون تڏهين ٻرهمڻ آسيس ڪئي ۽ چيائين ته پرميشور جي آگيا سان وڃو ٿي وڃي ديو لوڪ ۾ پراپت ٿيا سري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڇمي شو جي چوي ٿو ته هي پاربتي اهڙو ڏهين اڌياءَ جو مهاتم آهي جو تو ٻڌو —

[اِت سري پدم پراڻي سٽي ايسر سنباڌي]
[ڏهون اڌياءُ پورو ٿيو]

سري گيتا جو ٻارهون اڌياءُ شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو ته هي پربو اوهان پنهنجو ڪيجهو پرتاپ ٻڌايو سو اوهانجي ڪرپا ڪري منهنجو موهه ناس ٿيو آهي سنسار جو پيدا ٿيڻ ۽ ناس ٿيڻ مون چڱيءَ ريت ٻڌو هي ابناسي پرڪر اوهانجي آتما جي وڏائي به مون ٻڌي — هي پربو هي پرشوتم اوهانجي ابناسي آتما سان منهنجي پريت آهي سو اوهين منهنجي وينتي

آهي ڏڏهن راجا اندر مونکي گهرائي حڪم ڏنو تہ تون وڃي
برهمڻ جي پاٺ کي ڀنگہ ڪر - مان حڪم وٺي برهمڻ وٽ و
۽ ڏٺم تہ برهمڻ ايڪادش ۾ ويٺو آهي ۽ او ڇتو منهنجو انگہ بر
جي انگہ کي لڳي ويو ۽ برهمڻ مونکي سراپ ڏنو تہ هي پاپڻ ڪمل
ٿيءُ ۽ برهمڻ چيو تہ جهڙا پنج انگہ توکي آهن اُهڙا پنج انگہ مونک
آهن ۾ پيرن ۾ هٿ هڪ منهن - هن مانسرووَر ۾ (٦٠) هزار ورهيہ
رهن ڏا اُهي منهنجو سڱنٽ پيا وڃن ۽ جيڪو پکي منهنجي مٿان
لنگهي اُهو ڪارو ٿي زمين تي ڪري پوي ٿو ڏڏهين ڪملنيءَ
چيو هي سنت تون ڪير آهين ۽ هيڏانهن ڇو آيو آهين هنس چيو تہ
اسين چار هنس آهيون جي برهما جا نوڪر آهيون اسانکي مانسرووَر
۾ موتين چڳڻ جو حڪم مليو جو اسين اوڏاهين وياسين ٿي رستي
۾ مون چيو تہ شوجيءَ جو درشن ڪندا هلون پر تنهنجي مٿان لنگهڻ
ڪري اڄي مان ڪارو رنگہ ٿي پيو ۽ آڪاس تان هيٺ ڪري
پيس ڏڏهن ڪملنيءَ چيو تہ مان پهريائين برهمڻ جي گهر ۾ ڪنيا هوس
وءِ جڏهين منهنجي شادي ٿي ڏڏهين مون هڪڙو طوطو پاليو اُهو
طوطو ڏاڍو مٺو ڳالهائيندو هو هڪڙي ڏينهن منهنجو مڙس آيو پر
ون طوطي جي لالچ ڪري هنجو آدرڀاءُ نہ ڪيو مڙس چيو آٿي
وئي ڪر ڏڏهين بہ مان بہ اُٿيس ڏڏهين ڪاوڙجي مونکي
پ ڏنائين تہ تون ڪملني ٿيندينءَ سو پنهنجي سراپن ڪري مان
لني ٿي آهيان - سو انهيءَ جنم جي خبر مونکي اڃان تائين آهي
گيتا جي ڏهين اڌيائ جو روز پاٺ ڪندو هو مان بہ اُهو ياد
هاڻي مان انهيءَ جو پاٺ ڪندو آهيان انهيءَ ڪري منهنجو
ڄ آهي اهو پاٺ ڪرڻ جو ڦل آهي ڏڏهين هنس چيو منهنجو
رنگہ مان اڇو رنگہ ٿئي ۽ تون بہ انهيءَ

ت کيتا
ڪرهو ۽ اُهو هنس برهما جي اوڪ مان مانسرووَر ۾ گلن جي
بوءِ لاءِ آيو پر اُجان اُنهيءَ تلاءَ جي مٿان آيو ته ٽڪري گل جي
ڻ ڪري ٻه هنس ڪارو ٿي ويو ۽ آڪاس مان هيٺ ڪري
ڪري دو هنس ڪارو ٿي ويو ۽ هيو ٽڪرو ڪرڻ آيو سو هنکي اُتي
۽ اُڏامي نه سگهيو ايتري ۾ هيو ٽڪرو سوامي ٽڪرو هنس
ڪريل ڏسي موٽ آيو ۽ اچي چياءَ هي سوامي ڪارو بدن ٿي ويس ۽
و ڏٺائين درشن لاءِ آيو ٿي پرواڻ ۾ ڪٽي اچوس هنکي
ڪري پيو ۽ مون ڪٽڻ کي ڪرڏو ته وجي تنهنجو بدن ڪارو
ٺي آيا مون هنس کان پڇيو ته اي هنس درشن ڪرڻ
ڇاڪاڻ ٿيو آهي. هنس چيو هي پرڀو مان اوڏانهن هر گل هيٺا هوا
لاءِ برهما جي اوڪ کان آيس ٿي پرواڻ ۾ تلاءَ ڪاري ٿي پيٽي
مان اُنهنکي ڏسڻو لڳي آيس ته منهنجي ديه ڪاري ٿي پيٽي
۽ زمين تي ڪري پيس - هي سوامي پيو ما ٿئو سمجهان ته
ڇاڪاڻ منهنجي ديه ڪاري ٿي آهي. اهو ٻڌي مون ڪليو ته
ايتري ۾ آڪاس مان آواز آيو هي شڻيو پُر لافاٿ اوهين ڇاڪاڻ
ڏا خيال ڪريو اُنهيءَ جي ڪٿا مونکان ٻڌ ڏٺ من مون چيو ماڻس
مون وٽ اچي ٻڌاءِ ته مان توکي ڏسان ته ڏون ڪيئن آهين
ڏٺ من چڙ لچ روپ شيا ۾ رنگه ٽڪرو پارکد آيو ۽ ٽڪري ڪماڻي
آئي. پارکد چيو ته سوامي اوهين اڏا ڪاهه هن ڪماڻي ڪا
پڇيو ڪماڻيءَ چيو هي سوامي مان توڏانهي اُهين جڙ جي
پڏاڻ تي. اُهين جڙ ۾ مان پڇيا هيس ۽ منهنجو ڏاڍو پدما
ٻه ٽڪري سمي ۾ ٽڪرو برهمڻ ڪنکا جو اشنان ڪري کيتا جه
ڏٺيون اڏاءِ جو ٻاٿ ڪري لڳو ۽ هن برهمڻ جو اهو هميشه ڪا
ٻولڻ ۽ ڏو ۽ ٽڪ ڏيهين اندر جو آسڻ اُڏڻ لڳو. اندر خيال
ڏٺو ته ٽڪرو برهمڻ کيتا ٻاڻي آهي اُنهيءَ ڪري منهنجو آسڻ

سري گيتا جي ڏهين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چيو ته هي
لڇمي ڏهين اڌياءَ جو مهاتم ٻڌ
جنهنجي ٻڌڻ ڪري پاپين جي
مڪت ٿئي ٿي بنارس شهر ۾ هڪڙو
ڌيرڌي نالي برهمڻ هو اهو ڏاڍو
ڌرم آتما ۽ هريءَ جو ڀڳت هو گرميءَ
جي ڏينهن ۾ وشيشور مهاديو جي درشن لاءِ ويو پرستي جي گرميءَ
ڪري هو ساڌو ٿي مندر جي دروت اچي ڪري پيو ۽ ايتري
ڀڳي نالي گڻ آيو ۽ ڏٺائين ته هڪڙو برهمڻ مورڇا ٿيو دروازي وٽ
پيو آهي ۽ هن گڻ وڃي شوکي ٻڌايو ته هي سوامي هڪڙو برهمڻ
توهانجي درسن لاءِ آيو آهي پر مورڇا ٿيو دروازي وٽ پيو آهي
شو ٻڌي ڪٽي مات ڪئي وري اهڙي گڻ اچي برهمڻ کي ڏٺو ته
مئو پيو آهي وري اچي شوکي چيائين ته هي سوامي هي رنگ مون
اڄ ڏٺو آهي - هن براهمڻ ڪهڙو پاپ ڪيو آهي جنهنڪري هو چڱيءَ
جاءِ تي مئو آهي. هڪڙو ته ڪاشيءَ جو شهر ۽ ٻيو گنگا جو اشنان ۽
سنتن جي تيرٿ جو درشن - گيارس جو ڏينهن آهي سڀ ڳالهيون
هنکي هٿ آيون آهن سو ڪرپا ڪري ٻڌايو ته هن ڪهڙو پاپ
ڪيو آهي جنهنڪري هي اهڙيءَ چڱيءَ طرح جاءِ تي مئو آهي تڏهن
شو جيءَ چيو هي ڳڻ هن برهمڻ جي اڳين جنم جي خبر مان توکي
ٻڌايان ٿو هڪڙي وقت ۾ ڪيلاس پربت تي پاربتي ۽ مان ويٺو
هوس ۽ منهنجا گڻ به هوا ۽ اسان سڀئي ويٺي ڪلن جي سونهن
ڏٺي ته ايتري ۾ هڪڙو هنس منهنجي درشن لاءِ آيو اهو هنس برهما

* گيتا جي پاٺ ڪندڙ واري
شرڌاوان استري

هر قسم جي ڪتابن ملڻ جو هنڌ
هيمنداس اينڊ سنز تاجر ڪتب سکر سنڌ

ت گيتا
وارا آهن اُنهن ۾ ڌرم جن مان آهيان اڌو ڌرم واري ڪان ٻه
ڌتي ۽ جيڪي مان ڪرڻ وارا آهن اُنهن ۾ ڇپ مان آهيان
ـسب گيان روپ جي آهن اُهي مان آهيان ۽ سيني الـن ۾
يڪو جيو آهي اُهو مان آهيان گاءِ جون جيڪي ڏاتيون آهن
اُنهن ۾ ڇپ مان آهيان هي ارجن جيڪي ڀوت پراڻي آهن
اُنهن سيني جو ٻج تون مڃڪي ڄاڻ مونکان سواءِ ڪوئي ڪونهي
مان سڀ ٻروپاڪ آهيان هي ارجن مان توکي ڳجهو گيان ڇيو
آهي سو اُنهي جو ڪوانت ڪونهي هي ڀيوت توکي ڪهڙي طرح
ڇيو جتـن ڪوري ڪهڙي اُڻڻ مان هڪ تند ڪـڍي ڏيکاري
اهڙي طرح هي ڀيوت ڇيو . هاڻي ارجن ٻيو ٻڌ جيڪو ڀيوت وارو
جيو آهي اُهو هميشه آهي ۽ جيڪب پرتاپ وارا جيو آهن اُنهنکي
منهنجي تيج مان پيدا ٿيل ڄاڻ هي ارجن اُهو تورو گيان آهي
۽ ڄاڻڻ ڪهڙي شيءِ آهي هيءَ تہ هڪڙي برهمڻ جي ڀيوت هيـ
سابہ پوري نہ ڇيوسو اهڙا لکين برهمڻ آهن گهڻن قسمن جي وسا
سان ڀريل - اُهي مون مان نڪتا آهن مون مان ڪهڙي طرح
نڪتا آهن ڀرپور سمجھ مان هڪڙي بوند نڪري اُها بوند ڪنهن
ڏاڪي تي وجهي ٻوڙي ۽ سڄي ڏاڪي کي پسائـي ڇڏي ۽ سـ
اُهڙو جو اهڙو ڀرپور آهي اهڙي ريت گهڻا برهمڻ مون مان نڪ
آهن ۽ مان پورڻ جو پورڻ آهيان هي ڌـرمي ڀيوت ڇيو . هي ار
منهنجي رت تي ويٺو آهيان سو اُنهي سروپ جي وڏيائي
آڌ ۽ انت ڪانهي پورڻ برهم پرڌان پرڪرتي روپ تنهن
منهنجي
رت تي ويٺو آهيان —

[ڏهون اڌيا پورو ٿيو]

ڇڪوٽ ڪيئا
آهيان ۽ پٽرن ۾ ارجمان پٽر مان آهيان ۽ دئيتن ۾ پهلاج مان آ
مارڻ وارن ۾ ڪال مان آهيان ۽ پکين ۾ گرڙ مان آهيان
اڏامندڙن وارن ۾ هوا مان آهيان هٿيار ڪٽڻ وارن ۾ پرسو
مان آهيان ندين ۾ مول جيڪا گنگا گهڻو مڪي آهي اها مان آهيا
هي ارجن ساري سنسار جو مول . اڳ . وچ ۽ پڇاڙي تون مونکي
سمجهه . سڀني وديائن ۾ اڌياتم وديا مان آهيان اڌياتم وديا
ڪهڙي ؟ سا پڌ . سڀني آتمائن جو اڌڪاري اهي ڪري منهنجي
ٿالو اڌياتم وديا آهي جيترا ڳالهائڻ وارا ۽ جهيڙن ڪرڻ وارا
۽ جتي منهنجي گيان وارتا هلي ٿي اتي تون مونکي سمجهه وديا
ڪرڻ وقت جيڪو ماس آهي اهو تون مونکي سمجهه جيڪو اهي
۾ دند ماس آهي مان اکير ابناسي آهيان اڪال آهيان ڪال
جو بر ڪال آهيان سنسار جي گهڻن قسمن جي ڏاهڻ وارو آهيان
۽ چورائڻ وارن ۾ موت آهيان جو سڀني جي ڏسندي جيو ڪي
چورائي ويندو آهيان ۽ زالن ۾ اڇمي — سمترا — ڪميا سانت
اهي سڀ مان آهيان ۽ ويا ڪرڻ ۾ رت نام مان آهيان ۽
ڇندن ۾ گائتري ڇند مان آهيان ۽ ٻارهن مهينن ۾ مانگهر وارو
ٺيٺو مان آهيان ۽ ڇهن رتين ۾ مان بسنت رت آهيان ڪوڙ ۾
ٿا مان آهيان . تيج وارن ۾ جيڪو تيج آهي اهو مان آهيان
جتي جنگ ٿئي ۽ جنهن پاسي جيت ٿئي اوڏاهين مان آهيان ۽
م ڪرڻ ۾ جيڪو اڌم آهي اهو مان آهيان ۽ پلوارن ۾ جيڪو
آهي اهو مان آهيان ۽ وشن جو انس جو آهي جادو اُهن ۾
ـدو آهيان پانڊون ۾ هي ارجن جيڪو تون آهين سو مان
ن ۽ منين ۾ واسديو مونکي جاڻ ۽ ڪوين شڪديو مونکي
جيڪي ڏڪر ڏيڻ وارا آهن اُنهن ۾ ڏنڊ مان آهيان ۽ جيترا

سنسار ساري ارهن ڀڳ دي وستار ساروپ ڀڳ ...ت ڪيتا
سڀني ۾ مان آهيان ۾ هردن جي سڀني توري ساروپ ڪوئي
توري ۾ ودياين سڀني ۾ اها تر ساجي مان آهيان چاڻ موٽڪي ٽون آتما
ڪ هڪ مهين ۾ ٻارهن سج ٻارهن ڀڳ ۾ پچاڙي مان آهيان ادءِ وچ
مهيني پوه انهن ٻارهن ظاهر پرتاپ ڀڳ ۾ ڪجهه ڳالهين ...ر
روشنائي جيترين آهيان مان اُهو پنهنجو پرتاپ ڪري تو انهن ...ڪ
آهن هوائون جيڪي ۾ آهيان مان سج آهي سورج جيڪو مهيني ۾ ڪي سج
مان چنڊ ۾ نکيترن اڏاويهن ۾ آهيان مان انهن سج آهن شيون ...ڪند
ٻارهون ۾ اندرين ڏهن آهيان مان هوا مان آهيان ۾ ڪالي ٽيج مرو انهن ...
آهيان مان اُهو آهي چيتن جيڪو ۾ پراڻين ويدن ۾ شام ويد مان آهيان چيتن ...آهيان
شيون اڻ آهيان ڪبير ۾ پکين ۾ آهيان پوتن مان آهيان ...من
جو مثاهون اکر چار ۾ جبلن سڀني ۾ آهيان مان شنڪر ۾ ردرن ٻارهن ۾
جو ديوتائن ۾ پروهتن آهيان مان اُهو آهي ٻاهه انهن آهن جيڪي
۾ ناڳن جي لشڪرن سڀني ۾ آهيان مان سو آهي جو سون جبل سمير
سمنڊن ۾ آهيان مان اُهو آهي ڪارتڪ شيام جيڪو سپت ورهت پرو...
جا ...چوڙ جيترا ۾ آهيان مان پرڪر ۾ رشين سڀن ۾ آهيان ...شو جو
ڪري خوش جي منهنجي ۾ آهيان مان اونڪار انهن آهن آواز ۾ سا...
...ڪپ ڇپ انهن تا جيئن نالو منهنجو ذکر جنهن آهن ...

...علم ۾ ڪيري واپار ...اڌ واريتا ...جنهن ۾ ورتا و جيترا ۾ آهيان مان
...وڻ آهيان مان هماليه ۾ انهن جابلن تربر لائجي جنهن ۾ وارا
...چترر ۾ گرڌ ۾ آهيان مان نارد ۾ ديوتائن ۾ آهيان مان ...پير
...ذا شيش ۾ ناڳن ۾ آهيان مان مني ڪپل ۾ سڌن ۾ آهيان مان
۾ سمنڊن سڀني ۾ آهيان مان گنگا ندي ۾ ندين ۾ آهيان مان
...اُهو آهي جو ديوتا ورن ۾ جانورن سڀني ۾ آهيان مان سمنڊ

ڀري آهيو ۽ سڀني جا ايشور آهيو - هي پرڀو آها اوهانجي وڏائي
سپ رشي مني ڳائين ٿا اُهي ڪهڙا - پلست - وسشٽ ور سپت
ديول رشي اهي اوهانجي وڏائي ڳائين ٿا . هي پرڀو اوهين پاڻ
پنهنجي وڏائي ڳايو ٿا - هي ڀڳونت جنهنجي جيتري ٻڻ آهي اُهو
اوتري اوهانجي وڏائي پرتاپ آهي اُنهيءَ کي ڪو ديوتا ڪو
رشي ڪو ٻيو جاڻڻ وارو آهي - هي پرڀو پنهنجي وڏائيءَ کي
اوهين پاڻ جاڻڻ وارا آهيو اوهين ڪهڙا آهيو سڀني کي
پيدا ڪندڙ آهيو ۽ سڀني جا ايشور آهيو - هي پرڀو اوهين
پنهنجي شڪتيءَ کي سڀ ڪنهن طرح جاڻو ٿا ۽ پنهنجو پرتاپ
سيکي ٻڌايو ۽ ڪجهه به نه لڪايو ۽ پنهنجي آتما جي وڏائي ٻڌايو
جنهن وڏائيءَ ڪري پورڻ آهيو هي سارو برهمنڊ جو آهي اُنهيءَ ۾
وڻ ترڻ ، ڀوت ۽ ماڻهو ، پکي ۽ ٻيا گهڻن قسمن جا جيو رهن ٿا سو
اُهي اوهانجي رچنا ڏسي اُستت به نٿا ڪري سگهن فقط اوهان
جي ٽالي جوئي سمرڻ ڪن ٿا اگرچه اوهان جي رچنا کي ڏسي
وهانجو ٻڌڻ ڪنٿا . هي پرڀو اوهان جي زبان سان جو اوها
ي وڏائي امرت جي برابر آهي اُنهيءَ کي ٻڌي مونکي
نٿو ٿئي ڪرپا ڪري پنهنجي وڏائي وستار سان ٻڌايو ت
ن ڏسان ته اوهين ڪيتريءَ وڏائيءَ جا مالڪ آهيو . ارجن جي
تي ٻڌي سري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو هي ارجن مان تو کي
ي ...ت ٻڌايان ٿو ته منهنجي سڀ وستار جو ڪو انت
نهي اُنهيءَ جو مثال ٻڌ - جئن ڪنهن چڪرورتي راجا جو ملڪ
يءَ ملڪ ۾ جيڪي وڏا شهر هجن تن جا ماڻهو ڳڻڻ ۾ نه اچن
ڪري شهر مان ڏهه پنج رهن ماڻهو ڳولي ڪڍجن ۽ اُنهن مان
ٻيا ڳولي ڪڍجن انهيءَ طرح منهنجي سڀ وستار جو ڪو

ڪيتا ... وڏيو اهين سڀني جي
رجن سارو سنسار ڪيڻن ٿي قسمن ۾ تي ... ٿا انهنکي
طِ وارو مونکي سمجهه جيڪي مونکي اڄرو سمجهن
ن جوڳو ملي ٿو اهيءَ ۾ ڪو سنسو ڪوهي اهو سچ آهي - هي
جن مان ڪنيار وانگر ڪندو آهيان ۽ ڪنيار جيڪڏهن با سط
يندو تہ مٽي زمين مان ڪوني آڻيندو جيڪڏهن مٽي زمين
ان نہ آڻي تہ با سط ڪڏهن نہ ٺاهي سگهي - مان ڪهڙو آهيان؟
ٿي سرشٽي ٺاهيان ٿو سو پاڻ مان ئي ٺاهيان ٿو منهنجا ڀڳت
مونکي اڄرو ڇاڻي سرڏاسان منهنجو پوڄن ڪن ٿا هي ۽ ارجن
منهنجي ڀريت ۾ ساهه ڀرڏين ٿا ۽ سنسار جو ڪوبہ خيال انهنکي
ڪوهي ۽ ايڪانت ۾ منهنجو ڏي سمرڻ ڪن ٿا ۽ ڪتا ڪيرتن
ڀڏن ٿا جيڪي منهنجي ڪتا ڀڏن ٿا انهيءَ ۾ مان پاڻ وجهي
وٺان ٿو منهنجي ڳڻن کي ڀڏي سانت ۽ سک پائين ٿا ۽ ڀريت سان
منهنجو پوڄن ڪن ٿا ۽ مان انهن کي ڀڏ ۽ جوڳ ۽ دان ڪريان ٿو
سا ڀڏ جوڳ ڪهڙو آهي؟ جنهنکي پائي مونکي اچي ملن ٿا - هي
ارجن اهين تي مان هي بہ مهرباني ڪريان ٿو - ڪهڙي انهن
جي هردي ۾ پنهنجي گيان جو ڏيو ٻاري روشن ڪريان ٿو انهيءَ
روشنائيءَ ڪري اهين جي جو ڀڏ جو ناس ٿئي ٿو - اهي وچن ڀڏي
ارجن چيو ته هي سري ڪرشن ڀڳوان تون پاربرهم آهين دي
ڀرڀو تون ڌرم ڌام آهين وڪنٺ ڌام تنهنجو گهر آهي ڌام ڌال
تيهن جو بہ آهي ۽ تون ٻو ٽر آهين ڇا ڪاڻ جو تنهنجي چرڻن مان
سري گنگا ڪان وني ٻيا تيرٿ نڪتا آهن آهي سڀڪي ٻو ٽر ڪن
اهڙو تہ ٻو ٻو ٽر آهين ۽ سڀ ۾ وياپڪ آهين ۽ آد ڪان آهين
اول ڪان اول آهين ۽ ڪهڙو آهين ڪنهن بہ توکي ڏٺو ڪو
توڏان سڀني کي ڏٺو آهي ۽ سڀني ديون جا ديو آهيو جمط ک

ڀري آهيو ۽ سڀني جا ايشور آهيو - هي پرڀو اها اوهانجي وڏائي
اڏيا ۽ ڏهول
سڀ رشي مني ڳائين ٿا آهي ڪهڙا - پلست - وسشت ورسپت
ديول رشي اهي اوهانجي وڏائي ڳائين ٿا . هي پرڀو اوهين پا
پنهنجي وڏائي ڳايو ٿا - هي ڀڳونت جنهنجي جيتري ٻڌ آهي اهي
اوتري اوهانجي وڏائي پرتاپ آهي اُنهيءَ کي نڪو ديوتا نڪو
رشي نڪو ٻيو جاڻڻ وارو آهي - هي پرڀو پنهنجي وڏائيءَ کي
اوهين پاڻ جاڻڻ وارا آهيو اوهين ڪهڙا آهيو سڀني کي
پيدا ڪندڙ آهيو ۽ سڀني جا ايشور آهيو - هي پرڀو اوهين
پنهنجي شڪتيءَ کي سڀ ڪنهن طرح جاڻو ٿا ۽ پنهنجو پرتاپ
سڀڪي ٻڌايو ۽ ڪجهه به نه لڪايو ۽ پنهنجي آتما جي وڏائي ٻڌايو
جنهن وڏائيءَ ڪري پورڻ آهيو هي سارو برهمنڊ جو آهي اُنهيءَ ۾
وڻ ٽڻ، پشو ۽ ماڻهو، پکي ۽ ٻيا گهڻن قسمن جا جيو رهن ٿا سو
اُهي اوهانجي رچنا ڏسي اُستت به نٿا ڪري سگهن فقط اوهان
جي ڏالي جوئي سمرڻ ڪن ٿا اگرچه اوهان جي رچنا کي ڏسي
اوهانجو پوڄن ڪن ٿا . هي پرڀو اوهان جي زبان سان جو اوهان
جي وڏائي امرت جي برابر آهي اُنهيءَ کي ٻڌي موکي
ڏيو نٿو ٿئي ڪرپا ڪري پنهنجي وڏائي وستار سان ٻڌايو ته
مان ڏسان ته اوهين ڪيتريءَ وڏائيءَ جا مالڪ آهيو . ارجن جي
وينتي ٻڌي سري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو هي ارجن مان توکي
ڪي ٻڻت ٻڌايان ٿو پر منهنجي ساڃي وستار جو ڪو انت
ڪونهي انهيءَ جو مثال ٻڌ - جيئن ڪنهن چڪرورتي راجا جو ملڪ
انهيءَ ملڪ ۾ جيڪي وڏا شهر هجن تن جا ماڻهو ڳڻڻ ۾ نه اچن
نهيءَ ڪري شهر مان ڏهه پندرهن ماڻهو ڳولي ڪڍجن ۽ اُنهن مان
ري ٻيا ڳولي ڪڍجن انهيءَ طرح منهنجي ساڃي وستار جو ڪو

ت ڪيتا گهڻن ئي قسمن ۾ ٿي وڏيو الهن سڀني جي
ارجن سارو سنسار گهڻن ئي قسمن ۾ اهڙو سمجهن ٿا اُنهنکي
رط وارو مونکي سمجهه جيڪي مونکي اهو سچ آهي - هي
چل جوڳ ملي ٿو انهيءَ ۾ ڪو سنسو ڪونهي جيڪڏهن پاسط
رجن مان ڪنيار وانگر ڪندو آهيان پر ڪنيار جيڪڏهن مٽي زمين
هيندو تڏهن مٽي زمين مان ڪوتي آڻيندو جيڪڏهن مٽي زمين مان ڪهڙو آهيان؟
مان نه آڻي ته پاسط ڪڏهن نه ٿا ٿي سگهي - مان ڪهڙو آهيان؟
مان نه آڻي ته پاسط ڪڏهن نه ٿا هي سگهي تو منهنجا ڀڳت
هيءَ سرشٽي ٿا هيان ٿو سو پاڻ مان ئي ٿا هيان تو منهنجا ڀڳت
مونکي اهڙو چاڙهي سرڏا سان منهنجو پوڄن ڪن ٿا هي ارجن
منهنجي ڀريت ۾ ساه ٻه ڏين ٿا ۽ سنسار جو ڪو بہ خيال اُنهنکي
ڪونهي ۽ ايڪانت ۾ منهنجو ئي سمرط ڪن ٿا ۽ ڪٿا ڪيرتن
پڙن ٿا جيڪي منهنجي ڪٿا پڙن ٿا اُنهيءَ ۾ مان پاڻ وجهي
وهان ٿو منهنجي گهڻن کي پڙي سانت ۽ سکہ پائين ٿا ۽ ڀريت سان
منهنجو پوڄن ڪن ٿا ۽ مان اُنهن کي پڙ جوڳ ڏان ڪريان ٿو
سا پڙ جوڳ ڪهڙو آهي؟ جنهنکي پائي مونکي اچي ملن ٿا - هي
ارجن اُنهن تي مان پي بہ مهرباني ڪريان ٿو - ڪهڙي اُنهن
جي هردي ۾ پنهنجي گيان جو ڏيو ٻاري روشن ڪريان ٿو انهيءَ
روشنائيءَ ڪري انهن جي جيو پڙ جو ناس ٿئي ٿو - اهي وچن پڙ
ارجن چوي ٿو ته هي سري ڪرشن ڀڳوان تون پاربرهم آهين
پريو تون پرم ڌام آهين ويڪنٺ ڌام تنهنجو گهر آهي ڌام نا
تياج جو بہ آهي ۽ تون پوتر آهين ڇا ڪاڻ جو تنهنجي چرڻن
سري گنگا ڪاڻ وٺي پيا تيرٿ نڪتا آهن اُهي سڀڪي پوتر ڪ
اهڙو ته پرم پوتر آهين ۽ سڀ ۾ وياپڪ آهين ۽ آد ڪاڻ آ
اول ڪاڻ اول آهين ۽ اڄجو آهين ڪنهن بہ ڏو کي ڏٺو ڪ
ٿوهان سڀني کي ڏٺو آهي ۽ سڀني ديون جا ديو آهيو جنهن

سري گيتا جو ڏهون اڌياءُ شروع ٿئي

سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن تون منهنجي پرم وچن ٻڌ. توکي چوڻو ٻڌايان جو توکي ٻڌڻ جي ڏاڍي سِڪ آهي سو مان تنهنجي فائدي لاءِ چوان ٿو هي ارجن جيڪا منهنجي وڏيائي آهي ۽ پرتاب آهي اُنهيءَ کي چڱيءَ طرح جاڻي ٿو برهم کان وٺي مهاديو ۽ کهڻا مهيشر اُهي به جاڻن نٿا. ڇو نٿا جاڻن؟ مان سڀني ديوتائن جي آد آهيان، هي سڀ ديوتا مون مان پيدا ٿيا آهن ۽ منهنجوئي روپ آهن هيءَ ڳالهه ظاهر آهي ته جيڪو جنهن مان پيدا ٿئي ٿو اُهو پيدا ڪرڻ واري جي ڳالهه ڪئين ڪندو. جيئن باغيچي ۾ ماليءَ وٽ پوکي ٿو ته اُنهن وڻن کي ماليءَ جي ڪهڙي خبر پوندي جيئن ٻٽ کي پيءُ جي جمڻ جي ڪهڙي خبر هوندي ۽ رشي مني منهنجو پرتاب ٻڌ. جمڻ مرڻ کان پري آهيان منهنجي آد ڪانهي ۽ سڀني جو ايشور آهيان جيڪو مونکي ائين جاڻي ٿو اُهو گياني پرش سڀني پاپن کان مڪت ٿئي ٿو. هي ارجن هيو ٻڌ، گيان، نرموهتا، کميا، سچ ڳالهائڻ، اندرين کي جيتڻ، سک ڏک، ٿيڻ نه ٿيڻ، ڀءُ (خوف) کان پري، ڪا ڪڙو رهڻ تپشيا ۽ دان. جس، نندا. ڪوڙ اهي سڀ ڳالهيون، ماڻهن ۾ آهن هي ارجن انهن کان پري آهيان ۽ جنهن طرح سڀ کي پيدا ڪريان ٿو سو ٻڌ. ڪمل ناڀ نارائڻ جو مان آهيان سو منهنجي دن مان برهما پيدا ٿيو برهما جي اڇا مان ست رشي ۽ چار مني پيدا ٿيا ستن رشين ۽ چئن منين مان ديوتائون ۽ ديوتائن مان ماڻهو. راڪاس. دئيت ۽ ٻي پرجا پيدا ٿي

ڀوتڙ ڀون ڳالهيون تي ۰ ٻڌايو موڪي سو آهي اڪيل ڀوت ڪيتا
ناڻين اڏيادڙ اڪيل آهي سو موڪي ڏڪڙو ڀيو ڀريت
ڀچيون ڀوت ٻڌايس اُنهن ڳالهين ڪندي ڳالهيون وڪي
نڪري آيو تڏهن اُهي ڇيو هي ڀو تڙط تون اهي تي مان توکي ڏسڻ

نائين اڌياءِ ۾ اڪيلي آهي سو موکي ٻڌايو . تي ڳالهيون پوتڻ
ٻڌايس اُهين ڳالهين ڪندي ڏکڙو ٿيو پرڀت
پڇيون پوت ٻڌايس اُهين ڳالهين ڪندي
نڪري آيو تڏهن اُنهي ڇيو هي پورڻ تون اهي تي ڳالهيون وري
پوت کان پڇ . تڏهن پورڻ ڇيو تون ڪير آهين مان توکي ڏٺي
ٻڌايان مان پنهنجي مڙس کان ويئي پڇان تڏهن پورڻ وري
پنهنجي مڙس کان پڇيو ته برهمڻ ڪير هو ؟ اهو ڪرم ڪهڙو هو
جنهنجي ڪري اهين جنم جي توکي خبر آهي پوت اُهي ڳالهيون
ويئي ٻڌايون ته اُنهنجي ديه ڇٽي ؟ اوڏي مهل ئي ديوتائن جي ديه
ڌاري ووانـــن ۾ چڙهي وڪنڊ ڏي روانا ٿيا . ويندي ويندي
رستي ۾ ديوتائن روڪي ڇڏيو ؟ ڇوڻ اڳين توهان اهڙو ڪهڙو پڄ
ڪيو آهي جنهنڪري اهڙا جهڙا وڪنڊ وڃو ٿا . تيرٿن جو اشنان
ڪيو پرت . نپشيا . دان انهن ... اوهان ڪونه ڪي پڄ ڪو
... ڪيو آهي جنهنڪري هي ... اوهان کي ماڻ ؟ نڪا سرڳ
... ڪي گيتا ... جي پڙهڻ ڪي ڪهڙي پڄ ڪري وڪنڊ
... پڳتي ڪئي ... برهمڻ کان گيتا جو
... ته ... ڪڙي ... اهين ڇيو ... ڪري اسين وڪنڊ وڃون
اوهان ... آهي الهي جي ... آهي جنهن
... ڪري اسين ... ڇيو ته ڪيئن اهڙو پرتاپ آهي جنهن
... ٿا ... تڏهن ڪري ... پڙهي ... ٿا ... ڪي ... ڪت ... ڪري
پڳوت ... سري ... ڇيو ... آهي شو جي
... جي ... جيو ... آهي جو تو ٻڌ
مون ... گيتا جي نائين اڌياءِ جو مهاتم آهي جو تو ٻڌ
... ڪيو ... پڙهي ... سو ... اسر ... ڏي]

سري گيتا جي نائين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي ڏکڻ ڏيهه ۾ سرمان نالي هڪ شودر هو ۽ هو ڏاڍو پاپي هو هر روز شراب ۽ ماس کائيندو ۽ جوا ڪندو هو ۽ چوري ڪندو هو ۽ پر استرين سان ڀوڳ ڪندو هو . هڪڙي ڏينهن شراب پيئندي هو مري ويو ۽ وڃي پريت ٿيو . هڪڙو برهمڻ به انهيءَ شهر ۾ رهندو هو هو ڏينهن جو شهر مان ڀکيا ڪري اچي پنهنجي زال کي ڏيندو هو پر اُنجي زال ڏاڍي بي رحم هئي جو ڪڏهن به دان نه ڪندي هئي هڪڙي ڏينهن اُهي ٻئي زال مڙس مري ويا ۽ وڃي پريت ٿيا . اُهي ٻئي به وڃي اُنهيءَ پريت سان گڏ ٿيا اُتي رهندي اُنهن کي گهڻائي ڏينهن گذري ويا هڪ ڏينهن ڀوتڻ پنهنجي مڙس ڀوت کان پڇيو ته توکي اڳين جنم جي خبر آهي تڏهن ڀوت چيو هائو مونکي خبر آهي مان اڳين جنم ۾ برهمڻ هوس تڏهن ڀوتڻ چيو ته هي ڀوت تو اڳين جنم ۾ ڪهڙو پاپ ڪيو هو جنهنڪري توکي اڳين جنم جي خبر پوي ٿي تڏهن ڀوت چيو ته مون اڳين جنم ۾ هڪڙي برهمڻ کان گيتا جو اڌ سلوڪ ٻڌو هو تڏهن وري ڀوتڻ پڇيو ته اهو برهمڻ ڪير هو ۽ هن جو ارٿ ڇا آهي جنهنجي ٻڌڻ ڪري توکي اڳين جنم جي خبر آهي تڏهه ڀوت چيو مون ٻيو ڪو به پنج ڪونه ڪيو آهي فقط گيتا جو اڌ سلوڪ ٻڌو هو جنهنجو مطلب هي آهي ته هڪڙي وقت ارجن سري ڪرشن ڀڳوان کان پڇيو ته هي ڀڳونت جيڪي گيتان جي

سات پد کي پائي ٿو . هي ارجن مونکي پاپ جوڻ جو ياه ڪن ٿيون
پاپ جو ٽيون ڪيتريون آهن ؟ استري، ويش شودر اهي ب بہ پرم
گت کي پائيندا . برهمڻ جو پنهنجي جنم آهن اُهي منهنجو ڀڪ آهن
۽ ڪتري منهنجون ڀڳتون آهن اُنهن کي مڪت ٿيڻ ڪا اوکي
ڳالهہ ڪا ڪهي انهيءَ سبب ڪري هي ارجن ماڻهوءَ جي ديهي توکي
مليل آهي انهيءَ ديهہ ۾ تون منهنجو سمرڻ ڪر ڇاڪاڻ ماڻهوءَ جي ديهہ
جو بيان پڙ . ماڻشا ديهي ڪهڙي آهي جا هميشہ نہ آهي ناس ٿيڻ
واري آهي جو ڪنهن بہ وقت ناس ٿي وڃي ٿي ۽ رت پوڻ ۽ جو
گهر آهي هڏا ۽ ماس ۽ پيو جهڙي آهي اهو سڀ اشڪ آهي اهي ڏسي
ماڻکا ديہ جا اوگڻ آهن ڇاڪاڻ هن ديهہ جي وڏائي ڇڏ هين هي
جيئن پتڪندو پتڪندو ماڻهوءَ جي ديهہ ۾ اچي ٿو تڏهين منهنجي
سچا ڳالھ جو گيان پائي ٿو مونکي سڄاڻي منهنجو ڀڄن ڪري ٿو ۽
منهنجي ڀڄن ڪري ابناسي پد پائي ٿو منهنجي پد کي ڏيڻ واري
هيءَ ماڻهوءَ جي ديہ آهي اها ٿر هن جي وڏائي جيم . انهيءَ ڪري هي
ارجن هيءَ ماڻشا ديہ توکي مليل آهي انهيءَ ۾ تون منهنجو ڀڄن ڪر
۽ من جو ويساه مون منجهہ رک ۽ منهنجو ڀڳت ٿي ۽ منهنجي پوڄا
ڪر ۽ مونکي نمشڪار ڪر ۽ هن طرح منهنجو سمرڻ ڪر [اونمو
ڀڳوتي واسديوا ير نمو نمو] انهيءَ ڀڄن ڪري مونکي ائين
ملندين جيئن پاڻي سان پاڻي گڏجي ويندو آهي اهڙيءَ ريت
مون سان گڏ ٿي (اونمو نارائڻ) اهو منهنجو منتر آهي —

[نائون اڌيائ پورو ٿيو]

منهنجي پوڄا ٿا ڪن ۽ ڀلجي ٿا ڪن، ڀلجي ڇو ٿا ڪن ؟

هي ارجن سڀئي جڳن جي ڀوڳڻ وارو مان آهيان ۽ سڀئي جڳن جو ايشور مان آهيان جي مونکي اهڙو ايشور نٿا سمجهن اُهي جنم ۽ مرن ٿا هي ارجن ڄاڻي ڇڏ ته جي ڳالهه هيءَ جيڪي ديوتائن جي پوڄڻ وارا آهن اُهي ديوتائن جي لوڪ ۾ وڃن ٿا ۽ جيڪي پترن جي پوڄا ڪرڻ وارا آهن اُهي پترلوڪ ۾ وڃن ٿا ۽ جيڪي مون پاربرهم کي پوڄن ٿا اُهي مونکي اچي ملن ٿا. هي ارجن مان جو ساڪار آهيان سو منهنجي پرتما ڌاتوءَ جي، جنهن مان چتر پٽ لڇمي نارائڻ ۽ وينڪٽ جي رهڻ وارو آهيان سي اُنهيءَ پرتمان ۾ منهنجا ڀڳت پريت رکي گل ڦل ۽ پاڻي وجهن ٿا سو مان ڀڳتن جو ڏنل پريت سان وٺان ٿو. هي ارجن جو تون کائيندين اول اڳنيءَ (باهه ۾ وجهين ٿو) اهو مونکي سمرپڻ ڪر سو انهيءَ جو ڦل ڇا پائيندين سنسار جي ڇڳڻ ۽ خراب ڪرمن جو ڦل جو ڏکر سکر آهي اُنهن کي ڇڏي مڪت پائيندين. هي ارجن مان ڀوڏن پراڻين سان ڪهڙيءَ طرح آهيان ڪنهن ۾ ديوتا جي ڀڳت سان موه ڪونهي پر منهنجو ڀڳت جو منهنجو ڀڄن ڪري ٿو مان ۾ انهيءَ طرح هن جو ڀڄن ڪريان ٿو —

ڄاڻي ارجن ڀيو ڀڳ جيڪو اگياني پاپي آهي سو جيڪڏهن ڪنهن وقت پريت سان منهنجي يادگيري ڪري ٿو ۽ ڇوي ٿو هي سري ڪرشن ڀڳوان مان جهڙو تنهنجي سرڻ آهيان ۽ مان تنهنجو داس آهيان هي ارجن اُهيءَ کي ۾ تون سنت ڄاڻ منهنجي ڀڄن جي اگيان پاپ ڪهڙي شيءِ آهي جنهن ڪاڻين جي ڏيکر کي باهه ساڙي ناس ڪندي آهي تئين منهنجو ڀڄن پاپن کي ساڙي ناس ڪري ٿو ۽ اُهيءَ وقت ئي ڌرم آتما ٿئي ٿو ۽

مان آهيان ۽ سنسار منهنجي سرشٽي آهي ۽ سڀني جوتين ما ڏسڻ
مان آهيان ۽ سڀني کي ناس به مان ئي ڪريان ۽ سڀ کي پيدا
ڪندڙ به مان آهيان ۽ هي سڀ مون ۾ ليڪ آهن سڀني ڳالهين
ڪري مان پورڻ آهيان اهڙي ڪري منهنجو نالو نندان آهي
سڀني جو ابناسي بيج آهيان سورج ٿي مان تپان ٿو ۽ ورکي مان
ڪريان ٿو ۽ مون ئي ديوتائون امر ڪيا آهن ۽ ماڻهن کان وٺي
جيڪي ديون آهن اُنهنکي مون ئي ڪال لاتو آهي . هي ارجن
اهڙي طرح جيڪو ماڻهو پوڄي ٿو تن جا پاپ يڪدم ناس ٿين ٿا
۽ جيڪي پراڻي جڳهه ڪري سرڳ جي ڪامنا رکن ٿا آهي پنهنجي
پنهنجي جيترو سرڳ جا پوڳ پوڳي جڏهن سندن سڀ پنهنج ناس ٿين ٿا
تڏهن سرڳ کان هيٺ ڪري منش لوڪ ۾ اچي جنم پائين ٿا جي
اهڙي طرح ڪامنا ڪري جڳهه ڪندا آهي سرڳ پوڳي وري گري
۾ اچن ٿا ۽ ڏک سک پوڳين ٿا . ارجن منهنجي ڀڳتن جي ڳالهه ٻڌ
منهنجا ڀڳت منهنجو هڪو ويساه مون منجهه رکي هر دم منهنجو سمرڻ
پوڄن پيا ڪن اُنهن جي سک واسطي ۽ ڏکن ٽارڻ لاءِ اُنهنجا چوڌي
پاسا پيو ڏسان جڏهن شاهوڪار جي گهر کي چوڪيدار ڏسندو آهي
تڏهن مان اُنهن جي هٿيان ڏران ٿو—

هي ارجن اهو جو منهنجو ڀڳت آهي جڏهن تنهنجي ديه جي
رکيا ٿو ڪريان اهو ڏس ڪڏهن تنهنجي رٿ جي رکيا ڪريان ٿو
۽ پنهنجي مهما ڪري تنهنجي منکي پنهنجو پاڻ سان ٻڌائي
ڪريان ٿو ڏاڍي پريت ڪري تنهنجي رٿ جا گهوڙا هڪاان ٿو
اهڙي طرح مان ڀڳتن جي اڳيان اڌين آهيان - هي ارجن جڏهن
تنهنجو اڌين آهيان تڏهن ٻي ڪنهن سان نه آهيان — هي ارجن
جيڪي ماڻهو ٻڏي ٻي ڪنهن ديوتا جي پوڄا ڪن ٿا اُهي ب—

آهيان سڀني ڀوت پراڻين جو ايشور آهيان جيڪي اهڙو مونکي
نٿا ڄاڻين اُهي ڪهڙو ڦل پائين ٿا سو ٻڌ - اُنهن جون آشائون
سڀ اجايون وڃن ٿيون اُهي جيڪي چڱا ڪرم دان پنڃ ڪن
ٿا اُهي اُنهن جا اجايا وڃن ٿا - وري ڪهڙا آهن ديئتن راڪشن
جهڙا اُنهن جا سڀاءُ آهن اُهي منهنجي مايا ۾ موهيل مونکي نٿا
ڄاڻن . هي ارجن جيڪي چڱا پرش مهاتما منهنجو ڀڄن سمرڻ ڪن
ٿا اُهي ڪهڙا آهن اُنهن جا ديوتائن جهڙا سڀاءُ آهن ۽ مونکي
سڃاڻي ڀڄن ڪن ٿا ڪهڙيءَ طرح سڃاڻي ڪن ٿا؟ سري ڪرشن
سڀ جو آد آهي ۽ اناسي آهي اهڙو مونکي سڃاڻي ڪري ڀڄن
ڪن ٿا ڄاڻي ڀڄن ۾ منهنجي جيڪا وڏائي آهي اُنهيءَ کي ڳائين
ٿا ۽ پڙهن ٿا ۽ ڪيترا ڪيرتن ڪن ٿا ۽ ڪي وشواس سان منهنجي
پوڄا ڪن ٿا ۽ در در مونکي هٿ ٻڌي نمسڪار ڪن ٿا - اهڙيءَ ريت
منهنجو ڀڄن ڪن ٿا ٻيا گياني منهنجا ڀڳت جيڪي آهن مونکي ڪهڙيءَ
طرح سان ٿا ياد ڪن اُنهن جو ڀڄن ۾ مونکي گياني سڃاڻن ٿا
هڪڙو پرميشور پارٻرهم آهي اُهي گهڻا روپ ڪري منهنجو
سمرڻ ڪن ٿا ٻيو ڪو به ٻيو نٿا ڄاڻن هڪڙوئي ڄاڻن ٿا - ارجن
ڪرم به مان آهيان يڳيه به مان آهيان سو پرڪرتي جو يڳ جو
اٻو آهي پر اُن ۾ ڪو به تفاوت ڪونهي مگر ٿورو تفاوت آهي .
سوڌا " اهي وچن چٽي جو ڪجهه باه ۾ هوم ڪجي ٿو سو اهي
وچن به مان آهيان منترن کان وٺي جيڪي ان آهن اُهي به
آهيان ۽ جڳيه ۾ جيڪي منتر پڙهجن ٿا اُهي به مان آهيان
ورتا به مان آهيان ۽ ويدن ۾ جو اونڪار آهي اُهو به مان
آهيان رگ ويد يجر ويد شام ويد اُهي ويد به مان آهيان ۽
سڀ جي مڪتي ڪرڻ وارو به مان آهيان سڀڪڻ جي جاءِ به

ت ڪيتا ... ڪيل ڪريان ٿو - هي ارجن ڏس مان توکي
تي توسان سڀ ... ۽ سيني جي پورڪرڻ ۽ ناس
اهي وڏائي ۽ پرتاپ پڌرو آهي ۽ سيني پورڻ
ڻ وارو آهيان ۽ سڀ ڪان پري به آهيان —
طين جو آتما رام به مان آهيان ۽ نيارو ڪٿن آهيان
هي ارجن سڀ ڳالهه مون توکي ٻڌائي آهي
ءِ — جيئن هوا هميشه آڪاس ۾ رهي ٿي پر اُها آڪاس سان
ڪي لڳي ٿي تيئن سڀ ڀوت پراڻي مون مان پيدا ٿيا آهن ۽ مون
سمجهه ڏي رهن ٿا ۽ سڀ ۾ به آهيان ۽ سڀ ڪان پري به آهيان
اهڙو نيارو آهيان —
هي ارجن جڏهن هي سنسار پورو ٿو ٿئي تڏهن منهنجي جيڪا
مايا آهي اُن ۾ وڃي لهي ٿو هي ارجن مايا ۽ سنسار جي آد
مان آهيان ۽ وري به مان سنسار کي پيدا ڪريان ٿو ۽ پالنا به
ڪريان ٿو ۽ پرلئه به ڪريان ٿو هي جيڪا چوراسي لک جوڻ آهي
سا منهنجي وس ڪانهي اها مايا جي وس آهي پر. مان سنسار
کي پيدا ڪريان ٿو وري ناس به ڪريان ٿو سو انهي ڪرم ڪرڻ
جو مونکي دوش ڪونهي ڇو جو مان ڪنهن سان موه لالچ نٿو رکان
مان موه کان پري آهيان اُداسي آهيان انهيءَ ڪري مونکي
ڪو به بنڌن ٻڌي نٿو سگهي - هي ارجن منهنجي آسيس ڪري
تون به نيارو ٿي ۽ ڄاڻ کي نيارو سمجهه - هي ارجن هيو پر — هي
منهنجي مايا جا آهي اُها سڀني کي پيدا ڪري ٿي پر ڪ
ڀسم تون سنسار جي پيدا ٿيڻ جو نه سمجهه اهڙو ايشور مان آهي
هي ارجن ٿي جيڪي ديهه ڌاري منکه آهن اُهي ٿورڙي ٻڌ و
موڙهه اگياني مونکي سمجهن ٿا ته سري ڪرشن ڀڳوان ا
ايشور آهي — ٿورڙي ٻڌ وارا جيو مونکي نٿا سڃاڻن مان ڪ

اڌياءِ جو مهاتم آهي —
... اَت سري پدم پراڻ ۾ ستي ايسر سنباد ۾ اٺون اڌياءِ پورو ٿيو

سري گيتا جو نائون اڌياءِ شروع ٿيو

سري ڀڳوان چيو ته هي ارجن مان توکي
ڳجهي کان به ڳجهو گيان ڏيکاريان ٿو جو تون
منهنجي وچن جي نندا نه ڪندڙ آهين ۽ ست
ڪري مڃين ٿو انهيءَ ڪري توکي ڏيکاريان ٿو
جنهن گيان جي ڄاڻڻ ڪري سنسار ۾ ڏک ڏيندڙ
جو جنم مرڻ آهي انهيءَ کان مڪت ٿيندين
پيو ڪهڙو گيان جنهنجي ڄاڻڻ ڪري سنسار
کان نيارو رهندين ۽ جيتريون وديائون آهن
۽ جو ڳجهيون شيون آهن انهن جو راجا آهي
۽ اُتم کان به اُتم آهي ۽ پوتر کان به پوتر آهي ۽ اگم پرک جو
ڪنهنجي چوڻ ڪري چيو ٿو سگهجي جنهنکي ظاهر ڏيکاري ڏيندو
۽ جنهن گيان جي ڄاڻڻ ڪري ابناسي پرک پائجي سو اهڙو گيان
جو آهي تنهنکي جيڪو پائي ٿو تنهنجي ڳالهه ٻڌ — هي ارجن
اهڙي گيان جي ڄاڻڻ کان سواءِ جيڪو مورکي پائي ٿو
سو هر هر سنسار ۾ جمي ۽ مري ٿو — هي ارجن پيو ٻڌ
جنهن گيان جي وڏائي اڳي چئي اٿم اُها ٻڌ — هي ارجن منهنجو
... اوگت سروپ آهي اُنهيءَ مان سارو جهان پيدا ٿيو
... ۽ پيو جو ويراٽ سروپ آهي اُنهيءَ ته برهما کان وٺي
... ڪيڙيءَ تائين ويٺا آهن ڪهڙيءَ طرح ويٺا آهن جئن وڏي وڻ تي
... ارين پکي وهندا آهن تئن وڏي ويراٽ تي لوڪ ويٺا آهن
... سڀ جي هردن ۾ آتما رام مان آهيان ۽ هڪڙي روپ ۾ تنهنجي

وت ڪيتا تڏهن برهمڻ چيو تہ
ان ڇهيو تہ ڪوڏڻ ۾ ڇا دان ڪرڻ کپي
ڪاري ٻڪر جو ڏرم ڪر. تڏهن راجا ڪاري لوهہ جو ٻڪر ٺهرايو.
۽ ان جي اکين ۾ لعل وجھرايائين ۽ سون جي پوشاڪ پاتائينس
آڻي ٻڪر کي تيار ڪري راجا ناوڻ اشنان ڪري دان ڪرڻ
لڳو. اهو ڪارو ٻڪر ٿيہ ٿيہ ڪري ڪلڻ لڳو راجا ڊنڪي ڏسي
ڏسي ويو ۽ ڇيائين تہ ڏاڍو ڪو اوگڻ ٿيو آهي جو ڪارو ٻڪر ڪلي
ٿو تہ ڪيو تہ هو ڪارو ٻڪر وري
تہ تڏهن راجا وري ڇيو وڏو دان ڪيو تہ هو ... تون مونکي
ڪلڻ لڳو برهمڻ کي ڏسي ڇوڻ لڳو تہ هي برهمڻ تون مونکي
وٺندين؟ برهمڻ چيو تہ تو جهڙا مون ڪيترائي دان ورتا آهن تون
ٻڌاءِ تہ مونکي ڇو ٿو ڪلين؟ ٻڪر چيو تہ تون مونکي
ٻڌاءِ تہ تون ڪيترا ڏان ورتا آهن تڏهن
ڪيڙي ٻل ڪري تو مون جهڙا ڪيترائي دان ورتا آهن تڏهن
برهمڻ چيو تہ سو مان ئي ڄاڻان ٿو تڏهن ...
برهمڻ چيو ڊڪو ڪرڻ مون منجهہ آهي سو مان ئي ڄاڻان ٿو تڏهن ڏڪڙ
وري ڪاري ٻڪر ٿيہ ٿيہ ڪري ڪليو آهيان وقت ئي ٻـ ڏڪڙ
ڪاري مورت بڻجي تڏهن براهمڻ ڪيتا جي اٿين اڏيار جو پا
ڪيو ۽ ... انهيءَ مورت ٻڌو ۽ انهيءَ جي ديہ پلٽڻ لڳ
براهمڻ ڀاڳيءَ جي انهي الجهي مثان وڏي جل جي پوڻ ڪ
آنهيءَ وقت منجهي ديہ ڇٽي ۽ ديوتائن جي ديہہ پائي وان ۾
وڪنڻ وڃي تڏهن ڪالي ٻڪر چيو تہ ڪان مٿي ڇيو ڪو ا
آهي جو مونکي ڏهن ديہہ ڪان ڇڏائي تڏهن انهيءَ برهمڻ چيو
وڃي ٻالي آهيان ۽ هن شهر ۾ ڏڪڙو ساڏو ڪيتا پاڻي آهي
ساڏو ڪان اهو ڪارو ٻڪر ڪيتا جو اڻون اڏيار ڄڏي مڪر
ٻرابت ٿيو ۽ ڇونڊو ويو هي برهمڻ تون بہ ڪيتا جو پاڻ ڪ
تنهنجو بہ اڌار ٿيندو اهو برهمڻ بہ ڪيتا جو پاٺ ڪرڻ
شروع ٿي ٻارانڻ ڇوڪي تو هي اهڙي شو جي ڇويٿو هي پارٿي لڏ

پکوڙت کيتا ... ا ڏيڻ اڻ
تون پنهنجي اولاد جي واسطي منهنجي اولاد کي مارين ٿو
تون ٻروڌي آهين ۽ تو کي ڪڏهن به پٽ نه ٿيندو ـ دو ۽ ٻڪر
گهڻا پيرا موڪي چوڻ لڳي پر مون اُهو چيلو هوم ڪري ڇڏيو ۽ ٻڪر
موڪي سراپ ڏنو ته تنهنجو به ٻلو انهيءَ طرح ڪٽبو ايتر و چڱو
ٻڪري ڦٽڪي مري ويئي پوءِ ڪيترا ڏينهن گذريا ته منهنجو
مرڻ ٿيو ۽ جر مارينڌا ڏمرا ۽ وت وئي ويا تڏهن ڏمرا ۽ ڏک
ڏنو تـه هنڪي وجي نرڪ ۾ وجهو ـ هي وڏو پاپي آهي نرڪ پورڳا ئي
پـوءِ بانـدر جي جوڻ ڏنا ۽ ڪڙي بازيگر مونکي ورتو اُهو منهنجي
گچيءَ ۾ نوڙي ٻڌي گهر گهر پنائي ۽ ڪاڏو ٿورو ڏئي جڏهن باندر جي
جوڻ ڇٽي تڏهن وري ڪتي جي جوڻ پاتم ڪڙي ڏينهن ڪنهن
جي روٽي چورايم ـ اُنهيءَ اهڙي اڻ هٿين جو منهنجي چيلهه ڀڳي
پيٽ ۽ اُنهيءَ دکه ۾ ڪتي جو جنم ڇڏيم وري گهوڙي جو جنم پاتم
اُنهيءَ گهـوڙي کي ڪڙي فقير ورتو اُهو سارو ڏينهن مونتي چڙهي
شهر ۾ ٻکيا ڪري ۽ سانجهيءَ جو ڪـ لنڊيءَ نوڙيءَ سان ٻڌي ڇڏي
ـو مان مکيون به ڪلي نه سگهان منهنجي ڪاڏي جي بـ خبر
ـان ڪري ڪڙي ڏينهن ٻه چو ڪرا ۽ ڪـڙي ڪنيا مون تي
ڙهي شهر ۾ هلڻ لڳا رستي ۾ ڪڙي هنڌ کپ هٿي مان اُٿي ڳجهي
ـس ۽ مٿون هو مارڻ لڳا اُتي منهنجي ديه ڇٽي اهڙيءَ طرح ڳڻا
ـر يوڳي هاڻي چيلي جو جنم پاتو اٿم ـ مون ائين سمجهيو ته هن
ـڪي ورتو آهي سو مان هن وت سکه ڏسندس سو تون ڪاتي
ـا مارڻ آيو آهين تڏهن سسرمان چيو هي چيلا تو کـي پنهنجو
ـيارو آهي جڏهن پکيءَ کي پٽر هٺ جي ته هو ته پٽر ڪان اڳر اُڏامي
ـو آهي مان پنهنجي اکين ڏٺي ڳالهه تو کي ٻڌايان ٿـو ـــ
ـن ۾ ڪڙو راجا آيو اُنهيءَ راجا جو ناو ناوڻ هو اُنهيءَ ٻه ٻه مرڻ

ت ڪيا ... نشاني سان ۾ اڏياءَ جو ٻاٽ ڪندو
سو ماڻهو جيڪو ٻڪي ... ڪان ٻاهر آهي -
ي کي تمام گهڻو ڦل ملندو اُدو ڦل ڦوڙ ڪان ٻاهر آهي -
[اڏون اڏياءُ ٻورو ٿيو]

ري گيتا جي انبن اڏياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ هوي ڏسو دسي
ڏکڻ ڏيهه ۾ ڏراوڙ انديءَ جي
لهجي
ڪناري تي هڪڙو شهر آهي اُتي
سرمان نالي هڪڙو برهمڻ رهندو
هو — اُهو وت گهڻو پدارت هو
۽ سنتن جي شيوا ڪندو هو -
ڪڙي ڏيهن ڪڙي سنت ڪان پڇياءِ تہ هي سنت مونکي
اولاد ڪو ۾ ڏوڻي تڏهن سنت چيس تہ تون اشميد يڳيہ ڪر ۽
ديوي تي ٻل چاڙهہ تہ ڪي ديوي پٽ ڏيندي تڏهن اُهوءَ برهمڻ
يڳيہ ڪرڻ لاءِ هڪڙو ٻڪر ٻڌسن لي ورتو ۽ آڻهيءَ ٻڪري کي ميو
ڪارائي وڏو ڪياءُ جڏهن اُنکي مارڻ لڳو تڏهن اُهو ٻڪرو ڪاڻ
لڳو تڏهن برهمڻ چيس تہ اڙي ٻڪر تو ڇو ڪليو ٻڪري ڇيو مونکي
بسر اڳين جنم ۾ سنتان ڪانہ هئي ۽ ڪڙي برهمڻ مونکي
اشميد يڳيہ ڪرڻ لاءِ ڇيو مان ٻڪري جي ٻڪر لاءِ ويس ٻر مو
ڪي ڪو ڇيلو هت ڪونہ لڳو آخر گهمندي گهمندي ڪڙو تم
نيڊو ڇيلو ڏٺم ادو ڇيلو ٻڪري سوڏو ورتم ۽ ڇيلي کي ڏڻن ت
هتائي يڳيہ ڪرڻ لڳس تڏهن ٻڪريءَ چيو تہ تون برهمڻ ت
آهين جو منهنجي پٽ کي ڪهين ٿو تون ڏاڍو پاپي آهين
ڪڏهن ڪهين ٻڌو آهي جو ٻڪرائي پٽ کي ماري ٻاڻ پٽ

ادياءِ اٺون

ٻڌوڪ ڏيکا

سرشت پيدا ٿي ٿئي ۽ وري اُنهيءَ ۾ لَيہ ٿئي ٿي —
هي ارجن اچا چارين جوڳين جو ارٿات پڌ . هڪڙو ته ديہ
ٿيا کي مون ۾ اچي ملي ٿو — ٻيو ديہ ٿيا کي چندرما جي لوڪ
وڃي ٿو . اُهو پتريون جو ڳي ڪڍن ٿو ديہ ٿيا کي جڏهن ماڻهن جي
پترن جي ديوتائن جو ڏينهن ٿئي ٿو - سهايون راتيون جو ڏينهن
آهي ۽ اوندهيون راتيون پترن جي رات آهي ديوتائن جو
ڏينهن ڪهڙو آهي ؟ جڏهن ٦ مهينا سورج جو رٿ اُتر پاسي هلندو
آهي تڏهن ديوتائن جو ڏينهن ٿيندو آهي ۽ جڏهن ٦ مهينا سورج
جو رٿ ڏکڻ پاسي هلندو آهي تڏهن ديوتائن جي رات ٿيندي
آهي ۽ اهو اچا چاري جوڳي جڏهن ماڻهو ۽ پتر ۽ ديوتا جاڳندا
آهن تڏهن ديہ تياڳيندو آهي انهن لوڪن کان اڳرا گنيہ جوت
ٻالي هڪڙو شهر آهي اُنهيءَ کي ڏسندو منهنجي ابناسي پد ۾ اچي
پراپت ٿئي ٿو وري جهڙ کان چٽو ۽ ٻيو جوڳي جڏهن ماڻهن
پترن ۽ ديوتائن ۽ جي رات ٿئي ٿي تڏهن ديہ کي تياڳ ڪري
ٿو اُهو مرنديتي جو هڪڙو شهر آهي اُنهيءَ ۾ چندرمان جي لوڪ
جي پراپت ٿئي ٿو پوءِ ڪيترا ڏينهن اُتي وري اچي منکہ
ڪ ۾ جنم پائي ٿو اهي ٻئي جوڳين جا رستا اصل آهن - هڪڙي
نالو سهائي گت ۽ ٻي جو نالو اوندهي اوگت . هڪڙي پاسي
ٿي وري لئو اچي ۽ هڪڙي پاسي وڃي موٽي ٿو اچي —
هي ارجن اهي ٻئي رستا جوڳين جا جن پڌا ۽ سمجها آهن
... موهہ کي پراپت نہ ٿيندا - انهيءَ ڪري هي ارجن تون سڀ
...ن وقت موڪسان ملپوئي رهہ - هن ادياءِ کي جيڪو پڙهندو
...ندو اُنهيءَ کي چار ويد پڙهڻ جو فائدو ۽ سڀني يڳين ڪرڻ جو
سڀ تپشيا ڪرڻ جو ڦل، تيرٿن ۽ دان ڪرڻ جو جيڪو ڦل

ڏي ڀڄن ڄڳن جو ليکو ٿئي. ستره لک اسي هزار ورهين جو ستجڳ آهي ٻارهن لک ڇهانوي هزار ورهين جو تريتا جڳ آهي اٺ لک چوهٺ هزار ورهين جو دواپر آهي ۽ چار لک ٻٽيه هزار ورهين جو ڪلجڳ آهي چارئي جڳ ٽيتاليه لک ويهه هزار ورهين جا آهن جن منهنجو ابناسي پرتاپ جاتو آهي انهن کي چار جڳ برهما جو ڏينهن ۽ چار پهر ماڻهن جو ڏينهن هڪ جهڙو آهي ڇاڪاڻ ته پنهنجي ڪرم ڪري برهما به ناس ٿئي ٿو ۽ ماڻهو به مري ٿو انهي ڪري جو ليکڻ ۾ آيو آهو اوس ناس ٿئي ٿو انهن هڪڙو موکي ابناسي سمجهي مون ۾ پڪو ويساه رکيو آهي — هي ارجن منهنجو جو اپ گت سروپ آهي انهي ۾ برهما جي ڏينهن ۾ سرشٽ پيدا ٿئي ٿي ۽ رات ۾ پنهنجي ابناسي اپ گت سروپ ۾ وڃي لئه ٿئي ٿو —

هي ارجن هيءَ ڀوت پراڻين جي جا چوراسي لک جوڻ آهي اها برهما جي ڏينهن ۾ پيدا ٿئي ٿي ۽ رات جو منهنجي اپ گت سروپ ۾ وڃي ٻوڙي ٿي منهنجو اپ گت سروپ سڀ کان پري آهي. سناتن پراڻن آهي - ۽ سڀني جي ناس ٿيڻ ڪري جو ناس نٿو ٿئي اهڙو ته ابناسي آهيان ڪنهن موکي ظاهر ڏٺو به ڪونهي انهي ڪري منهنجو نالو اپ گت آهي ۽ انهي کي پرم گت به چوندا آهن انهي کي ملڻ ڪري وري سنسار ۾ نه ايندو — اهو پرم ڌام منهنجو شهر آهي. هي ارجن اهو پرک سڀ کان پري آهي ماڻهي انهي پرک جي ملڻ جو رستو ٿئي. انهي کي اننيه ڀڳت ڪري پائنجي ٿو. انهي اننيه ڀڳت جو وستار ٿئي — موکان سواءِ ٻيو ڪو به ديوتا نه پوڄين ۽ منهنجي پوڄن کان سواءِ هڪ پل به نه گذارين انهن جو نالو اننيه ڀڳت آهي انهي ڀڳت ڪري موکي پائو اٿن — اهو ڪهڙو پرک آهي جنهن مان

انهن نالن جو سرڌا سان جاپ ڪن ٿا ۽ ديهه کي تياڳ ڪن ٿا آهي
منهنجي پرمانند ابناسي پد ۾ وڃي پراپت ٿين ٿا - هي ارجن جنهن
پرش کي ويدن جي ڄاڻڻ هارو چون ٿا ۽ جنهن پرش کي نرموهي
جوڳي پراپت ٿين ٿا جنهن پرش جي ملڻ لاءِ برهمچاري برهمچرج
رکن ٿا اُهيءَ پرش جو مهاتم مان توکي ٿوري ۾ ٻڌايان ٿو هڪڙا
جوڳي پرش هن ريت ديهي تياڳ ڪن ٿا. هي جيڪي ديهه ۾ نو دروازا
آهن اُنهن ۾ اکيون بند ڪري من کي هردي ۾ نهچل ڪن ٿا ۽
پراڻن کي روڪي مٿي آڻين ٿا ۽ منهنجي نالي جو جاپ ڪن ٿا
اوم برهم اوم برهم انهيءَ نالي جو ڌيان ڪن ٿا ۽ ديهه کي تياڳ ڪن
ٿا اُهي منهنجي ابناسي پد ۾ وڃي پراپت ٿين ٿا ڄاڻي منهنجي
پريمي ڀڳتن جو وستار ٻڌ منهنجا پريمي من جو نهچل چيتو رکي
مون ۾ ڏوڙندي ڦرندي اُٿندي وهندي مُنهن سان راڌي ڪرشن
هري ڪرشن - هري رام - ڀڳوان . پار برهم . پرميشور . واسديو . پرماتما
نارائڻ - نرانجن . دامودر . ڀڳت وڇل - سرو وياپي - انترجامي
انهن نالن جو جاپ ڪن ٿا اهڙا جيڪي جوڳي آهن سي مون سان
مليا پيا آهن اُهي مونکي پائيندا - ڇا پائيندا ديهه کي تياڳي منهنجي
پرم ڌام ۾ وڃي پراپت ٿيندا ۽ مونکي پائيندا . هي سنسار جو ڏکن
جو گهر آهي انهيءَ ۾ مها پرک جي پرم ست آهن اُهي جنم نه پائيندا -
هي ارجن هي جيو برهم لوڪ تائين وڃي وري موٽي اچي ٿو - هي
ارجن جن پرشن مونکي پاتو آهي اهو وري جنم مرڻ ۾ ڪين اچي
هي ارجن جن منهنجو مهاتم ٻڌو آهي اُنهن جي نگاهه ڪهڙي آهي
چار جڳ جو آهن ست جڳ - ترتيا - دواپر - ڪلجڳ - اهي جڏهن
هزار دفعا ئي گذرن تڏهين برهما جو ڏينهن پورو ٿئي ٿو . وري
ايترا اهي چارئي جڳ گذرن تڏهين برهما جي هڪ رات پوري

ڳوت ڪيتا ڪري منهنجو ڳالهو آدديو آهي • جيترا ڀڳهيه سواڌ
يشور آديان انهيءَ نمت، آئون ۽ ڀڳوان منهنجي
ماطون ڪنتا ديوتائن ۽ ڀڳون جي
ڀڳا ڏيندي آهي انهيءَ ڪري منهنجو ڳالهو آدپڳيه آهي هڪڙو منهنجو
ڳالهو ديه پرتا نمر آهي انهيءَ جو ارٿ ۽ جيترا ديه ڌاري آهن آئون
سڀني ۾ منهنجي ديه ڌاري سڀڪي آهي ۽ منهنجي ديهه ڪهڙي ٿي
ڪنهنجي ديهه ڪاٿي ۽ ٻه موان جهڙو ڪنهن ۾ ٻل آهي جيترا منهنجا
اوڌر آهن آئون سڀني ۾ هي منهنجو اوتار ڌاڊو سڀڪو ۽ آتم آهي انهيءَ
ڪري منهنجو ڳالهو ديه پرتا نمر آهي انت ڪال جي وقت اڌو
مونکي سڀاڻي ٿو ڇڏي سو منهنجي ابناسي پد ۾ پراپت ٿئي ٿو
انهيءَ ۾ ڪو سنسو ڪونهي ديه تياڳڻ وقت جنهنجو سمرڻ ڪندي
ٿو آهي ۾ وڃي پراپت ٿئي ٿو انهيءَ ڪري سڀڪنهن وقت منهنجو
سمرڻ ڪر ڇاڪاڻ ته هي ديه ڪوڙي آهي خبر نه آهي ته ڪنهن
وقت وڃي مون منهنجي لهڳي چيتو رکندين ته مونکي پراپت ٿيندين
انهيءَ ۾ ڪو سنسو ڪونهي هي ارجن هڪ خيال ڪري هر هر منهنجي
ڌيان ۽ سمرڻ ڪر. اهو ابياس جوڳ جو لڇڻ آهي مون ايشور
مون رکي منهنجي وڌائي ڪر ۽ جيڪي مون ايشور رکي ٻڌن
چاڪي منهنجو ڌيان ۽ سمرڻ ڪن ٿا اُهي مونکي اچي ملن ٿا
ڪيڙو آهي سڀ جي ڄاڻڻ وارو ۽ سڀ جي آد آديان منهنجو
ٿي حڪم آهي مون تي ڪنهنجو حڪم ڪونهي ۽ سوکيم کان ٻه
آديان ۽ سڀني کي ترپت ٿو ڪريان اچنت آديان ٻڌيءَ آ
سڀ جي ڄاڻڻ وارو آديان ڪي اچنت روپ چون ٿا آدو
ٿي سورج ۾ رهان ٿو اگيان جي اندڪار کان ٻري آديان -
ڪي جو ٿي ٻرش انتڪال وقت منهنجي آشا ڪي لهچل
ڀڳتي جي ٻتاب ڪري ڀرائين کي ترڪتي ۾ آڻين ٿا ۽

آهيس ڪندو ۽ ڪنٿ ويو ۔ سري نارائڻ ڇوڻ لڳو ته اڇمي ۽
شرڌا ڇوڻ لڳو ته پارٻتي اهو ستين اڌياءُ جو مهاتم آهي جو تو ٻڌو

اٿ سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباد ي
ستون اڌياءُ پورو ٿيو

سري گيتا جو اٺون اڌياءُ شروع ٿيو

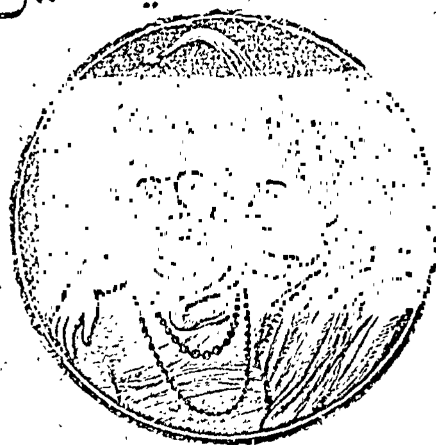
ارجن چوي ٿو هي پرکوتم اوهان کي جو اوهان
جا ڀڳت برهم جاڻن ٿا سو برهم ڇا آهي ۽ ڪرم
ڇا آهي — ۽ ادڀوت ڇا آهي — ۽ اده ديو ڇا
آهي — هي مڌ سوڌن اڌ يگ ڇا آهي ۽ جيڪو
توکي انتڪال مهل اڌرو سمجهي ٿو اُنهيءَ جي
ڪهڙي گت ٿئي ٿي ۽ انهن سڀني جو اُتر ڪرپا ڪري ٻڌايو
سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن سڀ کان پري ۽ ابناسي آهي
انهيءَ ڪري برهم چون ٿا موکي پنهنجي پرتاب ڪرڻ ڪري پرتاب
آهي ۽ پنهنجي ٻل ڪرڻ ڪري ٻل آهي ۽ پنهنجي گيان ڪرڻ ڪري گيان
آهي ۽ جيترا ڀوت پراڻي آهن اُنهن سڀني کي پنهنجي پرتاب
ڪرڻ ڪري پرتاب آهي ۽ پنهنجي ٻل ڪرڻ ڪري ٻل آهي پنهنجي
گيان ڪرڻ ڪري گيان آهي ۽ سڀني جو مان ايشور آهيان انهيءَ ڪري
پنهنجو نالو اڌياتم آهي ۽ سڀني ڀوت پراڻي کي مان پيدا ڪريان
ٿو ۽ جنهن جي مستڪ ۾ جنم لکيل ٿو تنهن ٿئي ٿو تنهن ڪري ڪرم
چون ٿا ۽ پنج ڀوت جو آهن پاڻي ، تيج ، هوا ، پرٿوي ۽ آڪاس
انهن جو ڪرڻ وارو آهيان انهيءَ ڪري اڌ ڀوت پنهنجو نالو آهي
۽ جيڪي ڏيٺو آهي اُنهيءَ جو به ايشور آهيان ۽ سڀني ديوتائن جو

تنهن جو ته جنهن ناڳ منهنجي پٽ کي ماريو آهي اُنکي مان
ماريندس — ۽ وڃي واڻارين کان پڇا ڪيائين ۽ چيائين ته اهو ڏنگ
واري موکي ڏيکاريو جنهن منهنجي پٽ کي ناڳ ڏنگيو هو واڻارين
جنهن دل ۾ ڊاءِ ڏيکاريون ۽ واڻارين وٽي وڃي اُها جاءِ ڏيکاريائين
جنهن ۾ هئي ۽ وٽ آڏو اُنهن کي ڪوڏر سان کوٽڻ لڳو جڏهن
وڏو سوراخ ٿيو ته اُتان وڏو ناڳ نڪتو ۽ چيائين ته تون ڪير
آهين ۽ منهنجو گهر ڇا ڪاڻ ٿو کوٽين تڏهن جوڳي چيو ته مان
سنڌو رڻ جو پٽ آهيان جنهن ناڳ منهنجي پٽ کي ماريو آهي
مان اُنهي کي ماريندس تڏهن انهي ناڳ چيو هي پٽ مان تنهنجو
پُٽ آهيان ۽ تون موکي هن ديهه کان ڇڏاءِ ۽ موکي نه مار
اهو منهنجو ايڏون ڪرم آهي جو مان هن کي پڪڙيان ٿو تڏهن
جوڳي چيو هي پٽا ڪو اُپاءُ ٻڌاءِ جنهن ڪري تو هان جو موکي
ڇٽي تڏهن ناڳ چيو هي پٽ ڪنهن گيتا جي پاٺ ڪندڙ برهمڻ
کي گهر ۾ گهرائي ڪراءِ ۽ اُنهي جي شيوا ڪر انهي جي آشيس سان
مان هن ديهه کان ڇٽندس تڏهن اُنهي جوڳي پنهنجي گهر اچي
پنهنجي زال کي حال ٻڌايو استري چيو ته ضرور ڪرڻ گهرجي
جڏهن ستن جي شيوا ڪرڻ ڪري اُڌار ٿئي ته بيشڪ ڪر
تڏهن گيتا پاٺي برهمڻ [illegible] لڳو انهي [illegible] گيتا پاٺي
برهمڻ [illegible] سڀني کان گيتا جي ستين اڌياءَ جو پاٺ ڪرايائين
۽ اُنهن کي پوڄا [illegible] ڪري اُنهن جي شيوا
ڪيائين ۽ [illegible] ڪري [illegible] لڳو [illegible] اوهين ڪرپا ڪريو
ته منهنجي پٽ [illegible] جو اُڌار ٿئي تڏهن سڀني برهمڻن آشيس
ڏنيس ۽ اُنهي وقت [illegible] ديهه کان ڇٽو ۽ ديوتائن جي [illegible]
[illegible] آڪاش ڏي [illegible] ۽ پنهنجي پٽ کي

ڀڳوت گيتا
ڪري چاڙهڻ ۾ ۽ موڪي ٿي ويد چاڙهڻ ڏا اهڙو موڪي چاڙهي انڪا
وقت من جو نشچو مون منجهه رکي منهنجوئي ڀڄن ڪن ڏا ۽ مون
چڙهن ڏا انهي ڪري اهو پرش منهنجي پرمانند ابناسي پد ۾ وڃي
پراپت ٿئي ٿو - اهو نشچي ڪري سمجهه -

(ستون اڌياءُ پورو ٿيو)

سري گيتا جي ستين اڌياءُ جو مهاتم شروع ٿيو

ڀڳوان ٿو چوي هي لڇمي ستين اڌياءُ جو مهاتم ٻڌ - هڪ پٽنل ڏالي شهر آهي اتي سنڪورڻ ڏالي هڪڙو ويش رهندو هو اهو واپار ڪرڻ لاءِ شهر کان ٻاهر ويندو هو هڪڙي ڏينهن ٻين واپارين سان گڏجي واپار ڪرڻ لاءِ ويو رستي ۾ سنڪورڻ کي نانگ ڏنگيو ۽ مري ويو سندس سنگتي ڪريا ڪرم ڪري اڳتي روانا ٿيا جڏهن موٽي پنهنجي گهر آيا تڏهن سنڪورڻ جي پٽ پڇيو منهنجو پيءُ ڪٿي آهي اُنهن واپارين چيس ته پڻهي کي رستي ۾ نانگ ڏنگيو سو مري ويو ۽ پنهنجي پيءُ جو هي سامان وٺ ۽ اُن جي گتيءَ واسطي چيا ڏوس جو هو اوگتيو ٿي مئو - اهو انهيءَ ٻالڪ گهر ۾ اچي ٻرا همڻ کان پڇيو ته جيڪو نانگ جي ڏنگڻ ڪري مري اُنجي گت ڪيئن ٿئي ڪرڻ گهرجي پنڊتن چيس ته نارائڻي ٻل ڪرائڻ گهرجي اره جي اتي جو پتلو ٺاهي اُن ۾ جونيون هڻ ، جهڙيءَ ريت پنڊت چيس اُئين ڪيائين وڏو يگيه ڪياءِ گهڻا براهمڻ کارايا ۽ پنج پرياءَ اُتي جيڪا مايا بچيس اُها چتني ٻائرن کي وراهي ڏناءِ - هڪڙي

ت ڪيتا
وتا جي پوڄا ڪن ٿا ۽ مان ٿي اهي ديوتا ۽ ويهي ماڻهن کي ور
ن ڏيان ڌوڻي ارجن ديوتائن جو ڏنل ور ابناسي نه آهي ۽ جن
ب اصل ڌوري پڻ آهي اهي ديوتا جي پوڄا ڪندا. هاڻي ارجن پيو
. ديوتا جي پوڄا وارا ديوتا جي لوڪ ۾ وڃن ٿا ۽ منهنجا ڀڳت
ماڻهو ابناسي پد ۾ پراپت ٿين ٿا پيو پڻ. مان ابناسي آهيان
ڪنهن موڙهي ڏٺو ڪونهي ۽ ڪنهن جاتو بس ڪونهي پنهنجي ڪا
ڪري مان پورڻ آهيان ۽ جيڪي پڻ جا جيڻ آهن اهي موڙهي
ڪنهن تي ظاهر ٿيا جاڻن اهي منهنجي پرپرتاب کي نه سمجهن
۾ مان ڪيڏو آهيان اُتم ايشور جي برابر پيو ڪونهي اهو نرمل
منهنجو پرتاب آهي ۽ اوجن وچارا ماڻهو جا ڪن اُنهنجو گيان
منهنجي مايا جيڪي ڇڏيو آهي اها مايا اُنهنجو گيان ظاهر ڪرڻ
ٿي ڏني موهه، مايا، ميا مڪر، اُتم ليڇ هن خيال ڪري ابناسي
آهن اهي جو ارث پڻ. برهما ڪان وٺي ويندي ڪٿلي ٿا سب
جيڪي پڻ ٿيندا اُنهن کي مان چڱيءَ طرح سان ڄاڻان ٿو موڙهي
ڪڙو ٿون ٿو ڄاڻين پيو ڪو ڪونتو ڄاڻي - ڇو ته ٿا ڄاڻين
الدرين جي پوکر ۾ اُنهنجي ڪامنا آهي ۽ چڱيءَ شيءِ تي خوش
خراب شيءِ ملڻ ڪري ڏکي اهڙي خوشي ۽ ڏکه ۽ ڪليش ڪرمن
کي ڪن ٿا اهي ڪري موڙهي نٿا سڃاڻين اهي ڪري ور در جمن
مون پيا ۽ جن جا پاپ ناس ٿي ويا آهن سي اهڙا پڄ ڪرمي پڻ
آتما کي سنسار جي خوشي ۽ ڏکه ۽ ڪليش ڪان مڪت ٿي
ويساءِ سان منهنجو پوڄن ڪن ٿا ۽ منهنجي پروسي ٿي آ
مي منهنجي پوڄن جو ڦل پائيندا اهو پڻ. جمڻ مرڻ جي ڏک
دان پهندا انهن جي من ۾ منهنجي سڃاڻڻ جو گيان پهندا ٿيو آ
آهو ڪيڙو گيان؟ موڙهي برهم ڄاڻن ٿا ۽ موڙهي سب جو ما

اُنهن منهنجي شڪتي آهي پر مون ۾ اهي نہ آهن انهن نرگڻ ماي
ماه مايا ، پرجا موه ، اُتپت موه ، مکهن ، موڙه ، انڌ ، مهان
ترگڻي مايا موکي اهي نتا ويا پن انهن کان اهو ٻچندو جيڪ
منهنجي شرن ۾ ايندو - ٻيو مايا جي ترڻ جو ڪو ۾ اُپاءُ ڪونهي
مها موڙه پاپي جيڪي آهن ۽ پرڀ جي شرن نتا اچن
مايا ۾ پليا پيا آهن هي ارجن مايا اُنهنجو گيان پلائي ڇڏيو آهي ۽
اُهي هميشہ هيءَ پيا ڪن - هي ارجن چئن قسمن جا پني آتما
آهن جو منهنجو سمرن ڪن ٿا - هڪڙا گيان پائڻ لاءِ ۽ هڪڙا
ڪامنائن لاءِ تہ موکي پت ڏن ٽئي انهيءَ لاءِ ياد ڪن ٿا ۽ هڪڙا
روڳہ مٽائڻ لاءِ چوٿان گياني پوڄن ڪن ٿا انهن سڀني ۾ گياني آتم
آهن ڇا ڪاڻ تہ گياني سريشٽ آهن؟ ست سروپ سوامي پريو
اِناسي سداءِ سکن جو ڏيڻ وارو دکن جي ناس ڪرڻ وارو
پريو آهي اهڙو جو منهنجو پوڄن ڪن ٿا ۽ منهنجن چرنن ۾ ڌيان
رکن ٿا اُهي گياني ڏاڍا اُتم آهن ۽ گيانيءَ کي مان پيارو آهيان
هي ارجن هي استريون جي موکي سمرن ٿيون اُنهن کي بہ تون
خراب نہ سمجھہ اهي بہ وڏيون پڇ آتما آهن جو مان ايشور جو پوڄن
ٿيون ڪن - پر گياني منهنجي آتما آهن انهن گيانن منهنجيءَ
چرنن جو آسرو ورتو آهي — انهن موکي سڀني کان اُتم ڄاڻي
ڪري مڃيو آهي - هي ارجن گهڻن جنمن کان وٺي منهنجو پوڄن
ڪيو آهي تنهن جي بُڌ نرمل آهي ۽ اُنهنکي منهنجي ڄاڻڻ جو
گيان ٿيو آهي ڪهڙو گيان اُهو بُڌ — انهنکي سڀ ايشور ئي نظر
۾ اچي ٿو جيڪي موکي ڇڏي ديوتائن ۽ ماڻهن کي پوڄين ٿا
جنهن جنهن ديوتا کي پوڄين ٿا سو مان اُنهنجي هردي ۾ ويهي انهيءَ
ديوتا ۾ پڪو وشواس ڪريان ٿو - سو اهي ماڻهو پريت سرڌا سان

ت ڪيتا پاڻي ۾ سڀ برهم آهي منهنجي ٻڌوسي
ڪي نسالجي ڏاڍي جي سو ارجن سڀ ديه ڌاري پاڻيءَ جي ٻڌوسي
… لوڪ آهن سو ٻڌجي آهي جيڪو رس ڪي پاڻيءَ جا جيڪو ڪاڏين
آهن ۽ ڄال جو جيڪو رس آهي - جو پاڻيءَ جو جيڪو رس آهي
جڏهن ڏڌ ۽ ڪيئه ڏهن پاڻيءَ ۾ رس منهنجي آڌار آهي - سڀ لوڪ
… رس جي آڌار آهي اهو رس منهنجي آڌار آهن
آڌار آهن چنڊ ۽ سج جوت جي
… رمان ۽ سورج جي وارا آهن جو ويد ۾
… ا دسط ڪان ولي ٻيا ودڀا جي پڙهط
جيترا … ويد پاڙهي آهن اُهي ويد جي ڪان ولي جيترا
… آهي سو برهم ڪان ولي اوانڪار آهي سو اونڪار رڇي
آڌار آهن ويد جو مول منتر
آڌار آهي آڪاس جو جيڪو سبد آڪاس سبد جي آڌار آهي جي
آڌار آهي سڀ منهنجي آڌار آهن سڀ ماڻهو ٻال
ارجن جيڪي جيرسي سڀ منهنجي آڌار آهي سڀ لوڪ ڌرتيءَ جي
جي آڌار آهن اهو ٻال منهنجي آڌار آهي خوشبوءِ جي آڌار آهي
آڌار آهن ڌرتيءَ جو جيڪو خوشبوءِ سا ڌرتي خوشبوءِ جي آڌار آهن
اها خوشبوءِ منهنجي آڌار آهي سڀ لوڪ باهه جي آڌار آهن
۽ باهه جو جيڪو تيج آهي اها باهه تيج جي آڌار آهي ۽ اهو تيج منهنجي
آڌار آهي سڀئي جيوتن پراڻين جو مول مان آهيان - جيترا …
تپشي آهن اُهي سڀ تپشيا جي آڌار آهن تپشيا منهنجي آڌ…
آهي جي سڀئي ٻڌشن ۾ آهر ارجن سڀئي جيوتن پراڻين جا ٻاج مول
ڪي سمجهه ۽ آد ڪان اڳي مان آهيان ۽ ٻڌ وارن ۾ جيڪا …
آهي سا مان آهيان تيج وارن ۾ جيڪو تيج آهي سو مان آهيان
۽ ٻل وارن ۾ جيڪو ٻل آهي سو مان آهيان ڪڏهن ۾ شيءِ
… ڪانڀي ٻنهنجي آنند ۾ ٻڌ ڏان آهيان ۽ ڪڏهن منهنجي
… ڪرهي هي منهنجي رستي ڪان مقابل وارو جيڪو ڪام
… آهيان هي جيڪي ڪي ڪرط آهن سا تڪ، راجس …

آهن منهنجو آسرو ڇا آهي هي مها پرڀو سري ڪرشن ڀڳوان جـ
تنهنجي ڀڄن سان گڏيو آهي ۽ جيڪو تنهنجي مهرباني سا
تو سان مليو آهي ۽ پاڻ “ مان ” نه ڏٺو آهي اهڙيءَ طرح جيڪـ
ڄاڻي تو اُنهي جو ڳر پاتو آهي - هي بي پرواهه ايشور توهانجي ڪر
سان ڪ چت ڏنو آهي هي ارجن منهنجي جوڳ ڪري من ڪي
گيان ڏنو آهي اُهو گيان مان توکي ڏيان ٿو — جنهن گيان
جي ڄاڻڻ ڪري باقي ڪجهه به نه بچيو سو ڪو پرش سنسار ڪان
نيارو ٿئي ٿو — جيترا نيارا ٿين ٿا اُنهنکي وشيءَ ڪانهي ڏکڙا
مڪت پد کي پراپت ٿين ٿا - جيترا مڪت ٿين ٿا اُنهن ۾
ڪو منهنجي گيان کي سڃاڻي ٿو اها منهنجي وڏائي تون ڏس
مون ڏس اهنڪار جا هي سڀ آهن اُنهنکي پيدا ڪرڻ واري منهنجي
مايا آهي سڀ ڪرڻ وارن جي اندر به ٻاهر به آهي - جهڙيءَ طرح ديه
۾ ڌرتيءَ جو انس ماس آهي جل جو انس رت آهي هوا جو انس
ساهه آهي تيج جو انس ٻاهه آهي جو پيٽ ۾ ان پچائي ٿو اها جترا
ٻاهه آهي آڪاس جو انس پورو آهي مون ڏس، چت، اهنڪار انهيءَ
ئي وڏي منهنجي مايا آهي هي ارجن چوراسي لک جوڻـن جا
آهن سا انهيءَ مان ئي آهي پيو ڏس، مان ڪهڙو آهيان جو ساري
سنسار ۽ سنسار جي پيدا ڪندڙ مايا آهي انهيءَ سڀ جو پيدا
ڪندڙ مان آهيان ۽ پالنا ڪندڙ به مان آهيان ۽ ناس ڪرڻ
وارو به مان آهيان ۽ سڀ ڪان پري به آهيان —

هي ارجن مون کان ٻيو ڪجهه به پري نه آهي سڀ ڀوت
اڻي مون مان پيدا ٿيا آهن جئن ڌاڳي ۾ مڻيا پوئبا آهن . هي
ارجن ائين ڪوبه ڪو سمجهي ٿو واشديو ۽ ديوڪيءَ جي گهر ۾ جائو
هي مونکي جتي به ڪو ڪٿي ڏسي اتي مان آهيان اهڙيءَ طرح

ت ڪيتا
ن جي رکيا ڪندو آهين ۽ تون ئي آتما آهين ۽ ڇڱيءَ طرح سان
ا کي ٻڌڻ وقت ۽ داريا ۽ شيوڪ کي ڦل قول آڏو لاءِ موڪليا
ڦل قول ڪٺي آيو ۽ اهي راجا کي ڏناءِ راجا منيشورن کان ٻڌيو
سوامي جيترو تيترو اوهانجو ڪيڙي ڳالهه ڪري ٿيو آهي ٿڌ هن
ڻي ڇهوته بي راجا مان ته ساڌو جتائن جي رکيا ڪرڻ وارو رکه
ڻ وارو ۽ ڪٺي پاڻ وارو آهيان مون کان ڪيڙو ٿو ٿيندو
و مان ڪندس مون وٽ ڪا مايا ڪا نهين پر منهنجي هٿي
ڪري ڳالهه آهي جو مان روز گيتا جي ڇهين ادياءَ جو پاٺ
ڪندو آهيان هي جيڪو سوجهرو ڏسين ٿو سو انهيءَ جو آهي راجا
پترو پڌي پنهنجي پٽ کي آڻايو ۽ چيائينس ته پتر اڄ کان وٺي
تون راجائي ڪر - مان تيرٿ ڪرڻ وڃان ٿو ائين چئي راجا
راجائي کي تياڳ ڏنو ۽ رئيڪ منيءَ کان ڇهين ادياءَ جو پاٺ ڪرڻ
سکيو ۽ روز پاٺ ڪرڻ لڳو پاٺ جي پرتاپ ڪري راجا ٿوري ڪال
درشن ٿيو انهيءَ طرح ٻن ڄڻن گهڻائي ڏينهن گذاريا ۽ ڪٿي ڏينهن
وڪنٺ ۾ پهچي ويا ۽ ڪري پران تياڳ
پٺي پران تياڳ ڪري ويا
ويا. سري نارائڻ ٿو چوي هي مهيمي شو جي ٿو
چوي هي پاربتي اهو ڇهين ادياءَ جو مهاتم آهي
جو مون تو کي ٻڌايو — اَت سري پدم پراڻي
سري ايسر سنباڌي ڇهون ادياءَ پورو ٿيو

سري گيتا جو ستون ادياءَ شروع ٿيو

سري ڌرائڻ چوي ٿو ته چت رکه جڏهن ۾
ڀڳوت ڀائين ۽ ڪڏهن ته پاسي خيال نه ڪر ائين
طرح جو ڀائيندين ۽ منهنجي آسري جڏهن

پاڻ ڪيئا

اڌياءُ چئون

ملندو تڏهن اُنهيءَ سردار هنس چيو ته اي پنڊتو هن راجا کان
ڏڪڙو رشي اُتر آهي ۽ اُهو وئڪنٺ جو اڌڪاري آهي، وئڪنٺ
سرڳ کان مٿي آهي اها ڳالهه ٻڌي راجا دل ۾ خيال ڪيو ته مون
کان هنجو پڇ وڏو آهي جو وئڪنٺ ويندو ۽ هنس ٻن هنجي
وڏائي ڪري ٿو اهو خيال ڪري چوڻ لڳو ته انهيءَ مهاتما جو درشن
ڪرڻ گهرجي انهيءَ وقت راجا رٿ گهرائي رشيءَ جو درشن ڪرڻ
لاءِ روانو ٿيو - بنارس سري ڪاشيءَ ۾ وڃي گنگا جو اشنان ڪياءِ
۽ دان ڪياءِ ۽ شوجي مهاراج جو درشن ڪياءِ پوءِ ماڻهن کان
پڇياءِ ته اهڙو ڪو ڏيان ڪرڻ وارو رشي مني ڪو هتي آهي
ماڻهن چيس ته نه، پوءِ راجا پاسا ڏسڻ ويو دوارڪا ناٿ جو درشن
ڪياءِ اتي به اشنان دان ڪياءِ ۽ ماڻهن کان پڇياءِ ته ڪو رشي
مني هتي آهي ماڻهن چيس ته نه - پوءِ راجا اُتهندي پاسي ويو
جنهن تيرٿ تي وڃي اُتي اشنان دان ڪري ۽ رشي منيءَ جو
پڇي وري راجا اُتر پاسي ويو بدري ناٿ جو درشن ڪياءِ تڏهين
راجا جو رٿ نه پيو هلي تنهنڪري راجا چيو ته مان سڀ ڌرتي گهميو
آهيان پر منهنجو ڪٿي به رٿ نه بيٺو هتي ڪو اهڙو پچارت آدمي
آهي ٿو جنهنجي پرتاپ ڪري منهنجو رٿ هلي نٿو تڏهن راجا رٿ
کان هيٺ لهي رٿ جي اڳيان هلڻ لڳو ڏسي ته هڪڙي جبل
جي چڙ ۾ سادو ويٺو آهي اُنهيءَ جي تياڳ ڪري سارو جبل روشن
آهي جئن سورج جو پرڪاش ٿيندو آهي تڏهن راجا ڏسي چيو ته
اهو سادو هتي آهي راجا اڳتي وڌي ڏنڊوت (نمشڪار) ڪيو ۽ هٿ
ٻڌي اُستت ڪياءِ هي ڪرساءِ اوهان جي درشن ڪري ڪلياڻ
ٿيا - ۽ منهنجو اڄ جنم سڦلو ٿيو اڄ کان مان مڪت ٿيس تڏهن
رئيڪ منيءَ راجا کي آدر ڀاءُ ڪيو ۽ چياءِ ته هي راجا تون چئن

ابناسي شهر ۾ وڃي پراپت ٿئي ٿو - هي ارهن جوڳي ۾ ٽن قسمن جا آهن هڪڙا تپ جوڳي سو تپ جي ٻاهر ستوڻين اڌياءُ ۾ چوندس تپ جوڳي کان گيان جوڳي اُتم آهن هڪڙا گيان جوڳي آهن ۽ ٽيا ڪرم جوڳي آهن منهنجي پوڄا ڪرڻ وارا تپ جوڳي اُنهن کان گيان جوڳي اُتم آهن گيان جوڳي کان ڪرم جوڳي اُتم آهن - اُنهن جي ٻاهر ٻڌ. جيڪو جوڳي جو آتما منهنجي پريت ۾ مون منجهه رهيا آهن ۽ هميشه منهنجي سرڌا سان پوڄا ڪن ٿا ۽ هر پريت سان منهنجو ڀڄن ڪن ٿا اهڙو جو منهنجو ڀڄن ڪن ٿا سو منهنجي من ۾ آهي - سڀني جوڳين کان اُتم آهن اُنهي ڪان. مٿي موکي ڪو ٻيو پيارو ڪونهي -

[ڇهون اڌياءُ پورو ٿيو]

سري گيتا جي ستين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي گوداوري نديءَ جي ڪناري تي هڪ شهر آهي اُتي جي راجا جو ناءُ سرت هو جو ڌرمي هو - ڌرم آرت موکير ڪام انهن جو ساڌيندڙ هو ۽ اُنهيءَ جي رعيت به ڌرمي هئي ۽ رعيت راجا جي هميشه وڏائي ڪندڙ هئي - هڪڙي ڏينهن اُنهي شهر ۾ هنس اُڏندي اچي لنگهيا انهن مان هڪڙو هنس وهندي شوڪ ڪري اُڏامي ويو تڏهن شهر جي پنڌ تي پهچس تہ هي هنس جو اولي سيني کان جلد راڻيءَ جي ڪري اچي اُڏامي وڃي ڏسي ان ۽ تہ تهي راڻيءَ جي ڪري سڀني کان اڳ سرڪي -

ملندو تڏهن اُنهيءَ سرڊار هنس چيو ته اي پنڊتو هن راجا کان اڳ جيڪي ڳالهيون ٿيون
دکڙو رشي اُتر آهي ۽ اُهو وڏڪنت جو اڌ ڪاري آهي، وڏڪنت
سرڳ کان مٿي آهي اها ڳالهه ٻڌي راجا دل ۾ خيال ڪيو ته مون
کان منهنجو پاڇ وڏو آهي جو وڏڪنت ويندو ۽ هنس ٻہ هنجي
ڏائي ڪري ٿو اهو خيال ڪري ڇوڙ لڳو ته انهيءَ مهاتما جو درشن
ڪرڻ گهرجي انهيءَ وقت راجا رت کهرائي رشيءَ جو درشن ڪرڻ
لاءِ روانو ٿيو - بنارس سري ڪاشيءَ ۾ وڃي گنگا جو اشنان ڪياءِ
۽ دان ڪياءِ ۽ شوجي مهاراج جو درشن ڪياءِ پوءِ ماڻهن کان
پڇيائين ته اهڙو ڪو ڏيان ڪرڻ وارو رشي مٿي ڪو هتي آهي
ماڻهن چيس ته نه، پوءِ راجا پاسا ڏسڻ ويو دوارڪا ناٿ جو درشن
ڪياءِ اتي به اشنان دان ڪياءِ ۽ ماڻهن کان پڇيائين ته ڪو رشي
مٿي هتي آهي ماڻهن چيس ته نه - پوءِ راجا اُهندي پاسي ويو
جتهن تيرٿ تي وڃي اُتي اشنان دان ڪري ۽ رشي مٿيءَ جو
پڇي وري راجا اُتر پاسي ويو بدري ناٿ جو درشن ڪياءِ تڏهين
راجا جو رت نه پيو هلي تنهنڪري راجا چيو ته مان سڀ ڏرتي گهميو
آهيان پر منهنجو ڪٿي به رت نه بيٺو هتي ڪو اهڙو پڇارٿ آدمي
هي ٿو جنهنجي پرتاپ ڪري منهنجو رت هلي نٿو تڏهن راجا رت
کان لٿو ان ئي رت جي اڳيان هلڻ لڳو ڏسي ته هڪڙي جبل
تي جو ۾ ساڌو ويٺو آهي اُنهيءَ جي تياڳ ڪري سارو جبل روشن
ٿي جتن سورج جو پرڪاش ٿيندو آهي تڏهن راجا ڏسي چيو ته
هي ساڌو هتي آهي راجا اڳتي وڌي ڏنڊوت (نمشڪار) ڪيو ۽ هٿ
جوڙي اُستت ڪياءِ هي ڪرپا ساءِ اوهان جي درشن ڪري ڪلياڻ
ٿيو - ۽ منهنجو اڄ جنم سڦلو ٿيو اڄ کان مان مڪت ٿيس تڏهن
رشي مٿيءَ راجا کي آدرڀاءُ ڪيو ۽ چيائين ته هي راجا تون ڇڏين

ايشي شعر ۾ وڌيڪ ٻڌايت ٿي ته - هي ارهن جوڳي ٻه ٽن قسمن جا آهن هڪڙا تپ جوڳي سو تپ جي ڳالهه ستوهين اڌياءَ ۾ چوندس تپ جوڳي کان گيان جوڳي اُتم آهن هڪڙا گيان جوڳي آهن ۽ ٻيا ڪرم جوڳي آهن منهنجي ٻڌا ڪرڻ وارا تپ جوڳي آهن کان گيان جوڳي اُتم آهن گيان جوڳي کان ڪرم جوڳي اُتم آهن - اُهين جي ڳالهه ٻڌ، جهين جوڳيءَ جو آتما منهنجي پريت ۾ موں منجهه رهيا آهن ۽ هميشه منهنجي سرڌا سان ٻڌا ڪن ٿا ۽ هر هر پريت سان منهنجو ڀڄن ڪن ٿا اهڙو جو منهنجو ڀڄن ڪن ٿا سو منهنجي من ۾ آهي - سڀني جوڳين کان اُتم آهن اُهي کان مٿي موکي ڪي ٻه ٻيارو ڪونهي -

[ڇهون اڌياءُ پورو ٿيو]

سري گيتا جي ڇهين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري ناراڻ چوي ٿو هي لڇمي گوداوري تيرٿ جي ڪناري تي هڪ شهر آهي اُتي هڪ راجا جو ناو سرت هو جو ڌرمي هو - ڌرم آرٿ موکه ڪام انهن جو ساڌيندڙ هو ۽ اُنهيءَ جي رعيت به ڌرمي هئي ۽ رعيت راجا جي هميشه وڏائي ڪندڙ هئي - هڪڙي ڏينهن اُنهيءَ شهر ۾ هنس اُڏندي اچي نڪتا انهن مان هڪڙو هنس وهندي شوڪ ورتي اڏامي ويو ته هن شهر جي چند ٽن پڇس ته هي هنس جو ٽولن سڀني کان جلد راجائيءَ جي ڪري اچي اڏامي وڃي ته ڳالهه ته راجائيءَ جي ڪري سڀني کان اڳ ۾ سرڪ—

البرت آهي ۽ خوشبوءِ لاءِ گل آهن پاڻ لاءِ ديوتائن جا ڪپ

آدن ۽ گهڻن قسمن جا ديوتائن جا پوڄا آهن اُتي جوڳي بگڙيو وڃي

جڏهن اُهي پوڄا پوڄي بس ته ڪري تڏهن وري اچي منڪر او

۽ جنم پائي ته ٠ برهمڻ يا ڪتري جي گهر ۾ — جنهن ته

ڏينهن جوڳي ساڌنا نه ڪئي هجي ۽ مرڻ وقت جوڳ کان پلجي و

هجي اهو سرڳ جا پوڄا پوڄي برهمڻ يا ڪتري شاهوڪار جي گهر جن

پائي ته ۽ وري جوڳ جي ساڌنا ڪري ته جئن ڪو ڪم ڪندڙ ماڻهو

سمهين پوندو آهي ۽ جڏهين اُٿندو آهي تڏهين اُتي وري پنهنجو

ڪم ڪندو آهي اهڙيءَ ريت اُن جي من ۾ جوڳ پيدا ٿيو تڏهين

مون سان جوڳ جوڙي منهنجي ابناسي پد ۾ وڃي پراپت ٿئي ته

اهو جنهن جوڳ جي ساڌنا ڪئي ۽ مرڻ وقت جوڳ کان بگڙجي ويو

اُنهيءَ جو وسمار چيبر- جن گهڻي ساڌنا ڪئي هجي ۽ مرڻ جي وقت

من نه هلين اُنهنجي ڳالهه پڻ- اُهو جوڳي به سرڳ جا پوڄا پوڄي

وري جنم پائي ته اُهي وڏيءَ پڻ وارا منهنجي و ڏائيءَ جي خاطر

واراه اهڙا جي منهنجا جوڳي آهن وري اُنهن جي گهر ۾ جنم پائين

ٿا جو ڏاڍو مشڪل آهي اُتي جنم وٺي باقي رهيل جوڳ اُنهيءَ جو

ابياس ڪري اُهو ڪنهن به مشڪلات کان سواءِ اُن جو ابياس

ٿئي ته جڙي اڳين جنم ۾ هنجي پڻ ڏٺي اُهائي پڻ وري هن کي

ملي سو هي ارجن جوڳ جو ابياس انهيءَ کان پاڻهين پيو ٿئي سو

دو جوڳي سبد برهم جو ويد جو رکيا ڪارسو انهيءَ منهنجي و ڏائيءَ

ـي جا خاطر لڳو ۽ اگهي ٿيو ۽ مون سان سنجهيئي اچي مليو ۽

يني پاپن کي ناس ڪري منهنجي جوڳ جي ساڌنا ڪري پراپت

ي ته - هي ارجن هن جوڳ جي رستي جي خبرهڪ جنم ۾ نٿي ٿوي

طا جنم درو وٺي جوڳ ڪندو اچي تڏهن اهو پرم گت ۽ پرم پد ۔

ٿڌي سڪي پڻ سان ڪڙي مون منجهه لڳائي آهي جو ذائقو
احساس آهي جنهن احساس ۽ ويراڳ سان مون پرڳٽيا آهن اهي
ئي جوهه ۽ ناٿ سوا آهي احساس ۽ ويراڳ ٿئي اُپاءَ مان جي وٺ
جا آهن - ارجن چوي ٿو جي پڻ جهڙي نوعان سان جوهه جو ذيو
آهي ۽ ڪڏهن جي وقت اُن جي سرڌا يعني پريت توهان جي
جوهه ڪان ٿئي ڪنهن ني پاسي ويٺي ته اُهو جوهه جي مڪت کي
ته ڪين پراپت ٿيندي جي ڀڳوان اهو ڪهڙي گت کي پراپت ٿيو
۽ اُهو اوهانجي جوهه کان ڀرشٽ ٿيو يا نه؟ آهي جي ساري
ڪمائي اجائي وئي يا نه؟ جيئن برسات اچي ۽ ڪنهن پاسي کان
هوا لڳي ته اُهي بادل ڪي ڪيڏي وڃن ڪي ڪيڏي وڃن تيئن
ٻاڏلن وانگر اُنهيءَ جوڳيءَ جو جوهه ٿيو يا نه؟ هي ايشور سو توهان
جي جوهه کي ته نه پهتو توهانجو پرم پد جو آهي مڪت پد وڪنڊ
انهيءَ رستي کان ته هو ڦري ويو آنهيءَ جي گت ڪهڙي ٿئي ڪرپا ڪري
منهنجي من جو سنسو ناس ڪريو.

ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن اُنهيءَ جوڳيءَ جو جوهه ته ناس نه
ٿيندو هي ارجن جنهن فقط هڪ دفعو منهنجو نالو ورتو آهي ۽ نمسڪار
ڪيو آهي مان جو ست پرش ابناشي آهيان سو ڪلياڻ روپ آهيان
جوڙيو جو من انت ڪال وقت منهنجي ياد ڪيري ڇڏي ني پاسي ويو
اُنهيءَ جي گت پڻ سرهه پاڻ ۽ ماٺيو دان ڪندا آهن ۽ يگيه
ڪندا آهن ۽ نمسڪار ڪندا آهن اُهي سڀ منهنجي جوهه کي ڏانهن
ٿئي - سو اُهو ڀڳوان جوڳي سرهه پاڻي ۽ اُنهيءَ سرهه جو وستار پڻ -
آهي ديوتائون رهن ٿا اُتي هڪ ڪنهنجي زوال آهي هڪو ڪو
ڪنهنجو مرس آهي اُتي اپسرائون نچي ۽ آهن جنهنجي ادان ۾
اُتي خوشبو آهي ۽ گندرب راڳ ڪرڻ ۽ ارا آهن ۽ ڪاڻ ۽

اڌيا ۽ ...

ابـرت آهي ۽ خوشبوء لاءِ گل آهن پائڻ لاءِ ديوتائن جا ڪپ
آهن ۽ گهڻن قسمن جا ديوتائن جا ٻوڳ آهن اُتي جوڳ بگڙيو و جي
جڏهن اُهي ٻوڳ ٻوڳي بس ته ڪري تڏهن وري اچي منکر لو
۾ جنم پائي تـو برهمڻ يا ڪتـري جي گهر ۾ — جنهن تـو
ڏينهن جوڳ ساڌنا نه ڪئي هجي ۽ مرڻ وقت جوڳ کان پلجي
هجي اُهو سرڳ جا ٻوڳ ٻوڳي برهمڻ يا کتري شاهوڪار جي گهر جـ
پائي تو ۽ وري جوڳ جي ساڌنا ڪري ته جئن ڪو ڪم ڪندڙ ماڻ
سمهين پوندو آهي ۽ جڏهين اُٿندو آهي تڏهين اُتي وري پنهنج
ڪم ڪندو آهي اهڙيءَ ريت اُن جي من ۾ جوڳ پيدا ٿيو تڏهين
مون سان جوڳ جوڙي منهنجي ابياسي پڻ ۾ وجي پراپت ٿئي ته
اهو جنهن جوڳ جي ساڌنا ڪئي ۽ مرڻ وقت جوڳ کان بگڙجي ويو
اُنهيءَ جو وسهار ڇيـر-جن گهڻي ساڌنا ڪئي هجي ۽ مرڻ جي وقت
ـن نه هاڻين اُنهنجي ڳالهه پڻ- اُهو جوڳي بـ سرڳ جا ٻوڳ ٻوڳي
وري جنم پائي ته اُهي وڏيءَ پڻ وارن منهنجي وڏائيءَ جي جاڻڻ
وارن اهڙا جي منهنجا جوڳي آهن وري اُنهن جي گهر ۾ جنم پائين
ڏا جو ڏاڍو مشڪل آهي اُتي جنم وٺي باقي رهيل جوڳ اُنهيءَ جـو
ابياس ڪري اُهو ڪنهن به مشڪلات کان سواءِ اُن جو ابياس
ٿئي ته جوڙي اڳين جنم ۾ هنجي پڻ دٿي اُٺائي پڻ وري هن کي
ملي سو ئي ارجن جوڳ جو ابياس انهيءَ کان پاڻهين پيو ٿئي سو
اهو جوڳي سڀ برهم جو ويد جـو رکيا ڪارسو انهيءَ منهنجي وڏائيءَ
ڪـي جاڻڻ لڳو ۽ اڳمي ٿيو ۽ مون سان سنڄهيئي اچـي مليو ۽
سيني پاپن کي ناس ڪري منهنجي جوڳ جي ساڌنا کـي پراپت
ٿئي تو- هي ارجن هن جوڳ جي رستي جي خبر ڪ جنم ۾ لٿي پوي
گهڻا جنم هر هر وٺي جوڳ ڪندو اچي تڏهن اُهو پرم گت ۽ پرم پد ۽

ٿي ڏس سگهي ٿو سان ڀڳتي موڻ منهنجو لڳائي اٿيئي جو نالو ابياس آهي جنهن ابياس ۽ ويراڳ سان موڻ ٻڌڪيا آهن اُهن کي جوڳ ٻانڌ سولو آهي ابياس ۽ ويراڳ ٻنهي اُپاءَ من جي وڻ جا آهن - ارجن چوي ٿو هي پرڀو جنهن تو هان سان جوڳ جو ٻڌو آهي ۽ ديا ڇڏڻ جي وقت اُن جي سرڌا يعني پريت تو هان جي جوڳ کان ڇڏي کنهن ٻي پاسي ويئي ته اُهو جوڳ جي مڪت کي نه کين پراپت ٿيو - هي ڀڳوان اُهو ڪٻڙي گت کي پراپت ٿيو ۽ اُهو اوڏانهجي جوڳ کان ڀرشٽ ٿيو يا نه؟ اُنهي جي ساري ڪمائي اجائي ويئي يا نه؟ جيئن برسات اچي ۽ کنهن پاسي کان هوا لڳي ته اُهي بادل ڪي ڪيڏي وڃن ڪي ڪيڏي وڃن ٿڌن بادلن وانگر اُنهيءَ جوڳيءَ جو جوڳ ٿيو يا نه؟ هي ايشور سو تو هان هي جوڳ کي ته نه پهتو تو هانجو برهم پد جو آهي مڪت پد ويڪنٺ اُنهيءَ رستي کان ته دوري ويو اُنهيءَ جي گت ڪهڙي ٿيندي ڪرپا ڪري منهنجي من جو سنسو ناس ڪريو.

ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن اُنهيءَ جوڳيءَ جو جوڳ تون ناس نه سمجهه هي ارجن جنهن فقط هڪ دفعو منهنجو نالو ورتو آهي ۽ نمسڪار ڪيو آهي مان جو ست نرش ابناشي آهيان سو ڪلياڻ روپ آهيان جوڳيءَ جو من انتڪال وقت منهنجي ياد ڪري ڇڏي ٻي پاسي ويو اُنهيءَ جي گت ٻڌ سرڳ پراپت ٿئي ٿي ماڻهو ڏان ڪندا آهن ۽ يگيه ڪندا آهن ۽ تپسيائون ڪندا آهن اُهي سرڳ منهنجي جوڳ کي ڏاڍ آهي - سرڳ اُهو ڀڳتن جوڳيءَ سرڳ ڏانهن اُنهيءَ سرڳ جو وستار ٻڌ - اُتي ديوتائون رهن ٿا اُتي نڪو ڪنهن جو زوال آهي نڪو ڪو ڪنهنجو ويرُ آهي اُتي اپسرائون نرت ڪن ٿيون آهن جنهنجي لهڻ کي ڏسي خوشبوءِ آهي ۽ گندرب راڳ ڪري ٿا آهن ۽ ڪاڻ ڪاءِ

ابرت آهي ۽ خوشبوءِ لاءِ گل آهن پاڻ لاءِ ديوتائن جا ڪپ—
آهن ۽ گهڻن قسمن جا ديوتائن جا ڀوڳ آهن اُتي جوڳ ڀڄڻ وڃي
جڏهن اُهي ڀوڳ ڀوڳي بس ڪري تڏهن وري اچي منش لو
۾ جنم پائي ٿو. برهمڻ يا کتريءَ جي گهر ۾ — جنهن ٿو
ڏينهن جوڳ سادنا نہ ڪئي هجي ۽ مرڻ وقت جوڳ کان ڀلجي و
هجي اهو سرڳ جا ڀوڳ ڀوڳي برهمڻ يا کتري شاهوڪار جي گهر جن
پائي ٿو ۽ وري جوڳ جي سادنا ڪري ٿو جئن ڪو ڪم ڪندڙ ماڻهو
سمهين پيو ڏسندو آهي ۽ جڏهين اُٿندو آهي تڏهين اُتي وري پنهنجو
ڪم ڪندو آهي اهڙيءَ ريت اُن جي من ۾ جوڳ پيدا ٿيو تڏهين
موٽ سان جوڳ جوڙي منهنجي ابناسي پد ۾ وڃي پراپت ٿئي ٿو
اهو جنهن جوڳ جي سادنا ڪئي ۽ مرڻ وقت جوڳ کان ڀڳڙجي ويو
اُنهيءَ جو وستار چيم. جن گهڻي سادنا ڪئي هجي ۽ مرڻ جي وقت
من نہ هلين اُنهنجي ڳالهه پڌ. اهو جوڳي بہ سرڳ جا ڀوڳ ڀوڳي
وري جنم پائي ٿو اُهي وڏيءَ پد وارا منهنجي وڏائيءَ جا ڄاڻ
وارا اهڙا جي منهنجا جوڳي آهن وري اُنهن جي گهر ۾ جنم پائين
ٿا جو ڏاڍو مشڪل آهي اُتي جنم وٺي باقي رهيل جوڳ اُنهيءَ جو
ابياس ڪري اهو ڪنهن بہ مشڪلات کان سواءِ اُن جو ابياس
ٿئي ٿو جيڪي اڳين جنم ۾ منهنجي پد ڏئي اُهائي پد وري هن کي
ملي سو ٿي ارجن جوڳ جو ابياس انهيءَ کان پاڻهين پيو ٿئي سو
اهو جوڳي سبد برهم جو ويد جو رکيا ڪار سو انهيءَ منهنجي وڏائيءَ
کي ڄاڻ لڳو ۽ اڳمي ٿيو ۽ موٽ سان سنجهيٿي اچي مليو ۽
سيئي پاپن کي ناس ڪري منهنجي جوڳ جي سادنا کي پراپت
ٿئي ٿو. هي ارجن هن جوڳ جي رستي جي خبر ڪ جنم ۾ لڀي ٿوي
گهڻا جنم ڌر وٺي جوڳ ڪندو اچي تڏهن اهو پرم گت ۽ پرم پد ۽

ڏسڻ سگهي ٿو سان ڪري مون منهنجو لائي اهي جو نال
ابياس آهي جنهن ابياس ۽ ويراڳ سان مون ۾ رکڻ يا آڻڻ اهي
ڪي جوڳ ناڻڻ سولو آهي ابياس ۽ ويراڳ ٻئي اپاءَ من جي و
جا آهن - ارجن چوي ٿو هي پرڀو جنهن ڌيان سان جوڳ جو ڙ
آدمي ۽ پڻ پڇاڻي جي وقت اُن جي سڌا يعني پريت ڌيان جي
جوڳ کان ٿڙي ڪنهن ٻي پاسي وڃي ته اهو جوڳ جي مڪت کي
ته ڪين پراپت ٿيو ، هي ڀڳوان اهو ڪهڙي گت کي پراپت ٿي
۽ اهو اوڏانهن جي جوڳ کان ڀرشٽ ٿيو يا نه ؟ اهي جي ساري
ڪمائي اجائي وڃي يا نه ؟ جنهن برسات اچي ۽ ڪنهن پاسي کان
هوا لڳي ته اهي بادل ڪي ڪيڏي وڃن ڪي ڪيڏي وڃن تئن
ڀاولن وانگر اهي جوڳي جو جوڳ ٿيو يا نه ؟ هي ايشور سو توهان
جي جوڳ کي ته نه پهتو توهانجو برهم پد جو آهي مڪت پد وڏنڊ
انهيءَ رستي کان ته جو ٿڙي ويو انهيءَ جي گت ڪهڙي ڪرپا ڪري
منهنجي من جو سنسو ناس ڪريو .
ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن انهيءَ جوڳيءَ جو جوڳ ڪڏهن ناس نه
ٿيندو هي ارجن جنهن فقط هڪ دفعو منهنجو نالو ورتو آهي ۽ نمسڪار
ڪيو آهي مان جو ست ورش ابناشي آهيان سو ڪلياڻ روپ آهيان
جوڳي جو من انتڪال وقت منهنجي ياد ڪيو ڇڏي ٻي پاسي ويو
انهيءَ جي گت ڇا ؟ سرڳ پاتال لاءِ ماڻهو دان ڪندا آهن ۽ يگيه
ڪندا آهن ۽ تپسيائون ڪندا آهن اُهي سرڳ منهنجي جوڳ کي ڏاڍ
آهي - سو اهو ڀڳوان جوڳي سرڳ پائي ته انهيءَ سرڳ جو وستار ٿئي -
اُتي ديوتائون رهن ٿا اُتي نڪا ڪنهن جي زال آهي نڪو ڪو
ڪنهنجو ورس آهي اُتي اپسرائون ٿيون آهن جنهنجي بدن ۾
اهڙي خوشبوءِ آهي ۽ گندرپ راڳ ڪرڻ وارا آهن ۽ ڪاڏ ...

ڏسڻ ۾ آيو انهيءَ کي اهڙي هڪ نظر تي پهچڻ ۾ ٻه مونکي ڏڏاءِ
۾ مون آتما برهم کي ڏڏاءِ سڀ ڀوت پراڻي منهنجي ويرا
تي ويٺا آهن ائين جنهنکي ڏسڻ ۾ آيو آهي سو انهيءَ کان
پري نه آهيان مان ۽ هو هڪ روپ آهيون سڀني ڀوتن پراڻ
مونکي ڏسي جو منهنجو ڀڄن ڪن ٿا ڪهڙو ڀڄن سو ٻڌ - ه
سوامي تون ڄاڻي ڄاڻڻ هار آهين سڀ ۾ تنهنجو پرڪاش آ
اهڙو جيڪي ڀڄن ڪن ٿا اُهي جنم مرڻ ۾ وري نه ايندا ۽ سڀ
آهن اُهن ۾ منهنجو ڀڄن ڪن ٿا ڇا ڪرڻو آهي سو ٻڌ - هي
ارجن جٽن پنهنجي آتما کي ڏکه سکه اڪيل ڄاڻي — اهو سمجهي
ٽڻن ڀي کي سمجهي، اهو سمجهي ڪنهنکي ڏکه نه ڏئي سڀني جو
سکه ڏيندڙ ٿئي. منهنجي عقل ۾ سڀني جوڳين کان اُهي جوڳي
اُتم آهن —

ارجن چوي ٿو هي مڌسودن اهو جوڳ جو توهان مونکي ٻڌايو
سو اهو جوڳ ته مون ۾ ڪونهي ۽ مان اهڙو جوڳ ڪري به نٿو سگهان
ي ڀڳوان من ته ڏاڍو چنچل آهي مست هاٿيءَ وانگر ٻل وارو
ي اهڙي من کي وَسِ مان هوا کان به مشڪل سمجهان ٿو —
ارجن جي سوال جي جواب ۾ ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن
ڀاڄهه ۾ ڪو شڪ ڪونهي من چنچل آهي وَسِ نٿو سگهجي
من جي وَسِ ۾ ٻه اُپاءَ آهن ڪهڙا سي ٻڌ - مون ۾ پريت
سا رجي ۽ اُشنائن کان پري رهڻ اهي ٻئي اُپاءَ آهن - انهيءَ
ن نهچل ٿئي ٿو ۽ جنهن مونسان پريت نه ڪئي ۽ سدسا رجي
کان پري نه رهيو اُهو مونکي نه پائيندو ۽ جنهن ابياس
مونسان نه لاتو اُنهيءَ کي جوڳ ڪٿان ملندو - ابياس
هن منهنجي ڀڄن کان سواءِ من ڪ

ت ڪيتا ... ڌيان جوڳي جو چت موں ۾
ي مشغولي ياد ڪيري ڪري ڌيان جوڳي تو آتما جي درشن
... آتما جو درشن ٿئي تو آتما جي درشن
ن ... پيندو ڌيان ڪري ... جو سک ڪيڙو
ي ڏاڍي سکي تپ ڪي پائي تو آتما جي درشن جو سک ڪيڙو آهي
ي ... ابنا سي آهي ابهي ڪي ڪ جاڻي ٿي - اها سک ڪ گوهر آهي
ڌريون سک ڪي لٿيون جا طين ابهي ڪري ابهي سک جو نالو
... سک آهي جنهن سک جي پاڻ ڪري ادي نرليپ آهن پهچل
... الهي سک ڪان مٿي ٻيو ڪو ٻه سک نٿا سمجهن جنهن سک پاڻ
ن ... ڪري هنيارن سان وڏهي پاه ۾ سڙي ڌيان ۾ هلکي ڏو ڏکر
ٿيو آکي - ابهي جا شاد پرهلاد پڪت جهڙا - پرهلاد کي مرنا ڪش
ڪيطن قسمن جا ڏکر ڏنا ڌيان ۾ پرهلاد کي ڪو ڏکر نه ٿيو اهڙو سک
آهي جنهن سک پاڻ ڪري سيٺي ڏکر پڇاڙي وڃن ٿا سو اهڙو سک
ٿٽان جو ڪه سنسار ڪان پري ٿي ضرور ڪهي آهستي آهستي من
ي پڻ سان ولهي ۽ آتما سان گڏجي ۽ ٻيو ڪجهه نه ياد ڪري
ي من پهچل آهي جنهن جنهن ڪاهر کي ياد ڪري ته ابهي کان
جدائي آتما سان گڏجي جڏهين من وڃي آتما سان گڏجي ڌيان
پرم سانت سک کي پائيندو تڏهي ڪٽن کي پائي ۽ پاپن کي ڪاٽي
ڌيان پرم سان مائي پرم ٿيو دغا مايا پري ڪيا اهڙي ريت
ن جوڳ جا ڏو آهي پتڪن نٿا آهي پاڻ مان پاڻ ڏٺيا پاپ آهي
جا سب سڙيا جاڏني ابهي جو ڳه پاتو، آتم سک برهم جو ڪا
ٿيو آتما جو سنکر ڪيا ئون برهم سک پاتائون انهيءَ سک سان
پاڻ ڏٺائون ۽ پاڻ ۾ سب ڏٺائون ۽ ٻيو ڪجهه به نه ڏٺائون آ
ڪ نڪا، ڏٺائون پاڻ ۾ برهم ڏٺائون - جڳت ۾ برهمان جو ڳه پاتا
ادو برهم جو ڏاپ آهي، مي ارجن سب بوت پرا طي انهيءَ ڪ
— آتما ۾ نظر آيا ۽ سيني پوتن پراطين ۾ پنهنجو آتما هلکي

اُن ۾ پٿر ۾ ڏيپ ھجن ۾ اُنھيءَ ٿلھي جي مٿان چيٽي جو
اُن جي مٿان ڏيپ وجھي ۾ ڏيپن جي مٿان مرگھہ چالا وجھ
جي مٿان ڏوٿل ڪپڙو وجھي اھڙي شڌ آسڻ تي پلٿي ھڻي
۾ من کي نھچل ڪري اندرين کي وس ڪري اڙو ٿي
گڏ جي ۾ ساڄيءَ ديہ کي سٿون رکي مٿي ۾ کاٻيءَ کي بہ سٿون
اھڙيءَ طرح سان وھي ۾ ڪنھن ٻي پاسي نہ ڏسي پنھنجي آڏ
پرماتما سان ملائي ۾ ڪنھنجو خوف بہ نہ ڪري ۾ ايشور کي
ڪري ۾ من جو ويساھ مون ۾ رکي. انھيءَ طرح مون سان گڏ جي
پرسانت سکہ جو آھي نرواط پد ، اُنھيءَ کي پائيندو ۽ ھي ارج
پيو بہ پد - پيمت پري بہ نہ کائي ۾ جاڳت جو ڪاڏو ڏاجي کھڙي جاڳت
بہ گره بکيو رھي جھنڪري ساھہ بہ ڇڏيءَ طرح ھلي ۾ ڪري بہ نہ ۾
مست ھاٿيءَ وانگر ھلي آھستي آھستي ۾ جتي نہ پائي ۾ ھلط مھا
پرٿويءَ ڏي نھاري تہ ڪو جيو جنت يا ڪو ڪنڊو رستي تي نہ ڏاجي
۾ اشڌ جاء تي پير نہ رکي. چاڪندو رھي تہ اُھو بہ جوڳہ نہ آھي ۾ جي
سمھين پوي تہ اھو بہ جوڳہ نہ آھي جاڳڻ ۾ سمھڻ گھرجي ۾ ڪٿن
سمھڻ ۾ جاڳڻ گھرجي پھريون ۾ پوئون پھر جاڳڻ گھرجي جيڪو اھڙيءَ
طرح جوڳہ ڪري اُنھيءَ کي جوڳہ حاصل ٿيندو ۽ اھڙيءَ جاڳت ڪري
ديہ کي بہ روڳہ نہ لڳندو. انھيءَ جوڳہ جو ناؤ ڏکہ ناس جوڳہ آھي
اني پرش جوڳيءَ جو من جڏھين آتما سان وڃي ملي تڏھين اُنھيءَ
من ۾ ڪنھن بہ قسم جي اڇا نٿي رھي اُنھيءَ ڪري جوڳہ جاڳت
ن ٿا - جوڳيءَ کي ايڪانت ۾ وھڻ جو چيو اٿن اُنھيءَ جو مثال
جتن ڏيو ھوا ۾ نہ رکبو آھي ڏيو نرمل ڏک جاء روشن ڪريٿو
ھوا ۾ رکبو تہ انھيءَ جي روشنائي بہ پيٺي ھلندي ۽ وسامي
انھيءَ ڪري جوڳيءَ کي ايڪانت ۾ وھڻ لاء چيو اٿن ايڪانت

نشا رکن — ڪامنائن ڇڏڻ کان سواءِ ڪون سان نہ ملند
انهيءَ سبب ڪري سنياس جوڳ چون ٿا ۽ جيڪو منهنجي جوڳ
سان مليو اُنهيءَ کي منهنجي ڄاڻڻ جو ست ڪرم آهي اشنا
کان وٺي اهو ڪرڻ گهرجي جڏهن ست ڪرم ڪري شڌ ٿيند
تڏهين موکسان گڏبو ۽ جيڪو جوڳ وارو ٿيو انهيءَ کي ڪو
ڪرم ڪرڻو ڪونهي جڏهن سندس مرضي هجي تڏهن ڪري
سمهيو پيو هجي يا ويٺو هجي جوڳ وارو مڪت روپ آهي
جوڳ وارو ڄاڻجي جن پنهنجي آتما جو اُڌار ڪيو آهي
سنسار جي وشين کي نشا ڏسن ۽ پنهنجو ئي آتما مائت ۽ دشمن
آهي جن ماڻهن وشين کان پنهنجو آتما ڌار ڪيو آهي ۽ منهنجي
ڀڄن ۾ گڏيو آهي انهيءَ جو مائت آتما آهي جن مونکي
وساري پنهنجو آتما وشين ۾ لڳايو آهي — انهيءَ جو آتما دشمن
آهي نڪو دشمن نڪو مائت آهي - جن آتما وشين کان پري
ڪري پرماتما پاربرهم ابناسيءَ سان ملايو آهي اُهو پرم سانت
سک کي پراپت ٿيندو ۽ اُن کي سک ڏک بہ نہ ٿيندو ۽ منهنجي
مهربانيءَ سان ٻيو ڪو بہ ڏک هن جي ويجهو نہ ايندو ۽ آدر ڪري
ڪو خوش نہ آهي ۽ نرآدر ڪري ڪو رنج نہ آهي گيان جو آهي
پنهنجو پاڻ کي سڃاڻڻ جڏهن هي ڄا آهي هو ڄا آهي ۽ ٻگيان
چئجي ايشور کي سڃاڻڻ - اهي ٻئي تيرهين ادياءِ ۾ چوندس —
انهيءَ ٻگيان ۽ گيان وانگر انبرت پي ڍؤ ڪيو اٿن سو ڪٿن اندريون
ٿي آهن انهيڪري ظاهر ڪيو اٿن ۽ هميشہ هڪ جهڙا آهن. سون، مٽي ۽
دشمن، سڄڻ، ڌرمي، پاپي هڪ ڏسن ٿا اهي جوڳ جا لڇڻ آهن
ٿي پيو ڪو جوڳ وارو ٿيڻ گهري انهيءَ جي ڳالهہ ٻڌ اهو ڄا
ڪري ... ت ۾ هڪڙي چار آگر اوچي ٿلهي ڏاهي

ڇهڙي ٿي پيٺي آهي ۽ اسان کي وران ۾ چاڙهي وئڪنٺ ڏانهن
وٺي هليا اسان کي خبر نه ٿي پئي ته اسانجو اڌار ڪيئڙي ريت ٿيو
ڌرمراءِ چيو ته اها ڪوڙي ڪڙي سا ڌوءُ جي هٿي اُهي روز گنگا
۾ اشنان ڪري گيتا جي پنجين اڌياءَ جو پاٺ ڪندو هو ۽ اها
ڪوڙي پڻ ته هٿي اُهيءَ جي ڇهڙ ڪري اوهين وئڪنٺ وڃو ٿا ۽
جهنجي پارکدن کي ڌرمراءِ حڪم ڏنو ته جيڪو پرش گنگا ۾ اشنان
ڪري ۽ گيتا جو پاٺ ڪري ته اُنهيءَ کي منهنجي پڇڻ کانسواءِ
وئڪنٺ وٺي وڃو ۽ جيڪي سنتن جي شيوا ڪندا اُنهنکي بہ
وئڪنٺ وٺي وڃو تڏهن اُهي پارکد اُنهن ٻنهين کي وئڪنٺ
وٺي ويا - سري نارائڻ ٿو چوي هي لڇمي، شوجي ٿو چوي هي
پارپتي اهو گيتا جي پنجين اڌياءَ جو مهاتم آهي —
[اِت سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباڌي پنجون اڌياءُ پورو ٿيو]

سري گيتا جو ڇهون اڌياءُ شروع ٿيو

سري ڀڳوان چوي ٿو هي ارجن جو ڪرم جوڳ
ڪري مون سان گڏ هي ٿو ۽ ڦل ڪجهہ نٿو گهري
اُنهيءَ کي سنياس سمجهہ ۽ جيڪو مون سان
گڏ جي ٿو اُنهيءَ کي جوڳي چئجي هي ارجن
چتا ئن رکڻ ڪري ۽ رک مکڻ ڪري ۽ پاڻ جي
وچ ۾ وهڻ ڪري سنياس نٿو ٿئي ۔ هي ارجن
جنهنکي سنياسي چون ٿا تنهنکي جوڳي سمجهہ
سنياسي اُنهيءَ کي چئجي جنهنجي من ۾ منهنجا
چرن ڪمل آهن پيو ڪو بہ خيال ڪونهي سو
منهنجي سمرڻ ڪرڻ کان پوءِ ٻي ڪا بہ ڪامنا

طوطيءَ جو جنم ڏنو اُن طوطي پڙهي چيو تہ تون وڏي پاپڻ آهين
جو پنهنجي مڙس کي زهر ڏيئي ماريو؛ تڏهن طوطيءَ چيو تہ ڌرڪن
جا ڏکڙ بہ مون ڏٺا آهن هاڻي مان مڙس جو قدر سمجهان ٿي
ڏکڙي ڏيهن اُها طوطي جهنگ ۾ رهندي هئي تہ گدڙ بہ اُتي آيو
گدڙ طوطيءَ کي سڃاتو ۽ چيائين تہ اُها ساڳي منهنجي زال آهي
جنهن مونکي زهر ڏنو هو انهن ڇٽي طوطيءَ جي پٺيان گدڙ ڀڄندي
ڀڄندي ڏکڙي مسافر ۾ ٽڪجي ڪري پيئي اُنهيءَ مسافر ۾ ڏکڙي
ساڌوءَ کي ڏاڪر ڏيئي ڇڏيو هوائون اُنهيءَ ساڌوءَ جي کوپري
برسات جي پاڻيءَ سان ڀري پيئي هئي ۽ طوطي اُنهيءَ کوپريءَ ۾
وڃي ڪري - ايتري ۾ گدڙ بہ آيو ۽ طوطيءَ کي مارڻ لڳو اُنهيءَ
کوپريءَ جي پاڻيءَ سان انهن ٻنهي جي ديهہ ڌوپي ويئي ۽ پاڻ
وڙهندي وڙهندي مري ويا ۽ نيچ ديهہ ڇڏي ديوتائن جي ديهہ
پاتائون آڪاس مان وواڻ آيا انهيءَ ۾ ويهي وئڪنٺ ويا، تڏهن
طوطيءَ پڇيو هي گدڙ مون اڄ ڪهڙو پنج ڪيو آهي جنهنڪري
وئڪنٺ ملڻ ٿي، گدڙ چيو تہ مان ڌ. جنم کان پاپي آهيان مونکي ڪابہ
اُنهيءَ جي خبر نہ ٿي پوي ايتري ۾ هئي ڌرمراءِ جي شهر ۾ ويا ڌرمراءِ
چيو هي گدڙ تون اڳين جنم ۾ ڪير هئين گدڙ چيو تہ مان برهمڻ
هوس مونکي ڀائرن نيات مان ڪڍي ڇڏيو هو مان پرديس ۾
وڃي ويٺس ۽ اُتي مون شادي ڪئي ۽ مونکي ڏکڙي پاپڻ زال
ملي جنهن مونکي زهر ڏيئي ماريو ۽ پاڻ بہ مري ڪري طوطي ٿي ۽
مان گدڙ ٿيس مون جهنگ ۾ هنکي سڃاتو ۽ مان هنکي مارڻ لڳس
هوءَ ڏکڙي مسافر ۾ ماڻهوءَ جي کوپريءَ ۾ ڪري پيئي اُها کوپري
پاڻيءَ سان ڀريل هئي مان بہ اُتي اچي پهتس اُهو پاڻي اسان ٻنهي
جي بت کي لڳو ۽ پاڻيءَ جي لڳڻ ڪري اسانجي ديهہ ديوتائن

راجا وٽ گهڻا ڏينهن رهيو تڏهن ماڻهن تي چغليون هڻڻ لڳو ۽ پڇڻ
وارو ٿيو اُتي پنهنجي شادي ڪيائين زال اهڙي مليس جهڙو ڀاڳ
هو پنگلو چويس ٻاهر نه وڃ ته هوءَ ٻاهر وڃي هلي ۽ جي چويس ته
ڪپڙا ڪر ته هوءَ ڪپڙا نه ڪري جڏهن مڙس چويس تنهنجي اُبتڙ
ڀاڻ ڪم ڪري - پنگلو روز زال کي ماري هڪڙي ڏينهن زال
کي ڏاڍي مار ڏنائين زال ڏکي ٿي ۽ کوٽو خيال ڪري مڙس
کي زهر ڏيئي ماري ڇڏيائين انهيءَ برهمڻ گڏ ڄو جنم ڀا تو ڪيترن
ڏينهن کان پوءِ زال به مري وئي ۽ وڃي طوطيءَ جو جنم پاتائين ۽
هڪڙي طوطي جي زال ٿي هڪڙي ڏينهن طوطي طوطيءَ کان پڇيو
ته اي طوطي توکي هي جنم ڪٿان مليو ۽ اڳين جنم ۾ تون ڪير
هئينءَ ؟ طوطيءَ چيو ته اول تون ٻڌاءِ ته پوءِ مان توکي ٻڌايان
طوطي چيو مان اڳين جنم ۾ برهمڻ هوس ۽ پنهنجي گروءَ جي
جي آگيا نه مڃيندو هوس منهنجو گرو وديا وارو هو - اُنهيءَ وٽ
ٻيا ڪيترا ڇوڪرا وديا پڙهندا هوا گرو ڪنهن ٻئي ڇوڪري کي
وديا جي نصيحت ڏئي ته مان وچ ۾ جواب ڏيئي وٺان مونکي
ڪيترا دفعا گروءَ سمجهايو پر مان سمجهان ئي نه . هڪڙي ڏينهن
وچ ۾ جواب ڏنم تنهن تي گروءَ ڪاوڙجي سراپ ڏنو ته وڃ تون
طوطي جو جنم پائيندين انهيءَ سبب ڪري مون طوطي جو جنم پاتو
آهي هاڻي تون ٻڌاءِ - طوطيءَ چيو ته مان اڳين جنم ۾ براهمڻي
هيس جڏهن مون شادي ڪئي تڏهن مان مڙس جو حڪم نه
مڃيندي هيس هڪ ڏينهن ڀتار مونکي ڏاڍي مار ڏني مون اُنهيءَ
مار جي ڏک ۾ مڙس کي زهر ڏيئي ماريو . ڪيترن ڏينهن کانپوءِ
مون به ديهه ڇڏي تڏهن مونکي جم جا نوڪر وٺي وڃي هڪڙي
ڏي نرڪ ۾ وڌائون ڪيترائي نرڪ ڀوڳائي هاڻي مونکي

اُنهيءَ ڪري ڪنهن به ڪرم ڪرڻ نٿو ڏسي ۽ اُن جي ڦل سڀ ڏکن
دور ٿي آهي اهو برهم درسي ٿيو ـ ڪرم ڪرڻ جنهنڪي ڪوئي
اهڙو جو آهي جوتي سروپ برهم نرواڻ سک انهيءَ ۾ مگهن ٿيو آ
جو ديهه ساڻ مڪت آهن اُنجي ڳالهه ڪئي ـ جن ڀاهرين اندرين
واشنائن کان ڇڏي ڪيون آهن ۽ اکين ڪري ڀرڪٽيءَ جو ڌيان
ڪري ۽ پراڻ گڏ ڪري ناسڪان يعني نڪ ۾ آڻين اهو جنهن
جيتيو آهي ۽ ڀي ڪا جنهنکي ڪامنا ڪانهي ۽ نه ڪنهنجو ڊوف
۽ نه ڪرودهه اهڙو جو منهنجو ڀڳت آهي اهو جيئرو مڪت آهي
ٿيو ڪئي ـ ڪيترا ڪوٽ تپشيا ڪري ۽ ڀڳيه ڪن سو اُنهن جي
ڀوڳڻ وارو ڀاڻ آهي ۽ سڀني جو ايشور ۽ ڀوت پراڻين جو مائٽ
اهڙو نه ڀري آهيان جيڪو اهڙو ڄاڻي ته سري ڪرشن ڀڳوان
اهڙو آهي ته اُنهن جي ڄاڻڻ جو ڦل ڄاڻو ٿئي سو پرمانند
ابناسي پد پائي ٿو ـــ

(پنجون اڌياءُ پورو ٿيو)

سري گيتا جي پنجين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري ناراڻ چوي ٿو ته هي
لڇمي هڪڙو برهمڻ پڪلا نالي
پنهنجي ڌرم کان ڀرشٽ ٿي ڪسنگ
۾ رچي ويو ۽ ماس کائي ۽ شراب
پئي جوئا ڪري اُنهيءَ براهمڻ کي
سنڌيا ۽ ڀڄن نيات مان ڪڍي
ڇڏيو ـ برهمڻ پنهنجو ملڪ ڇڏي ٻي ڪنهن ملڪ ۾ وڃي
اهو پڪلا راڄ ورت وجي نوڪر بيٺو ۽ جڏهن

وري ڪيڙو نرليپ چاڙهي ڏ هي ٻڌو تون نيارو آهين اڏيائي منجهو
ڀريت رکي منهنجي سرڻ ۾ اچي ۽ هر منهنجو پوڄن ڪري . هي
ارجن اُهو منهنجي ابناسي پد ۾ وڃي گڏجي ٿو آتي وڃڻ کري
وري گرڀ ۾ نٿو اچي اُهو پورن گياني آهي اهڙو جو برهمڻ هجي
ڪيڙو جنهنجو جنم چڱي ڪيڙ ۾ هجي ۽ وديا ۾ ڀرپور هجي اُنهيءَ
راهمڻ کي وديا جو ۽ جنم جو گرڀ نه هجي ۽ سيني سان نهٺائي
ناڏ برهمڻ گڏو هاٿي ڍور ڪتا چنڊال وڏو ننڍو اُنهي جي نگاه
جهڙو هجي اهڙو سڀ هڪ جهڙو چاڻندڙ هجي تنهنکي پنڊت ڄاڻجي
وري ڪيڙو آهي تمام ڏاڍو جنهنکي سڀ برابر آهي ۽ آتما برهم
آهي . اهڙي جنهنکي هڪ نگاه آهي اُهو جمڻ مرڻ جي بندن کان
ڇٽو وري ڪيڙو آهي چڱيءَ شيءِ ملڻ ڪري خوش نه ٿئي ۽ خراب
تي رنج نه رهي اهڙو جو آهي هڪ نگاه برهم کي ڏسڻ وارو جنهنجي
هردي ۾ ڪڏهن به اگيان ڪونهي ٻاهرين اندرين جي سک جو خيال
جنهنکان وسري ويو آهي ۽ آتما جي سک ۾ مگن آهن اُنهن ابناسي
اکنڊ سک پاتو آهي سي اندرين جي ڀوڳ ۾ نٿا ملن — اندرين جا
ڀوڳ دک ڏيڻ وارا آهن ۽ جنجو سک ڪيڙو آهي سو اُنهن کي ڇڏي
آتما جا سک ڀوڳين ٿا جنهنکي اڳي جنم ڪونهي اُن جي ڳالهه ٻڌ —
جڏن ول مان هڪ سنگه ڪيڏي ڏساجي ته سڀ داڻا گڏ آهن جي
اُنهيءَ ۾ هڪ داڻو ڪچو هوندو ته سڀ ڪچا داڻا هوندا . اهيءَ
ريت جنهن گيانيءَ کي ڪام ڪروڌ ڪونهي تنهنکي وري جنم نه
ملندو جن ڪام ڪروڌ ٻئي دشمن جيتيا آهن — اُنهيءَ جڳ کي
ٿو اُهوئي سنسار ۾ سکي آهي سو اُنکي ڪام ڪروڌ ڇونه ٿو ٿئي
دو پڌ آتما جو آهي جو تي سروپ اُنهيءَ سان وڃي مليو اُنهيءَ
تما سان ملڻ ڪري جو نرواڻ پد آهي سو اُنهيءَ ۾ وڃي مگهن ٿيو

پڪوت گيتا
ڪري ست ڪرم جي اشنان ڪان وٺي آهن سي ڪن ٿا پر اڏيا ۽ پڻ
ٿا گهرن اُنهن جو ڦل سانت کي پائي ٿو ۽ جيڪي ڦل لاءِ ڪ
ڪن ٿا اُهي ٻنڌن ۾ پون ٿا - هي ارجن هميشه سکي ڪير آه
اُنهيءَ جي ڳالهه ڏ - جيڪو پرش آتما سان مليو آهي ۽ ڪنهن
اندريءَ ڪري اُدم نٿو ڪري اُهو سکي آهي ۽ ٻي منهنجي ڳالهه
آءُ ڪيڏو آهيان سنسار کي پيدا ڪندڙ آهيان ۽ پالنا ڪريا
ٿر مان نٿو ڪريان اهي منهنجي مايا جا سڀاءَ آهن هي سنسار ما
جو ڪيل آهي منهنجو سنسار سان ڪو واسطو ڪونهي ۽ نه مان
ڪنهن کان پاپ ڪرايان ٿو نه پنج - اگيان ڪري جيو جو گيان
ڍڪيو ويو آهي اُنهيءَ اگيان ڪري جيو موهجي ويا آهن جيڪو
موڪي نيارو چاڻي ٿو اُنهيءَ کي ڪڍهن ۾ اگيان نه ٿيندو جئين
سورج کي اونده ڪانهي تئن گياني نرليپ آهي —

(سلوڪ)

ت ڏي پس آتما نهچل نج گهر سوءِ
سي ڪل وکه اُتري گيان ڪو ڦر جنم نا هوءِ
ت اڏول چينتا سي جاني پريو سوءِ
سي ۾ ورتي سو پريو سي تي نيارا هو
ن روپ گر گيان ڪر اور نه پيکه ڪوءِ
مندوڙا نهچل ٿري آپه آپ سوءِ
ن ساس سمرت رهو آتم رام سچيت
سرط ايڪ ڪي پنج دو در چت ايڪو ڪيت
ن تم ارنت موه نيين سي توءِ
ايسا نسچا درڙ ڪري وکهن نه لاگي ڌ

پنڊت چوندا آهن جو ڪي چڏجي منهنجي ڀڳتيءَ سان ملڻ ۽ سا
چڏجي، منهنجي گيان گوشت ڪتا وارتا ڪرڻ – سو اهي ڏ
هڪٽي آهن ۽ اُنهنجو ڦل به هڪٽي آهي جنهن منهنجي جاءِ ۾ س
وارو اچي ٿو اُنهيءَ جاءِ تي جو ڪي به اچي ملن ٿا. سانک ۽ جو ڪ
ڏسي هڪ ڪري سمجهي، هي ارجن سنياس جو آهي سو سنسار
ڪرم تياڳ ڪجن ٿا ديهه ڪري من ڪري تياڳ ڪجن اهيءَ
نالو سنياس آهي هي ارجن اهو سنياس پائڻ ٻهو جو ڪان سو
مشڪل آهي جڏهن منهنجي ڀڳتي سان ملي ٿو تڏهن سنسار ج
سکن جي ڳالهه وسري وڃي ٿي اهيءَ جو نالو سنياس چڏجي ٿ
جيڪو ڀڳتيءَ سان ملي ٿو اهو منيشر آهي سو اُهيءَ وقت ئي ٻر
کي اچي ملي ٿو اهڙو جو پرش جو ڪي سان ملي ۽ ڪرمن کان
ٻڌي ۽ ڪامنائن کان پري نرمل آهي آتما جنهجي ۽ جنهن سنسار
جي واشنائن کان آتما کي پري ڪيو آهي ۽ اندريون جيتيون
آهن ۽ سڀني ڀوت پراڻين ۾ هڪ ايشور نظر آيو آهي اهڙو جو پرش
ڪرم ڪرڻ وارو آهي اُهو تون ڪرم کان پري جاڻ نرليپ آهي
اُهو ڇا ٿو سمجهي جو آتما آهي سو ڪجهه به نٿو ڪري اکيون ڏسن
ٿيون ڪن ٻڌن ٿا نڪ سنگهي ٿو جيڀ سواد ٿي وٺي ساهه اچي
وڃي پيو هٿ وٺن ۽ ڏين ٿا - پير هلن ٿا پلڪ اکين ۾ ڇٽي ٿي
سمهي ۽ جاڳي ديه ٿي جو اهڙيءَ طرح جاڻن ٿا تہ سڀ اندريون
پنهنجو پنهنجو ڪم ڪن ٿيون ۽ آءٌ جو آتما رام آهيان سو انهن
سڀني کان پري آهيان اهڙيءَ طرح آتما کي جاڻن ٿا ۽ اندرن
سان ڪرم ڪري سو اُهيءَ پرش کي ڪنهن به ڪرم ڪرڻ جو
وش ڪونهي جئن ڇٽن پاڻيءَ ۾ ڪل نيارو آهي تئن اهو پرش
يارو آهي هي ارجن جيڪو جوگيسر آهي سو ديه ڪري من اندرين

ڪري اسين ديوتائن جو جنم وٺون ۽ سکي رهون تڏهن انهيءَ
ڇوٿين اڌياءِ جي پاٺ جو ڦل هنکي ڏان ڪيو اُنهن جي ٻ
ڪري آڪاس مان ووان آيا اُهي ٻئي جو ڪريون ديوتا
جنم وٺي ويڪنٺ روانيون ٿيون - سنت ڇيوڙ موڪلي ڪا
جي ڇوٿين اڌياءِ جي ڦل جي خبر ڪانه هئي ته ڪو ايترو مهاڄ
وڌو آهي تڏهن هو سنت ساڃهه پريت سان روزمره پاٺ ڪ
رهيو - سري ناراڻ چوي ٿو هي پاربتي اهو ڇوٿين اڌياءِ جي پا
جو ڦل آهي جو تو ٻڌو —

(اِت سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباڌي)

(ڇوٿين اڌياءِ جو مهاتم پورو ٿيو)

سري گيتا جو پنجون اڌياءِ شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڪرشن ڀڳوان
ڪرمن جو تياڳ سنياس ٻڌايو ۽ ڪرم جو جوڳ
ٻه ٻڌايو ڏکڙو لهجي ڪري ڇٽو جنهن تي مدهنجو
وائدو ٿئي سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارجن
سنياس جوڳ ۽ ڪرم جوڳ اهي ٻئي سک ڏيڻ
وارا آهن انهيءَ ۾ ڪرم تياڳ ڪرڻ کهڙ جڻ
سنياس انهيءَ کان ڪرڻ چڱا آهن ۽ جي پرش
انهيءَ گيان جي سمجهڻ وارا آهن اهي سنياسي آهن سو ڪنهن
جو سيڻي ڳالهين ڪري سگهه ڏک کان پري آهن هي ارجن اهڙا
جي آهن ٻنڌنن کان پري سي سکي آهن اهي سنسار جي ٻنڌنن
ڪن مڪت ٿين ٿا . ٻيو ٻڌ ساڱه ڪر وري وري توکي چوان ٿو گياني

ارجن اپ ڳت جا اُپاسڪ جيڪي آهن اُنهنکي ڏک آهن اُهي
ڪهڙا ڏک آهن هڪ جهڙو جاڳڻ اهو مشڪل آهي جيڪو پورجا ڪري ۽
نہ ڪري اُنهيءَ جو پلو ڳهري نہ سگهي ديهہ ڌاري آهي انهنکي اهو
ڏاڍو مشڪل آهي جنهنجي پراپت ڪري هو مشڪل ڪم ڪجي
اهو تہ ڏسڻ جيو نہ آهي ۽ زبان سان اُنجي وڏيائي ڪري نٿي
سگهجي نہ ڪنهنجي وڏيائي پڙهي سگهہ پائي ۽ هنڪري جوڻ ۾ ٻه
نٿو اچي سو من ڪنهن سروپ کي ڏيائي انهيءَ ڪري جيڪي ديهہ
ڌاري آهن اُنهنکي اَپ ڳت جي اُپاسنا مشڪل آهي ۔ هي ارجن
هن منهنجي ڪنول نين جا جيڪي اُپاسڪ آهن اُهي پڻ ۔ مان
جو ديوڪيءَ جو پٽ آهيان ۽ جسودا جو پٽ آهيان ۽ نند جو پٽ
آهيان ۽ واسديو جو پٽ آهيان جو ڏاڍو سهڻو آهيان ۽ آنند جو سمندر
آهيان اهڙو جو ڪرشن نندن آهيان جي منهنجي هن روپ جا
اُپاسڪ آهن ۽ منهنجي سرڻ آيا آهن ۽ جن سڀ ڪرم مون منجهہ
سمرپڻ ڪيا آهن ۔ ڪهڙا؟ هي ڀڳوت هي جيڪو ڳهر آهي سو
توهان جو آهي ۽ مان توهان جو داس آهيان جيڪو اهڙيءَ طرح
ٿي منهنجو پوڄن ڪرينٿو ۽ رسوئي ڪان وٺي جيڪي آهي سو مون
۾ ارپي ٿو ۽ منهنجو پرشاد ڪري کائي ٿو ۽ هر وقت منهنجو ڌيان
۽ سمرڻ ڪري ٿو ۽ وشن پد ڳائي ٿو ۽ منهنجا شبد پڙهي ٿو انهيءَ
طرح جيڪو منهنجو پوڄن ڪري ٿو اُنهن سان مان ڪهڙو آهيان
سو پڻ ۔ سڀ ارجن هي سنسار جو دکہ روپ آهي ۽ جمڻ مرڻ جو گهر
آهي اُنهيءَ کان اُنهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهہ من
جو نشچو رکيو آهي ۽ منهنجا شيوڪ آهن اُنهن کي هي ساڌن
ڪرڻ گهرجن ۔ ڪهڙا؟ مکيہ من جو پڪو خيال مون منجهہ رکڻ
۽ پڻ جو ۾ پڪو خيال مون ۾ رکي اهي ٻئي ساڌنائون منهنجي

ڪري اسين ديوتائن جو جنم وٺون ۽ سکي رهون تڏهن انهيءَ سنت جو ٿين اڌياءِ جي پاٺ جو ڦل ڄڻڪي دان ڪيو انهن جي پرتاپ ڪري آڪاس مان ووان آيا آهي ۽ ڪريون ديوتائن جو جنم وٺي ويڪنٺ روانيون ٿيون - سنت چيو ته مونکي ڪا گيتا جي چوٿين اڌياءِ جي ڦل جي خبر ڪانه هئي ته ڪو ايترو مهاتم آهي تڏهن هو سنت سڄيءَ پريت سان روز مره پاٺ ڪندو رهيو - سري نارائڻ چوي ٿو هي پاربتي اهو چوٿين اڌياءِ جي پاٺ جو ڦل آهي جو ٿو ڏيو —

(اِت سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباديءِ)

(چوٿين اڌياءِ جو مهاتم پورو ٿيو)

سري گيتا جو پنجون اڌياءِ

شروع ٿيو

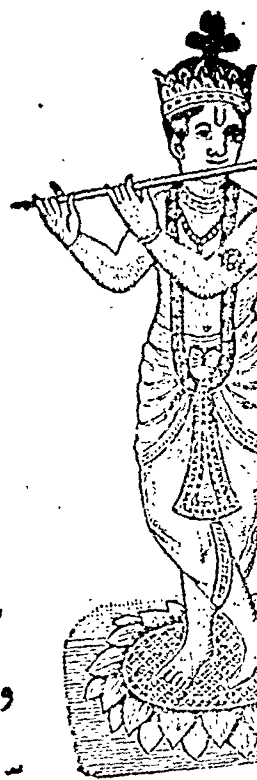
ارجن چوي ٿو هي سري ڪرشن ڀڳوان ڪرمن جو تياڳ سنياس ٻڌايو ۽ ڪرم جو جوڳ به ٻڌايو هڪڙو ٻيهي ڪري چئو هنهن تي مهاڄو فائدو ٿئي سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارجن سنياس جو ڪرم جوڳ اهي ٻئي سک ڏيڻ وارا آهن انهيءَ ۾ ڪرم تياڳ ڪرڻ کان جن سنياس انهيءَ کان ڪرڻ چڱا آهن ۽ جي پرش آنهيءَ گيان جي سمجهڻ وارا آهن اهي سنياسي آهن سو ڪنهن جو سيئي ڳالهين ڪري سکي دک کان پري آهن هي ارجن اهڙا جي آهن پنڌنن کان پري سي سکي آهن اهي سنسار جي پنڌنن کان مڪت ٿين ٿا . پيو ٻڌ سانکه ڪر وري توکي چوان ٿو گيانيءَ

ارجن اپ گت جا اپاسڪ جيڪي آهن اُنهنکي ڏکر آهن اُهي
ڪهڙا ڏکر آهن هڪ جهڙو چاڙط اهو مشڪل آهي جيڪو پوڄا ڪري
نہ ڪري اُنهيءَ جو ڦلو گهري ٻي جيڪي ڏيکاري آهي انهنکي اهو
ڏاڍو مشڪل آهي جنهنجي پاڙط ڪري هو مشڪل ڪر ڪاجي
اهو تہ ڏسط جسو نہ آهي ۽ زبان سان اُنجي وڏيائي ڪري نٿي
سگهجي نہ ڪنهنجي وڏيائي پڙهي سگهي پائي ۽ هنڪري چوڻ ۾ نہ
نٿو اچي سو من ڪنهن سروپ کي ڏيائي انهيءَ ڪري جيڪي ڏيهہ
ڌاري آهن اُنهنکي اُپ گت جي اُپاسنا مشڪل آهي ۔ هي ارجن
من منهنجي ڪنول نين جا جيڪي اُپاسڪ آهن اُهي پڻ ۔ مان
جو ديوڪيءَ جو پٽ آهيان ۽ جسوڌا جو پٽ آهيان ۽ نند جو پٽ
آهيان ۽ واسديو جو پٽ آهيان جو ڏاڍو سهڻو آهيان ۽ آنند جو سمندر
آهيان اهڙو جو ڪرشن نندن آهيان جي منهنجي هن روپ جا
اُپاسڪ آهن ۽ منهنجي سرڻ آيا آهن ۽ جن سڀ ڪرم مون منجهہ
سمرپڻ ڪيا آهن ۔ ڪهڙا ؟ هي ڀڳوت هي جيڪو گهر آهي
توهان جو آهي ۽ مان توهان جو داس آهيان جيڪو اهڙيءَ طرح
ي منهنجي پوڄن ڪريٿو ۽ رسوئيءَ کان وٺي جيڪي آهي سو مون
ارپي ٿو ۽ منهنجو پرشاد ڪري کائي ٿو ۽ هر وقت منهنجو ڌيان
سمرط ڪري ٿو ۽ وشن پد ڳائي ٿو ۽ منهنجا شبد پڙهي ٿو انهيءَ
ح جيڪو منهنجو پوڄن ڪري ٿو اُنهن سان مان ڪهڙو آهيان
پڻ ۔ هي ارجن هي سنسار جو دکہ روپ آهي ۽ جمط مرط جو گهر
اُنهيءَ کان اُنهن جي مڪتي ڪريان ٿو جن مون منجهہ من
منهنجو رکيو آهي ۽ منهنجا شيوڪ آهن اُنهن کي هي ساڌن
سرط گهرجن ۔ ڪهڙا ؟ مکيہ من جو پڪو خيال مون منجهہ رکط
جي ۾ پڪو خيال مون ۾ رکي اهي پٺي ساڌنائون منهنجي

ڪري اسين ديوتائن جو جنم وٺون ۽ سکي رهون ٿڌهن انهيءَ سنت اڌياءَ چوٿون
چوٿين اڌياءَ جي پاٺ جو ڦل ٻڌنڪي دان ڪيو اُنهن جي پرتاپ
ڪري آڪاس مان وواڻ آيا اُهي ٻئي جو ڪريون ديوتائن جو
جنم وٺي وئڪنٺ روانيون ٿيون - سنت چيو ته مونکي ڪا گيتا
جي چوٿين اڌياءَ جي ڦل جي خبر ڪانه هئي ته ڪو ايترو مدانجهس
ڏندو آهي ٿڌهن هو سنت سڃڻي پريت سان روزمره پاٺ ڪندو
رهيو - سري نارائڻ چوي ٿو هي لڇمي اهو چوٿين اڌياءَ جي پاٺ
جو ڦل آهي جو تو ٻڌو —

(اِت سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباڌي)
(چوٿين اڌياءَ جو مهاتم پورو ٿيو ،

سري گيتا جو پنجون اڌياءَ
شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي سري ڪرشن ڀڳوان
ڪرمن جو تياڳ سنياس ٻڌايو ۽ ڪرم جو جوڳ
به ٻڌايو ڏکڙو ڀيچي ڪري چٽو ڄڻهن تي مدهنجو
فائدو ٿئي سري ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارجن
سنياس جرڳ ۽ ڪرم جرڳ اهي ٻئي سکر ڏيڻ
وارا آهن انهيءَ ۾ ڪرم تياڳ ڪرڻ کهرجن
سنياس انهيءَ کان ڪرڻ چڱا آهن ۽ جي پرش
گيان جي سمجهڻ وارا آهن اهي سنياسي آهن سو ڪٿن
شي ڳالهين ڪري سگهدڪه کان پري آهن هي ارجن اهڙا
ن ٻنڌنن کان پري سي سکي آهن اهي سنسار جي ٻنڌنن
ڪت ٿين ٿا - پيو ٻڌ سانکه ڪر وري وري توکي چوان ٿو گياني

اهو جنم ڏاڍي ڀڄ ڪرڻ ڪري ملي ٿو پوءِ اُهن ڀنهي ڇوڪرين
تپسا ڪرڻ شروع ڪئي جڏهن آهي وڏيون ٿيون تڏهن سندن
ماءُ پيءُ چيو ته اسان جي مرضي آهي ته هاڻي اوهانجي شادي
ڪجي. ڇوڪرين چيو هي پتا اسانجي من جي هڪ مراد آهي
جي اُها مراد پرميشور پوري ڪئي ته چڱو اُنهن ڇوڪرين کي
اڳين جنم جي خبر هئي سو پاڻ ۾ چوڻ لڳيون ته جنهن ساڌوءَ جي
ٽون ڇهڻ ڪري اسانجي مکتي ٿي اُنجو درشن ڪرڻ گهرجي
ايترو خيال ڪري ٻئي ڇوڪريون ماءُ پيءُ کان موڪل وٺي
تيرٿن ڏاهن روانيون ٿيون تيرٿ ڪندي بنارس ۾ آيون اُن
اُپشيءَ کي وڃي ڏٺائون ته ڪنڊ ۾ ويٺو تپسيا ڪري جنهنجي پرتاپ
ڪري اسين مکت کي پراپت ٿيون سين - ٻنهي ڇوڪرين
ڏنڊوت انمشڪارا ڪيو. وينتي ڪري چوڻ لڳيون هي سنت
توهين ڏٺن آهين تو اسانجي مکتي ڪئي تڏهن سنت چيو اوهين
ڪير آهيو مان توهانکي نٿو سڃاڻان تڏهن ڇوڪرين چيو ته اسين
توکي سڃاڻون ٿيون اسين اڳين جنم ۾ وڻ هيون سين اوهين
ڪڙي ڏينهن جهنگ م آيا هوا اُتي اُس جي گرميءَ ڪري اوهين
وڻ جي ڇانو ۾ اچي ويٺا اوهان جي سمهڻ ڪري اوهان جا چرن
ڪڙي وڻ کي لڳا ۽ ٻي وڻ کي اوهانجو مٿو لڳو انهيءَ وقت
اسانجو اُڌار ٿيو هاڻي اسان برهمڻ جي گهر جنم ورتو آهي اسين
پراهڻيون آهيون ۽ سکي آهيون اوهانجي ڪرپا ٿي اسانجو
اُڌار ٿيو تڏهن سنت چيو مونکي اُنهيءَ وقت جي خبر ڪانهي هاڻي
اوهين ڪجهه حڪم ڪريو ته مان توهانجي شيوا ڪريان. تو هين
پراڻ سري نارائڻ جو مکه آهيو تڏهين ڇوڪرين چيو ته اسانکي
سري گيتا جي چوٿين اڌياءِ جو ڦل ڏان ڪر جنهن جي پراپت

...ي بدران اگيان جو سنسو پيدا ٿيو آهي سو تون گيان جي ترار
...ان اگيان جي سنسي کي ڪاٽ ۽ اُٿي جنگ ڪر —

چوٿون اڌيا ءُ پورو ٿيو

سري گيتا جي چوٿين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو جو پرش گيتا جو پاٺ ڪريٿو اُنهن سان ڪهڙو آهيان اڌم ديه کان ڇڏائي وئڪنٺ موڪليان ٿو ٻڌهن لڇمي چيو هي مهاراج گيتا جي پاٺ ڪرڻ واري سان ...ڏين آهيو پر ڪو مڪت کي به پراپت ٿيو آهي؟ نارائڻ چوي ٿو ...ر هي لڇمي مڪت ٿيڻ جي ڪٿا توکي ٻڌايان ٿو تون ٻڌ — ...ڀاڳيرٿي گنگا جي ڪناري تي ڪاشي جو شهر آهي اُتي هڪڙو ...ويشنو رهندو هو اُنجو نيم هوندو هو - روز گنگا جو اشنان ڪري ...گيتا جي چوٿين اڌياءَ جو پاٺ ڪندو هو اُنهي وقت اهوئي ڏن هو ...ٻي مايا جو جنجال نه رکندو هو هڪڙي ڏينهن هو ڪنهن جهنگ ۾ ويو ...تر اُتي ڏاڍا سهڻا ٻه وڻ هوا ۽ گاهه جو تلاءُ ڏٺائين هو اتي هڪڙي ...ڻ جي [illegible] ويهي رهيو اُهي ٻئي وڻ [illegible] هوا پر اُنهن [illegible] ... اُتي ويٺي سنت کي ننڊ اچي ويئي ۽ اهي [illegible] [illegible] مشهور جي [illegible] [illegible]

ڪري ۽ زبان سان منهنجو نالو وٺي سري رام ڪرشن، گو
راڌي ڪرشن، پرميشور اُنهن جو اُچار ڪري ۽ نماڻي ڀاو س
چوي ٿو هي گروديو ڪرپا ڪري سري ڀڳوان جي چاڙھ جـو گي
موکي ٻڌايو تڏهن گيان جو چاڙھ وارو جو گياني آهي سو هن
اپديش ڪري گيانيءَ کي گيان ڪهڙو چوڻ آهي سو ٻڌ – هي ار
جنهن گيان جي چاڙھ ڪري هن مايا جو موهه اثر نه ڪـري آهـ
گيان جنهنجي چاڙھ ڪري سيني ڀوت پراڻين ۾ هڪڙي ايشو
ڏسڻ ۾ ايندو ـ ڀيائي نه ڪري ويندي انهيءَ گيان جو ڦل ٻڌ. جيئن
پاپ خيال سان پاپي خيالاڪيا آهن اُنهن پاپن جو ڦل آهي دک
سگهه ـ سو انهن دکن کان گيانيءَ جي ٻيڙيءَ ۾ چڙهي پار ٿيندو. ڪهڙيءَ
طرح جتي ڪاٺين جي گڏيءَ کي باهه ساڙي جهٽ ۾ ناس ڪندي
آهي تيئن گيان جي باهه موهه کي ساڙي ناس ڪندي آهي گيان
جي برابر پوتر ٻيو ڪجهه به نه آهي سو گيان ڪڏهن ٿئي ٿو منهنجي
جوڳـ سان چاڙھ ڪري هميشه ٿئي ٿو جڏهن موت سان گڏيـو
تڏهن اُنکي آتما مان ئي گيان پيدا ٿيندو. جنهن کي منهنجـي
گيان پاڻط جي ڪامنا هجي سو ست ڪري ٻڌي ۽ سمجهي
۽ اندرين کي وس ڪري اُهو پرک گيان کي پائيندو گيان پاڻط
ڪري پرسانت جو پرم سکه آهي تنهنکي جلد ئي وڃي ملندو ۽
جيڪي اگياني پرش آهن جنکي منهنجي گيان پاڻط جو برابر خيال
نه آهي اُنهيءَ جي آتما ۾ سنسو آهي اُنهيءَ پرش جو آتما ناس ڪيـ
پراپت ٿئي ٿو ۽ انهيءَ کي نه هن لوڪ ۽ نه پرلوڪ ۾ سکه آهي ۽
جيڪي منهنجي گيان سان ملڻ آهن انهن کي ڪو به ڏکه نٿو
پراپت ٿئي اهڙا جي گياني جوڳي آهن انهن کي ڪو به نٿو ٻڌائي
سگهي/ انهيءَ سبب ڪري هي ارجن تو کي منهنجي ديهه مان گيان

ڳوت گيتا
ڪري مورک ٻه پنڊت ٿي ويا آهن ۽ وڏا وڏا پنڊت ٻه سمجهن ٿا
آهي پر — جنهنجي ڄاڻڻ ڪري جو هي سنسار ڏکن جو گهر آهي
انهنکان مڪت ٿيندو — هي ارجن ڪرم ڪت سمجهڻ ڏاڍي
مشڪل آهي سو مان توکي چوان ٿو — هي ارجن هڪ ڪرم ٻيو ٻه
ڪر — جو ويچار ڪري اُستت ڪرڻي اٿيئي جو ڊالو گيان جو ڳهه
آهي — هڪ جت جڳهه آهي — هڪ پنهنجو ساه ڳڏ ڪري مٿي ۾
آڻي — هڪڙو ادو جوڳهه آهي ۽ هڪڙو ڪرم — ڪرم سان هڪ هڪ ڳره
ڪيترن قسمن جا جڳهه ڪن ٿا اهي سيٽي پاڻ
گهٽائين ٿا اهي سيٽي جڳهن مان ڪنهن
جي ناس ڪرڻ وارا آهن ۽ اٿيئي سيٽي جڳهن مان ڪنهن
قسم جي جڳهه جي پوڄا ڪري تڏهن ٻه موڪي اچي ملندو انهنجي
جيئڻ ٻه سڦل آهي ۽ هن ديهه ڪي ڇڏي منهنجي ابناسي پد
وڃي پراپت ٿيندو —
هي ارجن منهنجي ڀڄن کان سواءِ هن لوڪ ۾ سک نٿا ٿوگيو
پرلوڪ هي ڪٿان گهٽي لڀي گهٽن قسمن جا مون ڏيکيو چيا آهن
پوريا؟ انهن جي ڄاڻڻ ڪري ارجن مڪت ٿيندا — هاڻي اڃا
ڏيکين ۾ اُتم جيڪي آهن سي پڌ — مايا جي ڏيکيو کان وڌيڪ
ڏيکيو موڪي چون ٿا — انهن سيٽي جو راجا منهنجيٽي وڏائي
چاڻڻ وارو سو گيان ڏيکيو آهي ۽ جيترا ٻيا ڏيکيو آهن اُهي
جسي پائڻ لاءِ آهن جڏهن گيان ٿٽي تو تڏهن سڀ ڏيکيو ڪوتائي
ڇڙيءَ طرح ٿلن جي موسم ۾ ... ڪري پوندا آهن تهڙيءَ
وري ناس ٿي ويندا آهن جنهنکي منهنجي ڪرپا ڪري
گيان پراپت ٿيو آهي تنهنکي ڪو ٻيو گيان پراپت ٿئڻو
سو ڪهڙيءَ طرح سو پڌ — ٻيو پوريا؟ ستگرو جي مثال اُن جي
اٿي هت ٻڌي ڏاڍيءَ اڌينتائيءَ سان چرڻن کي

ڏيڻ، وڏڻ، پيئڻ، پوشاڪ ڪرڻ ڏسڻ، ٻڌڻ ۽ پيدا ٿيڻ، مرڻ
آنهيءَ کان وٺي سڀ اُنهنکي هڪ ايشور ڏسڻ ۾ آيو آهي اُهو پ
برهم روپ آهي اُهو پرڪر برهم مان پيدا ٿي وري برهم ۾ وڃي ٿو
هي ارجن گهڻن قسمن جا جڳيه هوندا - جنهن جنهن جڳيه ۾ مون ک
پوچين ٿا سو هو - هڪڙو سار جڳيه جو برهم گيان ڪري پوچين ٿا ج
اڳي چيو اٿم. هڪ برهم روپ آهي ۽ ٻيا سيني اندرين ڪري
جتن اڪين ڪنن سان. ٻيا سيني اندرين کي روڪي پران
کي ڏهين دوار ۾ آڻين ٿا ۽ ٻيا منهنجي خوشيءَ ڪرڻ لاءِ ڪنهن
برديه ڌاريءَ جي شيوا ڪن ٿا ۽ ان ڪپڙا پاڻي ٿاندوا هي ڏين
ٿا. ۽ ٻيو منهنجو تپ جو ڪهڙو آهي اُهو سترهين اڌياءَ ۾ چوندس ۽
هڪ جڳيه جو ڪهڙو آهي اُهو مونسان ملي رهڻ ۽ منهنجي وڏائي
چوڻي - وڏائي ڪهڙي؟ ويد پڙهڻ پراڻ پڙهڻ وشن پد ڳائڻ ۽ شبد
چوڻ رام ڪرشن گوبند پرميشور هري نارائڻ پرمانند اچنت
ابناسي ڪرناڪر واشديو نرنجن ايشور ڀڳت وچل انهيءَ کانو ٻي
ٻيا گهڻا نالا منهنجا جيڪي ڳڻهن ٿا اُهي نرڪ کان بچن ٿا، هي
ارجن اهو منهنجو ناو جو جڳيه آهي هڪڙا اڪانت ۾ منهنجو نالو
وٺندا آهن اُنهن کي ڪنهن به ڳالهه جي چنتا ڪانهي- هي ارجن
اهڙو مونکي چاڻي تنهنجو ڌرم جنگ ڪرڻ آهي ڇو جو تون کتري
آهين سو تون ڪامنا کان سواءِ اُٿي جنگ ڪر اهو تنهنجو ڌرم
آهي توکي ڪنهن به قسم جو ڏکر نه لڳندو ۽ جيڪي توکان اڳي ٿيا
آهن ۽ جنکي مڪت جي ڪامنا هئي اُنهن به منهنجو حڪم مڃي ڪيو
هي ارجن جيڪي توکان اڳي هوا ۽ اُنهنکان به اڳي هوا اُهي
منهنجا پنهنجا ڪرم ڪري مڪت ٿيا ۽ اُنهيءَ کي چاڻي تون به
پنهنجو کتري ڌرم نه ڇڏ - ڪرم ڇاکي چئجي انهيءَ جي سمجهڻ

وت ڪيتا جيڪي مونکي اهڙو سمجهن ٿا ته ڀڳوان نرليپ
ڪا منا ڪانهي ڪي هي ڪرم نه وڻندا جهڙيءَ طرح شاستر جي
يارو آهي ته اُنهن پرشن ڪرم آهن سي
گيا آهي اهڙيءَ طرح اشنان ڪان وٺي جيڪي
ڪڄن ته اُهي ڪرم آهن ۽ جيڪي ڪٿهن ڪٿهن ڪرم ڪن
تا سي به ڪرمي آهن - ارجن آلس يا اگيان ڪري ست ڪرمن
ڪي ٿا ڪن اُهي به ڪرم آهن جو پرش اُنهن تنهي ڪرمن ڪي
سمجهي ۽ جتن شاستر جو حڪم آهي تتن ڪري سو پڪ وارو پرش
آهي ۽ اُتم ست ڪرمي ڇوٽ ۾ ايندو - اهي ته ڪرمن جون ڳالهيون
چيم - پيو پڪ جنهن پرش ڪي منهنجي سچا ڏٺ جو گيان پتدا ٿيو
آهي اُهيءَ گيان ڪري اُن ڪي ڪنهن به ڪرم ڪرڻ جو اُپاءُ
ڪرڻ نه گهرجي - ڪام ڪروڌ کان پري آهي گيان جي ذات سان
جنهنجا سڀ ڪرم سڙي ويا آهن اُهو پرش پاڪ کان پري آهي
وري ڪيڙو آهي جنهن گياني پنڊت سڀ ڪرم ڇڏي ڏنا آهن -
۽ ڪرمن جا ڦل به ڇڏي ڏنا اتن اُهي پرش گيان روپي امرت
کي پي ويا آهن اهڙا جيڪي آهن اُنهن کي ڪنهن به ڪرم جو بنڌن
ڪونهي وري ڪيڙا آهن پرميشور کان سواءِ ٻي ڪنهنکي به
پوڄين ۽ نه ڪنهنجي آس رکن ٿا ۽ پنهنجي آتما جيٺي اٿن
جيڪي ايشور جي ڪرپا سان ملين اُهو ڪائي ڇڏين - جي نه مل
ته ڪنهن کان سوال به نه ڪن ۽ سدائي هڪ جهڙو رهن انهيءَ
کي نه ٻنڌ ڇون ٿا پڇني ٻنڌن کان پري - اُهي ڪيڙا آهن جو
ڪنهنجو سنگ نٿا ڪن اهڙا جيڪي آهن سي مڪت کي پراپت
ٿين ٿا ۽ منهنجي وڏائيءَ ۾ سداءِ مست آهن جيترا ڪرم آهن
سڀ ڏيان جي سمنڊ ۾ ٻڏي ويا اٿن وري ڪيڙا آهن ج
سارو سنسار هڪ منهنجوئي روپ ڏسڻ ۾ ٿو اچي - جتي ڪ

ڀڳوت گيتا

اڏيا ۽ هو ڦ

هي ڳالهه پڻ ڪيتي جنم ٻيو اڳي ٿيا آهن ۽ ڪيترائي جنم وين
رتو اٿن ۽ ڪروڌ کي ڇڏي من وچن ڪري مون ماجهه پڪ
پساهه رکيو اٿن ڪيترائي جنم اهيءَ ريت منهنجي ڀڳتي ڪن
وهيا آهن اهيءَ ڪري جن جو من شڌ ٿيو آهي اُهيءَ کي منهنج
ڇڙيم واري ڀڳتي ملي ٿي جنهنکي اهڙي ڀڳتي آهي اُهيءَ جي و
ٻوادهه واسو وٿان ٿو —

ڀيو پڻ • جيڪو جنهن ريت منهنجو پوڄن سمرن ڪري ٿو ٿن
مان بہ اُهيءَ ريت اُنجو پوڄن ڪريان ٿو ڀيو پڻ مان تہ پنهنجن ڀڳتن
سان اهڙو آهيان جهڙيءَ ريت منهنجا ڀڳت موسان آهن جي ڏون
ڪٽي ڇوڻن تہ سڀ پوڄن ڇو ٿا ڪن ۽ ديوتائن ۽ دئيتن جي پوڄا ٿا
ڪن سو پڻ • هي ارجن ديوتائن جي پوڄا ڪري ماڻهو ڦل وڻن ٿا
موڪي ٻيٽ ڏٺي ڏن ڏٺي سو آهي ديوتا اُنهن جي ڪامنا پوري
ڪنتا ۽ اهي ديوتا ٿوري پوڄا ڪرڻ سان خوش ٿين ٿا - تڏهن
ديوتائن جي پوڄا ڪن ٿا مون بہ اُنهنجي سرڌا لڳندي جن جون
ڪيون گيان جي ڏئي سان پٽيليون آهن ۽ جنکي هي سنسار جو
ڪارخانو ڪوڙو ٿو ڏسڻ ۾ اچي ۽ موکي سڀڪنهن هنڌ ڏسڻ ٿا ۽
آنهن جي سرڌا مون ۾ لڳي ٿي • هي ارجن هي جي چار ذاتيون —
برهمڻ - ڪتري - ويش شودر آهن اهي مون ئي پيدا ڪيون آهن
۽ اُنهن کي ڏار ڏار پنهنجا پنهنجا ڪرم مون ئي ڏنا آهن ۽ اُنهن
چئني ذاتين جي ڪرمن ڪرڻ وارو ۽ نہ ڪرڻ وارو ڏون موکي
سمجهہ ۽ ڪوبہ ڪرم ڪري ٿو سو اُنکي اُنهيءَ ڪرم جو ڦل ملي ٿو
نکي هن ڪري نٿو لڳي جڏهن پاڪ منٿيءَ جا راند ڪا ڏاهي وري
جي ڇڏي خوشي پا ڏکر اُنکي ڪوبہ ڪونہ ٿو ڏٺي انهيءَ ريت
نکي ڪنهن بہ ڪرم جو دکر پا سکر نٿو لڳي ڇو جو موکي ڪانہ

ڀوت ڪيتا ... پاڇو ڇا آهي جهڙيءَ طرح ڪو راڄا
جو پاڇو ٿي جنهن وٽان ٿو. پاڇو ڪوهه نه ساڳاڻي اهڙيءَ
منهنجو لباس لاهي ڇڏيو پائي ۽ اُن کي ڪوهه نه ساڳاڻي اهڙي
پيت ديهه ڌاري سنسار ۾ اچان ٿو - هي ارجن مان ديهه ڌاري ن
آهيان ديهه کان پري آهيان منهنجو آتما سون جهڙو آهي جئن مصريءَ
جو باسط هجي تنهن مصريءَ جو شربت هجي تئن منهنجي ديهه ۾ آتما
ڪ روپ آهي هي ارجن مان جنهن ڪڏهين وٺندو آهيان ۽ ڇاڄي
لاءِ وٺندو آهيان سو ٻڌ جڏهين ڌرم ناس ٿيندو آهي ۽ اڌرم ڌرم
جي رستي کي ميٽي ڇڏي ۽ ڌرم جي ڪلا ٿئي تڏهين مان جنم
وٺندو آهيان ۽ پاپن کي ناس ڪندو آهيان ۽ ڀڳتن جي رکيا
ڪندو آهيان منهنجا جنم ۽ ڪرم نهچل آهن اُهنکي جيڪو سمجهي
سو نهچل ٿا کي ڇڏجي جئن ٻيا ديهه ڌاري ٻيرج ۽ رت مان ٿا پيدا
ٿين منهنجي اهڙي ديهه نه آهي ۽ جئن ٻيا ڪرمن جي ٻنڌن ڪري
ديهه وٺن ٿا جيڙا جنهن جيو ڪرم ڪيا هوندا اُهڙوئي جنم پائيندا
هي ارجن مان ائين آهيان مان پنهنجي خوشيءَ سان جنم وٺندو
آهيان منهنجو اهڙو جوتي سروپ روپ آهي منهنجا ڪرم به ا
آهن - ڪهڙا آهن ؟ ڳجها آهن جيڪي مان ڪريان ٿو سو ڪنه
کان ڪين ٿيندو ۽ جو جو من جي يادگيري ڪرڻ ڪري نرشن
روپ ڌاري ٿنڀ مان پيدا ٿيس ۽ هرناڪش جي ڇاتي ڇا
کان به ڌاڍي هئي سان مون ڳل وانگي نهن سان ڦاري ڇڏي
ڳوڪل جي ٻارن جي رکيا ڪرڻ لاءِ ست ڏينهن ڳورڌن جبل
هٿ جي چيچ تي رکي رکيا ڪيم ۽ جيڪي مون ڪرم ڪيا
سي اهڙا ڪيا اثر جي ڪنهنجي به ڪرڻ جا نه آهن . جيڪو
منهنجن ڪرمن ۽ جنمن کي ڄاڻي ٿو سو منهنجي ابناسي
... داخل ٿئي ٿو ۽ جنهنکي منهنجي چرڻن جي ڀڳتي آهي

سري گيتا جو چوٿون اڌيا ۽
شروع ٿيو

ڀڳوان چوي ٿو - هي ارجن جيڪو گيان توکي ٻڌايو اٿم سو ٻهريا ۽ مون سورج کي ٻڌايو هو سو هي جوڳ اڻناسي آهي ۽ سورج پنهنجي پٽ منوءَ کي ٻڌايو هو هي جوڳ گيان اصل کان هلندو ٿو اچي انهيءَ کي راڄ رشي ڄاڻن ٿا انهيءَ کي سمجهي راڄ ڪندا ۽ پرم پد کي پهچن ٿا. مثال اڇڻ محل سڪ پيدا ٿئي ٿو ۽ ويڇڻ محل ڏک پيدا ٿئي ٿو انهيءَ منجهه جيڪو هڪ جهڙو رهي ٿو سو جوڳي آهي. سو هي ارجن انهيءَ جوڳ کي گهڻا ڏينهن گذري ويا آهن توکي اهوئي جهونو جوڳ ٻڌايان ٿو جو تون منهنجو ڀڳت آهين ۽ منهنجو پريتم آهين انهيءَ ڪري توکي ٻڌايان ٿو ڇت ڏيئي ٻڌجا شيءِ اهي تہ خوش نہ ٿجي ۽ جي وڃي تہ ڏک نہ ڪجي ۽ هڪ جهڙو رهجي —

ارجن چوي ٿو هي پريو اوهان جو جنم تہ هاڻي واسديو جي گهر م ٿيو آهي ۽ سورج اصل کان ۽ اڳي آهي توهان سورج کي اهو گيان ڪڏهن ٻڌايو هو اهو ڪرپا ڪري مونکي ٻڌايو - ڀڳوان چوي ٿو - هي ارجن تنهنجي ۽ منهنجي گهڻا دفعه سنگت ٿي آهي ۽ مان تنهنجن ۽ پنهنجن سڀني جنمن کي ڄاڻان ٿو پر تون نٿو سمجهين ان ڪهڙو آهيان جنم ۽ مرڻ کان پري آهيان اڻناسي آهيان ۽ سڀني آتما رام آهيان سڀني جيوتن پراڻن جو ايشور آهيان پنهنجي مايا

[۳۴]

ڻ کيتا ويا ڏسڻ جم راجا ڌرمراء کي وڃي
أنتي سڀ پتر ويڪنٺ نرڪ ۾ ترکهڻان ماڻهو آهن هي جنهن کان
ر ڪٿي ته هي راڄا ووان تبي چاڙهي وئڪنٺ
آهن اُنهنکي ٺاڪرجا آدمي ... ٺاراڻ وٽ ويو ـ جتي شيش
ب ... وٺي ويا ـ ايترو ٻڌي ڌرمراء ... چرن مهتيس ـ اتي
ڻن ... ويٺي لڇمي ويٺو هو ۽ ... ويٺي چرن ...
گه هي سياڄا تي ويٺو هو ۽ ... ڪرڻ لڳو هي ٻنهي لوڪن
ڊوت [نمسڪار] ڪري ويٺي ... شاستر جو درشن نہ ڪيو آهي
ا مالڪ جن پرشن جنم کان ڪنهن بہ شاستر جو درشن ... چاڙهي وئڪنٺ
ڪو ٻيو ڪيو اٿن اُنهنکي توهانجا آدمي ووان تي چاڙهي وئڪنٺ
وٺي آيا آهن هي سوامي هاڻي آگيا ڏيو تہ اهو ڪنهنکي ڏيان
۽ ڪهڙي قسم جو ڏيان ڏيهن سري ناراڻ ڏاڍو خوش ٿي چوڻ
لڳو هي ڌرمراء تون دکي نہ ٿي ۽ پنهنجي من ۾ ڪو خيال نہ ڪر
مان توکي ڪي ڳالهہ چوان ٿو تون ٻڌ ـ هي پاپي جيڪي هوا سو
اُنهنجو ڪو اڳيون ڌرم اڄي ظاهر ٿيو آهي انهيءَ ڌرم ڪري هي
پاپي وئڪنٺ ۾ آيا آهن ڪ ٻيو حڪم توکي ڏيانٿو جيڪي پرش
گيتا جو پاٺ ڪن ٿا يا ٻڌن ٿا يا پاٺ جو ڦل ڏين ٿا اُنهن پرشن
کي تون نرڪ ۾ نہ نجهہ اهو توکي منهنجو حڪم آهي اها ڳالهہ يا
ڏکيج ايترو ٻڌي ڌرمراء پنهنجي پوري ۾ ويو ۽ سيني ماڻهن کي
ڪوٺي چوڻ لڳو تہ هي جم جا آدمي جيڪو پرش گيتا جو پاٺ ڪري
يا ٻڌي يا پاٺ جو ڦل ڪنهن کي ڏئي اُنهيءَ جيو کي نرڪ ۾ نہ
آڻجو گيتا جي پاٺ ڪرڻ ڪري يا ٻڌڻ ڪري سيئي پاپ
جيڪي آهن سي مڪت کي پراپت ٿين ٿا ـ جيڪو جيءُ هر
گيتا جو پاٺ ڪري تو يا ٻڌي تو اُنجو ڦل چوڻ کان ٻاهر آ
سري ناراڻ چوڻ لڳو هي لڇمي شوجي چوڻ لڳو هي پاروتي
تيون ... جو مهاتم آهي جو تو ٻڌو ـــ

ڪرائجي يا نه؟ ماڻس چيو ته - وري چوڻ لڳو ماتا هن جو ڪري
ڪرم ڪرڻ گهرجي ۽ پنڊت ڪان پڇڻ ويو چيائينس ته هي سوامي
منهنجو پٽ هن وڏيءَ ڪري مٺو آهي انهيءَ وڏيءَ جو ڪرپا ڪري
ٻڌايو ته ڇا ڪرڻ گهرجي تڏهن پنڊت چيس ڪيا ٿي وڃ ۽ اُتي
وڃي ڳت ڪراءِ ته تنهنجا سڀ پتر مڪت ڪي پراپت ٿيندا
ڇوڪرو پنڊت کان موڪلائي گهر آيو ۽ ماءُ کي سارو حال ٻڌايائين
ماءُ کان آگيا وٺي گيا ڏي وڃڻ لڳو واٽ تي پراڳ راج جو درشن
اشنان ڪري اڳتي روانو ٿيو رستي ۾ هڪڙي وڻ هيٺ ويهي رهيو
اُتي هنکي ڏاڍو خوف ٿيو ۽ اهو اُهوئي وڻ هو جنهن ۾ سندس پيءُ
ڀوت جي جوڻ ۾ هو . ڇوڪري خوف جي ڪري گرو منتر پڙهڻ
شروع ڪيو ۽ گيتا جي ٽين اڌياءِ جو پاٺ روز ڪندڙ هو سو به
ڪرڻ لڳو سندس پيءُ وڻ جي پاڙ ۾ گيتا جو ٽيون اڌياءُ ويهي ٻڌو
اڄان ڇوڪري پورو مس ڪيو ته سندس پيءُ جي ديهه ڇُٽي ۽
ديوتائن جي ديهي پائي ووان ۾ چڙهي هنجي سامهون آيو ۽ اچي
آسيس ڏنائين ۽ چوڻ لڳو هي پٽ مان تنهنجو پيءُ آهيان جو مان پڻ
جي جوڻ ۾ هوس انهيءَ تنهنجي پاٺ ٻڌڻ ڪري موکي هيءَ ديه
ملي آهي تنهنجي ڪرپا سان مان هاڻي سرڳ وڃان ٿو - هاڻي تون
تنهنجي خوشيءَ سان گيا وڃي ته وڃ جنهنجي اُڌار ڪرڻ لاءِ وئين
ٿي سو منهنجو اُڌار اڳيئي ٿيو ايترو ٻڌي ڪري ڇوڪرو چوڻ
لڳو هي پتا ڪجهه وڌيڪ حڪم ڪريو ته مان توهانجي شيوا ڪريان
تڏهن ديو ديهيءَ چيو هي پٽ مون ڏٺو آهي ته اسان جا پتر نرڪ
۾ دکي آهن تنهنڪري تون گيتان جو ٽيون اڌياءُ پڙهي اُنجو ڦل
هنکي ڏي ايترو چئي هو ديو ديهي پائي سرڳ ڏي ويو تڏهين اُن ڇوڪري
پڻ گيتا جي ٽين اڌياءَ جو پاٺ ڪري اُنجو ڦل پترن کي

ت ...
...ڪت کي پراپت ٿين ٿا ـ
ٽيون اڌياءُ پورو ٿيو

...سري گيتا جي ٽئين اڌياءَ جو مهاتم شروع ٿيو

سري نارائڻ چوي ٿو هڪڙو
شودر وڏو بيوقوف هڪڙي ٻن ۾
اڪيلو رهندو هو ۽ پاپ ڪري
ڪيتي مايا ميڙيائين پاپ جي گڏ
ڏيل مايا اُئينئي ويندي رهيس
مايا جي وڃڻ ڪري شودر ڏاڍو

چنداوان ٿيو ماڻهن کا پڇياءِ ڪا اڙي ڪاهر پڪا ايو جتي ڏن هڪجي
۾ مان وڃي ڪٽي اچان ۽ وري مان شاهوڪار ٿيان تڏهن هڪڙي
جيس ۾ ماس مڌرا کائيندو ڪز ۾ توکي ڏن ڏٽ لڳي سو ه
شودر ڪوتا ڪرم ڪرڻ لڳو . چوري ڪرڻ لڳو هڪڙي ڏينهن ما
جي لالچ ڪري چوري ڪرڻ ويو رستي ۾ چورن ماري چڱي پٽس
شودر جي ديهه ڇڏي پوءِ ديهه ۾ وڃي پيو ۽ هڪڙي ون ۾ وا
ڪياءِ ۽ ڏاڍو دکي رهيو هاءِ هاءِ ڪري پڪارڻ لڳو چوڻ لڳو منهنجي
ڪل ۾ اهڙو ڪو آهي جو موکي دک جيئڻ کان ڇڏائي هاءِ
ڪندي ڪيترا ڏينهن گذري ويس ايتري وقت گذرڻ ڪري سن
پٽ وڏو ٿيو هڪڙي ڏينهن ماءُ کان پڇياءِ ته منهنجو پيءُ
واپار ڪندو هو ۽ سندس مرڻ ڪيئن ٿيو تڏهن ما
چيو ته سندس پٽ تنهنجو پيءُ پاپ ڪري مايا آڻيندو هو
ڏينهن ڌن جي لالچ ڪري چوري ڪرڻ لاءِ ويو پر رستي ۾
ماري وڌس تڏهن چور ڪري ٿيو هي ماتا منهنجو ڪريا

تہ خواري ۽ جي راجا جي هٿ آيو تہ راڄ ڏنڊ پرٺو پوندس ۽ جيڪا
ملڪيت هوندس اُها ٻہ کسي ويندس ۽ پرلوڪ جا ٻہ ڏک سهڻا
پوندس ۽ جم جا موچڙا کائيندو باقي جا رهيو اهي ڪام جا لڇڻ
آهن - ڪروڌ جا لڇڻ ٻڌ - اهنڪار جي ڪري جو اڳرو ٿيو آهي
جو انسان آهي تنهن جي واسطي ڪنهنکي ماريائين يا ڪنهنکي
ڏک ڏنائين تہ ڏهن راجا پڪڙي خوب سزا ۽ ڏنڊ ڪيائينس ۽ ملڪيت
ٻہ کسي ورتائينس پرلوڪ ۾ جم جا ڏک سهڻا پوندس اهي ڪروڌ جا
لڇڻ آهن . هي ارجن ڪام ڪروڌ اهي ٻئي ڏيئي جا ڏيندڙ آهن ۽
هر هر ماڻهنکي پيا پرمائين . وري ڪهڙا آهن اهي ٻئي پاپ روپ
آهن ۽ اصل نيچ آهن اهي هميشه ماڻهن کي پيا تڪين جئن چور
پنهنجو چوريءَ جو سامان تڪيندو رهندو آهي تہ ڪڏهن گهر جي
مالڪ کي ننڊ اچي تہ مان چوري ڪريان اهڙيءَ ريت اهي ٻہ
تڪيندا رهندا آهن جنهن طرح هئن منهنجي گيان ۾ ڀنگ وڌو آهي
سو ٻڌ جهڙيءَ طرح ٻاڦ ۾ دونهون آرسيءَ کي ٽيل لڳي . جئن ڄاريءَ
۾ ليپٽيل ٻار ڇپندو آهي اهڙيءَ ريت انهن ٻنهي منهنجو گيان
روڪيو آهي هي هميشه گڻ جا دشمن آهن اندريون من ٻڌ انهن
۾ ڪام جو واسو آهي انهيءَ ڪري هي ارجن پهرياءِ تون اندرين کي
وس ڪر اندرين کان وٺي من ٻڌ چت کي وس ڪر اهي پاپ
روپ آهن جهڙيءَ طرح اندريون سرجيت آهن سو ٻڌ - هيءَ ديه جڙ
آهي انهيءَ ۾ چيتن روپ اندريون آهي اندرين کان پري من آهي
من ڪري اندريون سرجيت آهن من کان پري ٻڌي آهي ٻڌ
کان پري آتما آهي - سو ٻڌ ڪري اُنهيءَ آتما جي ڏيان سان
جڙي هن جو سروپ ٻل وارو ٿي ويو آهي اُنهيءَ پنهنجي ٻل ڪري
وڏي دشمن ڪام ۽ ڪروڌ تنهنکي ماري ڇڏياءِ اُنهنکي ماري

ٻي سان ڏک جهڙو ٿي
ديتا
ي. ڪو چڱو ڪري ڪو خراب ڪري سڀ
ي ۽ سنسار جو مزو ڏسجي. انهيءَ تي سدائين ساڻت پد ۾ رهند
ي ۽ آسا روپ جيڪي اندريون آهن تون انهنجي موڪ ۾
ڻ هي آسا روپ جيڪي ڏيڻ واريون آهن جهڙيءَ طرح ڪار
ن - هي خوشي ۽ رنج جي ڏيڻ واريون آهن جهڙيءَ طرح ڪار
ڻ وارا چور دوندا آهن تئين منهنجي رستي پلائڻ لاءِ هي چور
ن سري ڪرشن جا اهي وچن ارجن ٻڌي چوڻ لڳو تہ هي جادون
ا مالڪ انهيءَ ڳالهہ کي سڀ جاڻن ٿا تہ پاپ ڪرڻ مان ڏکہ ٿئي
و. هي پرلو ۾ انسان کان پاپ ڪير ڪرائي ٿو سو ڏيا پالي
ڏ ايو سري ڪرشن چوي ٿو هي ارجن پڪ ڪام ڪروڌ اهي رجو گڻ
مان پيدا ٿين ٿا انهنجو ڪاڏو بہ گهڻو آهي انهن کي ڪڏهن ٻس
ڏو لتو ٿئي ۽ هي پاپ روپ آهن ۽ هي ٻئي انسان جا دشمن آهن
اهي ٻئي ٻڌي انسان کي پاپ ڪرائين ٿا ارجن چوي ٿو تہ هي
سوامي ڪولي پڪ ايو تہ انهن جو جنم ڪهڙيءَ طرح ٿئي ٿو ۽ انهنجو
آتما ڪيو آهي ۽ اُنهن جو آچار ڇا آهي سري ڪرشن چوي ٿو هي
ارجن هي ننڍا دشمن آهن ڏهہ اندريون ۾ اهي انهنجي رهڻ
جون جايون آهن ننڍ و روپ رکي هي ڏهہ ۾ رهن ٿا اهو تہ انهنجو
رهڻ چيم - داطي اُنهنجي اُٿڻي پڪ - چڱو ڪاڻڻ . خوشبوءِ وٺڻ ۽
چڱن ڪپڙن ڪرڻ تي ڪام پيدا ٿئي ٿو - داطي ڪروڌ جو پڪ —
احڪار ايمان ڪرڻ تہ منهنجي برابر ٻيو ڪوبہ انهيءَ تي ڪروڌ
پيدا ٿئي ٿو . هي ارجن اهي وڏا دشمن آهن انهن جا لڇڻ پڪ —
دوکر خوشي انهيءَ تي ڪام ٿئي ٿو تڏهن پنهنجي استريءَ سان پو
اڪيا جڏهن ٻيرج ويو تڏهن مڙئي وانگر سمهي پيو ۽ اهو پنهنجي
استريءَ سان پيار ڪرڻ جو ڦل آهي پوءِ اولاد ٿيو تنهن موهہ ۾ ا
ٿيو ۽ جنم مرڻ جي ڦاهيءَ ۾ ٻڌو ۽ جي پرائيءَ استريءَ سان سنگہ ڪ

ٿيا هوندا آهي ۽ سنساري ماڻهن جا ڪرمناس ٿي ويندا اهو نيٺي
گيانوانن کي منهنجو حڪم آهي ارجن ٻيو پڻ جن ماڻهن جا چڱا يا
خراب ڪرم ٿين ٿا اُهي اندرين - من - مايا - سڀاءَ تي پٽدا ٿين ٿا
۽ مايا ڊڪ آهي اهنڪار ڪري جو ماڻهو اڪا ٿيا آهن - ماڻهن جو
پر آتما جو اهنڪار جو موه مايا چون ٿا ته هي ڪم مون ڪيو - هي
ارجن انهن گڻن ڪري ۽ ڪرمن ڪري جو ڦل آهي سو پڻ - هي
ڏيهه اندريون جهڙا جهڙا اُنهنجا سڀاءَ اُهڙا اُهڙا اُنهنکان ڪم ٿيندا
۽ آتما اُنهنجو شاهد آهي ۽ ڪجهه ڪري نٿو. ايترو سمجهي هي
ارجن تون سڀ کان پري ره ماٺي ٻيو پڻ - ڀاءُ - اڀاءُ ڪري
ڀروسو کي جيٽيو ڏکر سکر ڪوبه اوهان جي ويجهو ڪونه ايندو
هي جيڪو آتما آهي سو سڀني ۾ وياپڪ آهي ڀروسو جي چرنن ۾
ڌيان رکو ۽ ڪابه آس نه رکو. جو هيءُ ڪتا نٿو مڃي تنهنکي تون
نيچ پڻ سمجهه هي ارجن تون پنهنجا سڀ ڪرم مون منجهه ارپڻ
ڪر ۽ جيترا ڏيهه ڌاري آتما رام آهن جو ايشور جو مان آهيان
انهيءَ ڪري منهنجو نالو اڌياتم آهي - اڌياتم چئجي سڀني آتمائن
جو ايشور. اهڙو ايشور جو مان آهيان تنهن منجهه تون ويساهه رکه
ڪنهن به ڦل جي آس نه رکه ۽ نڪا چنتا ڪر اُٿي جنگ ڪر -
ب جيڪو رستو مون توکي ڏسيو آهي سو تون انهيءَ رستي کي چڱيءَ
ح من ۾ ويچار ته پوءِ مون کي ڪنهن به ويچار کان سواءِ اچي
سندين ۽ جيڪي انهيءَ رستي کي نٿا مڃين ۽ گلا ڪن ٿا اُهي
ڙا آهن اُهي سڀ کان اگياني اڌڙيءَ پڻ وارا مورکه آهن
پڻ. جتن سڀاءَ وارو جيءُ مايا پٽدا ڪيو آهي سو اُنهيءَ کان
ٿيندا آهن. سڀ ڀوت پراڻي سڀاءَ جي وس آهن
اهه سمجهي ڪنهنکي خراب يا چڱو نه

ت ڪيتا
چڱا ڪرم ڪندو ماڻهو جنکي چڱا ڪرم ڪندو
ڻ چڱا ڪرم نہ ڇڏي جو تہ ٻيا ماڻهو جنکي ڇڏي ڏيندا تہ ٻيا
سي ڀاڻ بہ ڪندا، جيڪڏهن چڱن ڪرمن ڪي ڇڏي ڏيندا تہ ٻيا
ڻهو بہ ڇڏي ڏيندا پوءِ جڏهن ٻيون پکيون ۽ مرن جون جوڻيون آهن
ن ماڻهن جو جنم بہ اُنهن وانگر ٿيو انهيءَ ڪري گيانوانن کي گهرجي
ست ڪرم ڪندا رهن. هي ارجن مونکي ڏس جو مان تنهي
ڪن جو مالڪ آهيان مونکي ڪنهن بہ ڪرم ڪرڻ جو مطلب
آهي تڏهن بہ مان ماڻهن جي فائدي لاءِ اشنان ۽ گائتري
سنڌيا ڪريانٿو ۽ براهمڻن جي گاين جي ماءُ پيءُ جي شيوا ڪريان
ڏو فقط ماڻهن جي ست ڪرم سکڻ ڪري ڪريانٿو جيڪڏهن مان
آلس ڪري ست ڪرم ڇڏي ويهي رهندس تہ مونکي ڏسي ٻيا
بہ ماڻهو ست ڪرم ڇڏي ويهي رهندا جيڪا وات ٻيا بہ جيڪڏهن
هاڻندا تہ مکت کي پراپت ٿيندا. هي ارجن جيڪڏهن تون چوين
تہ ٻين ماڻهن لاءِ ڪرمن جو جنجال ڇو ٿو رکين ۽ ماڻهن سان
تنهنجو ڪهڙو مطلب آهي تہ اُنهيءَ جو جواب ٻڌ. هي ارجن هي ماڻهو
نارائڻ جي شڪل آهي جڏهن سڀ ڪرم ناس ٿي وڃن تڏهن جڏهن
ٻيا پسون جوڻ آهن تڏهن ماڻهون بہ پسون جي جوڻ ٿيو تنهنڪري
پنهنجي رعيت جي ناس ٿيڻ ڪري پنهنجوئي ناس ٿيڻ آهي ان
ڪري پنهنجي پوڄا جي سک لاءِ ست ڪرم ڪريانٿو انهيءَ ڪري
جيڪي گياني آهن اُنهنکي گهرجي تہ لوڪن جي فائدي لاءِ ست
ڪرم ڪن ۽ پنهنجي پڻ بہ مکت کي پراپت ٿيندي ۽ سنسا ري
ماڻهنکي پنهنجو گهجهہ بہ نہ ٻڌائي ۽ ماڻهن کي ائين بہ نہ چوي تہ
چڱا ڪرم ڪرڻ ۾ فائدو ڪونهي ۽ چڱن ڪرمن جي ڳالهہ بہ نہ ڪري
جو تہ لوڪ مکت کي پراپت نہ ٿيا آهن جيڪڏهن ست ڪر
ڇڏيندا تہ ست ڪرم ناس ٿي ويندا ۽ جي مکت کي پراپت

هي ارجن پرميشور جي پوڄا ڪري جيڪو فائدو هن سنسار
۾ ٿئي ٿو اُهو ٻڌ. جيڪي ديهه ڌاري ڀوت پراڻي آهن اُنهن سڀني
جو گذران ان تي آهي پر ياءُ هي انسان ان کائي ٿو تنهن مان
ٻيج پيدا ٿئي ٿو ۽ استرين جي ان ٽيون کائين تنهنمان رت
پيدا ٿئي ٿو ۽ ٻيج جي ميلاپ ڪري ديه پيدا ٿئي ٿي. انهيءَ ريت
ان مان ديه اُتپت ٿئي ٿي ۽ ان جي اُتپت برسات مان آهي ۽
برسات جڳيه ڪرڻ جي ترتيب. ويد مان معلوم ٿئي ٿي ۽ ويد پار
برهم پرميشور وشنوءَ مان پيدا ٿيل آهن انهيءَ ڪري سڀ ۾ ويا پڪ
برهم آهي سو هميشه ڪري پرپور جوڳ آهي جنهنجي شيوا ڪرڻ ڪري
سنسار جو ڪلياڻ ٿئي ٿو. سو اهڙي آنند روپ پار برهم کي ننا
ڀو جين ۽ پنهنجي اندرين جي سک واسطي پوڄن ڪن ٿا اُنهنجو
جيئڻ اجايو آهي جنهنجي پريت آتما سان آهي جو آتما جو رهڻ
فائدي وارو آهي ۽ آتما مان فائدو وٺي آنند ۾ ويٺا آهن اُنهنکي
ڪوئي ڪرم ڪرڻ نه گهرجي ۽ اُنهنکي ڪنهن ڀر چڱي يا خراب
ڪم ڪرڻ جو فائدو نقو ملي جي نه ڪندا ته اُنهنتي پاپ ڪونهي
جي ڪندا ته ڪين پڇ ڪِنه ملندو جي آتما جا شيوا ڌاري آهن
اُنهنکي سنسارين ماڻهن مان ڪو فائدو ڪونهي. ارجن پيا ڪرم
ٻڌ. جي چڱا ڪرم آهن اشنان ڪرڻ ڪان وٺيءَ اُنهنکي ڇڏڻ نه
گهرجي جيڪي چڱا ڪرم ڪن ٿا ۽ ڦل ننا گهرن آهي پار برهم کي
وڃي ملن ٿا. هي ارجن چڱا ڪرم ڪرڻ ڪري راجا جنڪ ۽ ٻيا
جنم مرڻ جي بندن کان ڇٽي ويا آهن تڏهن سنسار جي موڪير لاءِ
چڱا ڪرم ڪرڻ گهرجن. جيڪي ڪرم گيان وان ڪن ٿا اُنهنکي
ڏسي ٻيا ماڻهو به ڪن. جيڪڏهن گيانوان پاڻ مڪت کي پراپت
ٿيا وڃي پر ٻيا ماڻهو نه ڪين ٿيا تنهنڪري گيان وان کي گهرجي

وت ڪيتا

لهر پئي ڪيترا آهن ؟ جنجون باهريون اندريون ڪرم پيپون ڪن

من جي سچائي مون منجهه اٿن اُهي اُٿم آهن انهيءَ سبب ڪري

ي ارجن تون ڪتري آهين جنگه ڪرڻ تنهنجو ڌرم آهي اندرين

ڪري جنگه ڪر ۽ منجهي سچائي مون منجهه رک . هي ارجن ڪرم

ڪرڻ ڪانسواءِ هيءُ ديهه نٿي رهي . پيو توکي ڇا چوان هي ارجن

جڳ روپ جو مان ڀڳوان آهيان - جي منهنجي لاءِ ڪرم ڪن

تا اُهي ڪنهن به بنڌن ۾ نٿا ڦاسن انهيءَ ڪري هي ارجن تون

منهنجو چيو مڃي ڪرم ڪر ۽ ٻين جي اچار رک ۽ جي لوڪ ڀڳوان

ڪي جوڳ جي رستي پوڄا ڪن تا اُنهنجو سبب ٻڌ - جڏهن برهما

سنسار کي پيدا ڪيو تڏهن جڳ به پيدا ڪيا ۽ جڳ جي سامگري ۽

ڪر - جڳ پوڪر ڀڳوان جي اُستتي ۽ اُنجي نمت جڳ به ڪر

۽ سڀ ديوتائون هي ڀڳوان جا انگ آهن اُنهن کي به پوڄو ۽ جيڪ

آس ڪندؤ اُها آس تڏهانجي ديوتا پوري ڪندو - آنهيءَ ڪر

ماڻهو ديوتائن کي پوڄڻ لڳا . هي ارجن ديوتائون ۾ ڏيڻ

سمرٿ آهن ماڻهن جو ڪلياڻ ديوتائن مان آهي ۽ ديوتائن

ڪلياڻ ماڻهن مان آهي - جيڪو منش ديوتائن جي پوڄا لڳا

ڪانسواءِ پاڻ پوڄڻ ڪاني تو اُهو ديوتا چور آهي ۽ جيڪو منش مو

پوڄا لڳائي ۽ منهنجو پرشاد ڪري پوڄڻ ڪائي تو سو سڀ اُ

ڪان ڇڏي آدي جيڪو موکي پوڄا نٿو لڳائي ۽ منهنجو پرشاد د

پوڄڻ نٿو ڪائي سو سيٺي پاڻن کي پوڄي تو ڪهڙن پاڻن کي

تو سي ٻڌ . جيڪي جيو ڄنتي ڪندي مورا آهن ۽ جيڪي ۾ مو

۽ جيڪي اُکري سان ۽ جيڪي چاهي ۾ ۽ جيڪي درياه جي

سان ۽ ڇوڙيءَ ۾ ۽ سڀئي پتي اُنهن ۾ جيڪي جيو مورا آهن

سيٺي جو پاپ اُنهيءَ تي آهي —

سري گيتا جو ٽيون اڌياءُ
شروع ٿيو

ارجن چوي ٿو هي جناردن هي نرپاط پد برهم پد سو سڀ کان اُتم آهي تنهن وانگر مونکي جڏ لڳي ٿي تنهن ۾ هي سوامي مونکي ڇو ٿا ڪوشش ڪرايو - اوهين پنهنجن وچنن سان مونکي ڇو ٿا موهيو. ڪيڏانهن نرپاط پد ڪيڏانهن جنگ ڪرڻ - هڪڙي ڳالهه مونکي ٻڌايو جنهن ۾ منهنجو فائدو ٿئي . سري ڪرشن ڀڳوان چوي ٿو . هي ناپهن کان ٻري ارجن جو مون لوڪن کي گيان ڇيو آهي سو اُنهي گيان سان ٿون مل - ملط ٿا آهي ڪرم جوڳي کي ڪرم جوڳ ڇيو آهي . هي ارجن جيڪو ڪٽي ست ڪرم تياڳ ڪري ڪجهه به اُدم نه ڪري ۽ چوي ته مان ڪرم کان پري آهيان ۽ سنياسي آهيان سو نه هو ڪرمن کان پري آهي جيڪي ديهه ڌاري آهن اُهي هڪ پل به ڪرمن کان پري نه آهن جڏهن ماتا جي پيٽ ۾ آيو ۽ جڏهن مٿو ٽيسنا ۽ هي ڪرمن کان پري نه آهي . هيءَ مايا جي پيدا ڪيل جا ديهه آهي سو ڪنهن جي وس ڪجهه نه آهي هيءَ مايا جي وس آهي . هي ارجن اهڙا جوڳي جي آهن ۽ جيترا بيراڳي آهن اُنهن جي ڳالهه ٻڌ - ڪهڙا آهن ؟ جن ٻاهريون اندريون روڪيون آهن . ۽ ٻاهرتي هٽي ويٺا آهن ۽ من ۾ ڀوڳ جي ڪامنا رکي ويٺا آهن ته ڪجهه ڪجهي ته ڪائجي سو اهڙا جيڪي جوڳي آهن اُهي پاکنڊي آهن جيڪي اُتم آهن اُنهنجي

ت گيتا جوني توکي پڪار مان لکو هي پڪار مان توکي جوني
يو - ٻال برهم چاري ڇوڙ لکو هي پڪار مان توکي جوني ۽ وڌي
ا پڌ ايان تو تون پڌ هيءَ پڪري اگين جنم ۾ ڏائڙ هتي ۽ وڌي تمام
ت مان هتي ۽ جڏهن هناجو مڙس مري ويو تڏهن هـيءَ
ي ڏائڙ تي پيتي ڪنهن ٻه سهڻي ڇوڪر کي ڏسي ڀر کائـي
جي ۽ هي شينهن اگين جنم ۾ ماري هو هڪ ڏينهن جهنگ ۾ پکي
ا سائڙ لاءِ ويو ۽ هيءَ ڏائڙ ٻه جهنگ ۾ ويتي هتي آتي اُنهيءَ ماريءَ
ي ڏائڙ کائي ڇڏيو اُهو ماري هتي اڇي شينهن ٿيو آهي ۽ ڏائڙ
ا ڇي پڪري تي آهي ۽ شينهن کي اگين جنم جي خبر آهي انهيءَ
ڪـري شينهن پڪريءَ کي ڏسي ڊنو ڀر هاڻي ٻه موڪلي کائڻ لاءِ
آئي آهي تڏهن پڪار ڇيو ڀر هي سوامي مان اگين جنم ۾ ڪير
هوس تڏهـن برهم چاريءَ ڇيو ڀر تون چنڊال هتين تڏهن پڪار
ڇيو مي سوامي ڪو اهڙو اُپاءُ ٻه آهي جهنڪري اسين ڏيتي هن
نيچ جنم کان ڇٽون تڏهن برهم چاريءَ ڇيو ڀر مان تنهين جو اُڌار
ڪريانتو هڪ گيا ٻه پڌ و . پڙيا ڀر هڪ جبل جي ڇڙ ۾ هڪ پٿر ڏٺر تر
اُنجي متان سري گيتا جو ٻيو اڌياءِ لکيو پيو هو مون اُنهن اکرن
کي اُنهيءَ پٿر تي ڏٺو - هاڻي مان تو هانکي پڌ ايان ٿو . برهماچاريءَ
گيتا جا اُکر پڌ ايا . بس ڪيائين ڀر آڪاس مان ووان آيا ۽ سيڻي
ڙکي وڃان ۾ چاڙهي وٺي ويا - نياچ ديهيءَ کي ڇڏي ديوتائن جـ
ديهي پاتائون ۽ ديوشرمان ٻه پڌي ڪري وڪنٺ ويو - سر
تارائڻ تو چوي ڀر هي لڇمي جيڪو ماڻهو گيتا پڙهي تو يا پڌي
سو مڪت کي پائي تو ۽ جيڪو پاٺ ڪري تو اُن جو ڦل چ
کان ٻاهر آهي —

(ات سري پدم پراڻي ستي ايسر سنباڌي)
[ٻيو اڌياءِ پورو ٿيو]

ٻي اڏياءَ جو مهاتم

سري ناراڻ تو چوي ٿي لڇمي دکن ديش ۾ هڪڙو پورن نالي شهر آهي اُتي هڪڙو ديو شرمان نالي وڏو شاهوڪار رهندو هو ۽ سادن سنت جي شيوا ڪندو هو هڪ ڏينهن سادن کي چوڻ لڳو ته هي سوامي مونکي پرميشور جي ڀڳتيءَ جو اُپديش ڏيو جنهنڪري مونکي فائدو ٿئي مان جمڻ مرڻ جي دک کان ڇٽان . سنتن جي شيوا ڪندي ته گهڻائي ڏينهن گذري ويا آهن تڏهن هڪڙي ٻال نالي برهمچاريءَ چيو ته سان توکي گيتا جي ٻي اڏياءَ جو پاٺ ٻڌايان ٿو ۽ اُنهيءَ جي پڙهڻ ڪري تنهنجي مڪتي ٿيندي تڏهن ديو شرمان چيو گيتا جي ٻي اڏياءَ پڙهڻ ڪري ڪوا ڪي ۾ مڪت کي پراپت ٿيو آهي؟ تڏهن ال برهمچاريءَ چيو هاڻو مان توکي جهوني ڪٿا ٻڌايان ٿو تون ت هڪڙو شخص هر روز جهنگ ۾ ٻڪرين چارڻ ويندو هو ۽ هڪڙي اءِ ۾ روز پڄن ٻ ڪندو هو . هڪ ڏينهن جڏهن شام جو ٻڪريون ني گهر موٽيو ٿي تڏهن اُنهن ئي ٻڪرين مان هڪ ٻڪري جا سڀ ان اڳي هٿي تنهنکي هڪ شينهن ڏٺو ٻڪريءَ کي ڏسندي شينهن گجڪار ڪري اُٿي پيو . تڏهن ٻڪرار اهو حال ڏسي ڏڪو عجب ۾ پيو اتفاق سان آڏ ٻه اچي اُتي نڪس تڏهن ٻڪرار مونکي ڏسي سارو حال ٻڌايو ۽ چوڻ لڳو مهاراج اوهين سڀ ڪجهه ڄاڻو ٿا اهو مونکي سارو ئي ورتانت

اڏيانھ پيون

ت ڪيتا
ي سبب ڪري ھي ارجن اول تون اندرين کي وس ڪر-
ن پنھنجي وس ۾ اندريون ڪيون آھن اُنھنجي پڻ تون
نچل ڄاڻ —
ھي ارجن تيو پڻ منھنجي ڀڳتيءَ جو سردار جو آھي سو سنساري
ا طڻين کي خبر نہ آھي اُنھنجي ليڪن پيڄن رات آھي جو سمجھيا
يا آھن ۽ سنسار جي ڀوڳن ۾ ڏاڍا سرجيت آھن اُنھنجي لاءِ اھو
ڏينھن آھي جنھن ۾ جاڳن ٿا ۽ ڀڳتي جا آھي سا اُنھن لاءِ رات آھي
جنھن سمجھيا ڀيا آھن ۽ جيڪي منھنجا ڀڳت آھن اُنھنجي لاءِ
سڪر سنسار جا رات آھن ۽ منھنجي ڀڳتي ڏينھن آھي اُنھنجا لاڇط
پڻ - جھڙيءَ ريت سمنڊ پاڻيءَ سان ڀرپور ۽ نھچل آھي اھڙيءَ ريت
منھنجا ڀڳت پورن ۽ نھچل آھن وري ڪھڙا آھن جنھنجي اچا
منھنجي پيڄن ڪان سواءِ ٻي پاسي ڪانھي اھڙا جي ٻي ڪامنائن
وارا منھنجا ڀڳت آھن ۽ اھنڪار ڪان ٻري سي سانت پد ۾ يا
برھم سان ڳنڍبا وڃن - ھي ارجن مون جو سانت پد ۾ برھم ڇيو اُنھن
جو سياڻ پڻ - جو برھم آھي تنھنجو اھو ھڪ سياڻ آھي جنھنڪي ا
قائم سياڻ ٻرا پت ٿيو آھي سو وري مايا جي موھ ۾ نہ ٿا سند
سو مايا جي ٻار نرواط پد ۾ وڃي ٻرا پ

اُنهنجو ڪارج بگڙي ٿو سو پڻ - جو آدمي وديا جي ڳالهہ ڪري
اُنجو سنگہ ڪجي - ۽ پنهنجي مـن ۾ ڌيان ڪجي تڏهين وڌ
جي پراپتي ٿئي ٿي - انهيءَ سنگہ ڪرڻ مان مـن ۾ ڪمٿيءَ ڪا
وڻي ڪري ڪامنا پيدا ٿئي ٿي ۔ موه ڪان چيتن ڀرش جـو ناس
ٿئي ٿو جڏهين چيتن جو ناس ٿيو تڏهين پڻ ٻہ ناس ٿي - پڻ جي
ناس ٿيڻ ڪري مـن جو ٻہ ناس ٿي وڃڻ آهي ۔ جڏهين پڻ ناس
ٿي تڏهين پيا جتن ڀسون ڊور آهن تڏهن هي ٻہ ڀسون جوڻ آهي۔ انهيءَ
ڪري جي منهنجا ڀڳت آهن سي سنساري ماڻهوءَ جو سنگہ نہ ڪندا
آهن ۽ نہ موڪلان سواءِ ڪا ٻي ڳالهہ ڪندا آهن منهنجن ڀڳتن کي
منهنجي اها آگيا آهـي تہ منهنجي ناليءَ کان سواءِ ٻـي ڪا ٻہ
ڪامنا نہ رکو ۽ جنجي من جو پڪو خيال مون منجهہ آهي اُنهنجي
مان ڪرپا ڪريانٿو؟ ڪهڙي ڪرپا ڪريانٿو؟ سنسار ۾ جيڪـي
دکہ آهن تنڪان اُنهنکي ڇڏايان ٿو ۔ هاڻي جنجي ناستڪ پڻي
آهي اُنهنجي ڳالهہ پڻ - هي اُرجن ناستڪ پڻ چاڪي چوندا آهن
پرميشور ڪٿي آهـي ڪنهن ڏٺو آهـي اُنهنجي سرڌا مون ۾
نٿي لڳي مـون ۾ خيال رکڻ کان سواءِ اُنهنکي ڪو ٻہ سکہ نٿو
حاصل ٿئي اهڙا جيڪي اگياني آهن سي سدائ دکي آهن جيڪي
اندرين جي سکہ پٺيان آهن تنکي ڪڏهن ٻہ سکہ پراپت نٿو ٿئي
جهڙيءَ ريت ٻيڙي نديءَ جي پاروٽي وينديءَ آهي ۽ جڏهن وچہ
وچي تڏهن هوا اچي لڳي تڏهين ڪناري تي اچڻ ڏاڍو مشڪل
ٿيندو آهي ۽ هوا جي لڳڻ ڪري ٻيڙيءَ جا تختا ٽڪري ويندا آهن
پوءِ جيڪي اُنهيءَ ٻيڙيءَ ۾ ماڻهو هوندا آهن سي ڏاڍا دکي ٿيندا
آهن ڪي ڪيڏانهن ڪي ڪيڏانهن درياه جي ڇوليءَ تـي هليا
ويندا آهن اهڙيءَ ريت پڻ کـي اندرين جـي پٺيان نٿا سمجهن.

ت گيتا
ارجن ڀڳي وڃڻ روپي امبرت جا اهي ڦل توکي ملندو —
ڻ جو ٻہ ڦل توکي ملندو —
سري ڪرشن ڀڳوان جا اهي اُهيءَ جا لڇڻ ڪر
ڇڻ لکيو هي ڪيشو جن جي ٻڌ نهچل آهي ۽ ماڻهن سان ڪهڙ
ڪري ٻڌايو تہ اُنهن جي سماڌ ڪهڙي آهي جو مان ڪٿن سمجهار
ريت هلن ٿا ۽ نهچلتا ڪهڙي ريت آهي جو مان ڪٿن سمجهار
تہ هيءَ ٻڌ نهچل آهي ايترو ٻڌي ڪري سري ڪرشن ڀڳوان جو
لکيو تہ هي ارجن جنهنکي ڪامنا ڪنهن ٻہ ڳالهہ تي نٿي اُٿي انهي
ڪي نهچل ٻڌي جا ڄاڻ وري ڪهڙو آهي؟ جو انهيءَ جي ديهيءَ ڪري
ڪو دکہ ڪٺي تي تہ ٻہ اُنهيءَ جي چنتا نہ ڪن ۽ سکہ جي لاءِ ٻہ ت
اڇا ڪانہ ڪن ۽ ڪنهن سان موہ ٻہ نہ رکن ٿا ۽ نہ ڪنهنسا
دشمني ۽ ڪنهنسي ڪاوڙ ٻہ نہ ڪن تنهنکي نهچل ٻڌ جا ڄاڻ. وري
ڪهڙو آهي؟ ڪنهنسان ٻہ دوستي نہ رکن چڱيءَ شيءِ تي جن ڪي
خوشي ڪانهي ۽ ٻڇڙيءَ شيءِ تي جنکي دکہ ڪونهي اُنهنجي ٻڌ ي
نهچل سمجهہ. وري ڪهڙو آهي جتن ڪڇون پنهنجا هٿ پ
منهن سب ڪٺي گڏي مغز ۾ رکي وهندو آهي تهڙيءَ ريت جي
سب اندريون جيئيون آهن تنکي تون نهچل ٻڌي سمجهہ
ارجن اڪوچ گياني پرش اندرين جي وس ڪرڻ لاءِ ڏاڍا جت
ڪن ٿا تڏهين ٻہ اندريون ڏاڍيون ٻل واريون آهن ۽ من
نهچل ڪرڻ نٿيون ڏين هي ارجن انهن سڀني اندرين کي ت
ڪري ڪہڙيءَ ريت وس ڪر سو ٻڌ —
پنهنجي وس ڪر ڪہڙيءَ ريت وس ڪر سو ٻڌ
من جو پڪو خيال من ۾ رکہ تہ سب اندريون پاڻهي وس ٿين
پنهنجي وس ۾ اندريون آهن اُنهن جي ٻڌ تون نهچل سمجهہ
جي منهنجي ڏالي ۽ ڏيان کان سواءِ جو ڪجهہ جتونا ڪن

ڇڪوٽ ڪيتا

اڏيا پيو

لڳي ۽ مون ۾ خيال رکڻ کان سواءِ اُنهن جو ڪلياڻ ڪڏهن
ڇه نه ٿيندو — هاڻي ارجن ويد جو وستار ٻڌ —
ويد جي ٻڌ ٻه ٽن ڳڻن منجهه آهي تون اُنهن ٽنهي ڳڻن کان
نري رهه ڪٿن ٿي جتي ناست نه ڄاڃي ۽ جنم مرڻ نه ڄاڃي ۽ هميشه
ست روپ ڄاڃي اهڙو جو آتما آهي تون اُنهيءَ سان مل . آتما
سڪه ۽ ڏک ريون پوڳه انهن ۾ وڏو تفاوت آهي اُنهيءَ جو مثال ٻڌ —
جتين کوهه جي ڀرسان وڃجي ته جڻ ڪري پاڻي ڪڍجي تڏهين
پاڻي پيئڻ ۾ اچي ٻيو چڱي دستور کوهه ۾ اشنان ڪرڻ ۾ نه ايندو ۽
ڪپڙا ٻه ڌوئڻ ۾ نه ايندا ۽ تلاءُ نديءَ ۾ ڪپڙن ڌوئڻ اشنان ڪرڻ
۽ پاڻي پيئڻ جو چڱيءَ طرح ڪارج ٿيندو . جڏهن مهاپرليءَ ۾ جتي
ستن سمنڊن جا ايڪ سمنڊ ٿي ويندا آهن اهڙي گهڻي پاڻيءَ ۾ چڱيءَ
طرح اشنان ٻه ٿئي ۽ ڪپڙا ٻه ڌوئڻ ۾ اچن ۽ پاڻي ٻه پيئجي اهڙيءَ
طرح آتما برهم سان مليو ۽ تمام سک پائي انهيءَ کي منهنجا پوڄا ڪندڙ
آهن برهما نارد آهي سڀ سک ڄاڻن ٿا . انهيءَ ڪري هي ارجن
ڙو جو آهي آتما جو سک انهيءَ سان مل . تنهنجو ته ڪٿري ڌرم
تون ڪجهه ڪامنا نه ڪر . ڪتڻ هارائڻ هڪ جهڙو سمجهي اُٺي
ڪر انهيءَ جو نالو سم ست آهي يعني هڪ جهڙو . هي ارجن اهڙي
وڳه سان ڳڏج پاپ پنيه ٻنهي کي تياڳه ڪري آتما سان مل انهيءَ
'و ڪلياڻ جوڳه هون ٿا . اهڙا گياني پرش جو آهن سو ڪنهن ٻيءَ
جي ڪامنا نٿا رکن ۽ هميشه مونسان پريت رکن ٿا جيڪي ڦل
چا رکن ٿا اُهي اگياني آهن . هي ارجن جڏهن تون مونسان ٻڌ جو
رکندين تڏهن جنم مرڻ کان ڇٽندين ۽ منهنجي ابناسي پد
داخل ٿيندين — هي ارجن جڏهين موهه جي ڦاسيءَ کي
گيان روپي ٻڌ ڇنندي تڏهين جيڪي شاستر ٻڌا اٿئي

اڏيائيون

ت ڪيتا ۽ پڪت ڌسط ۽ توري آهي ۽ اڳي هنجو ٿل
ي ارجن منهنجي ڀڳت ڪان چڙهي منهنجي
ر ڪيڏو آهي ڪيڏو ڀل آهي - جنم مرط ڪان چڙهي منهنجي
مانند اپناسي پد ۽ وچي پراپت ٿيندو - اها ڀڳتن سان منهنجي
موتسان ڀڳتن جي سڪ آهي - جهڙي طرح موتسان ڀڳتن جي ڀڳ
ڀڳتن جي وارتا پڏ —
ي سا منهنجي ڀڳتن جي وارتا پڏ — ڪمل جي شيوا سان
منهنجي ڀڳتن جي ڏڪ منهنجي چرن ڪمل جي شيوا سان
ڪنهن ديوتا کي ڏنا پوڄين — ۽
رپت آهي موڪان سواءِ پي ڪنهن ديوتا کي ڏنا پوڄين ۽ ڏنا پڏن
منهنجي ڀالي ڪان سواءِ پيو مڪر مان ڪجهه ۽ ڏنا چون ۽ ڏنا پڏن
فقط منهنجي چرن سان ئي هنڌجي پريت آهي جنهنجي ڀڳ مون سان
ڪاڻي تنهنجي ڳاله پڏ - تنهنجي پڏي گهڻي ۽ هميشه پڙهي ڀڳڪي جنهن
ڪاڻي تنهنجي ڳاله پڏ - تنهنجي پڏي گهڻي ۽ ڪيڙا آهن جنهنجو نشانو
۽ خيال ڪن اُن ۽ برابر نه لکيي وري ڪيڙا آهن جنهنجو نشانو
مون سان ڪوهين مٿي پاڙي سان ماڻهن کي ۽ ديوتائن کي
پوڄين ۽ ماڻهن کي اُپديش ڪن اهڙا اڏا مور ڪر پاڙڪي پنجب ت
سڏائين تا هي ارجن ويد جي وچن ڪري پاط ۽ موهيا پيا آهن پر
لوڪن کي ۽ پيا موهين. ڪيڙا آدن اندرين جي ڀوڳين جنهنجي
ڪامنا آهي تن سرڳ کي ئي پرم پد سمجهيو آهي - سو اُهي سرڳ
جي وري ڪري اڇي هيٺ پون تا . سو اُهي گهڻين پڏين وا
پنهنجو ڪ لساڄو ۽ آهي سيڙاي سرڳ مان ڪري هيٺ اچن
جنهنجي ڪرڻ ڪري هرهر سنسار ۾ جمن ۽ مرن پيا ۽ ڪرم ۽ سڀ
پيا ڪن جنهنجي ڪرڻ ڪري تمام ڪشٽ پيدا ٿئي ٿو ۽ اُن
ڪرين ڪري ٿورو وقت سرڳ ۽ وچي پراپت ٿين تا ۽ وري جلد
ڪري پون تا. اهڙا جي پڏ جا ٿورا آدن جنهنجي اڇا اندرين
ڏيکه ۽ آهي ۽ سنسار ۾ پنهنجي وڏائي پيا ڪن انهن ڳالهين ڪ
جنهنجي پڏي انڌي ٿي آهي اُنهنجي پڏ جو خيال مون ۾

دروازا بہ اُنهن جي لاءِ کليا پيا آهن هي ارجن جيڪو کتري جنگ ا ڏيا ۽ ڀيون
کرڻ ۾ مري ٿو سو سرڳ ۾ وڃي ٿو جيڪڏهن تون جنگ نہ ڪندين
تہ تنهنجو سڀ ڌرم ويندو ۽ تنهنجو نامُوس بہ ويندو - سو تون
پنهنجو ڌرم ۽ ناموس ڇڏي پاپ ۾ نہ پؤ . جيڪي تنهنجو اڳي
ناموس ڪندا آهن اُهيئي وري انهنجي بدناميءَ ڪندا - چوندا
تہ ارجن ڪجهہ بہ نہ آهي ۽ منجهس ٻل ڪونهي جو جنگ مان هليو
ويو سو هي ارجن انهيءَ ننداکان مرڻ چڱو آهي ۽ جڏهن تون
پنهنجي ننداٻڌندين تڏهن توکي ڏاڍو ڏک ٿيندو جيڪڏهن تون
جنگ جي وچ ۾ پنهنجو سر ڏياڪي ڪندين تہ سرڳ ۾ وڃي پراپت
ٿيندين ۽ جي جنگ کٽندين تہ ڌرتيءَ جي راڄ جو سک ڀوڳيندين
انهيءَ ڪري هي ارجن اُٿي جنگ ڪر - سک ۽ ڏک لاڀ ۽ نقصان
هڪ جهڙو سمجهي ڪري اُٿي جنگ ڪندين تہ توکي ڪوبہ پاپ
نہ لڳندو —

هي ارجن مون توکي سانک شاستر جو مت ٻڌايو آهي ۽ هاڻي
جوڳ پد — پد جوڳ ڪهڙو آهي جنهنجي ٻڌڻ يا سمجهڻ ڪري جنم
مرڻ جي بندن کان ڇٽي پوندو مڪت کي پراپت ٿيندو اول
تہ تون منهنجي پد پد

جو مان پنهنجن ڀڳتن سان ڪهڙو آهيان جو منهنجا ڀڳت
منهنجي شيوا پوڄا ڪيرتن پريم ۾ ڪن ٿا ۽ اُنهيءَ پريم ۾ اڳہ جي پوڄ
۽ پوءِ جي اڳي پيا ڪن سو اُنهن ڀڳتن تي پاپ ڪونهي آءٌ اُنهن
جو ڪيتن ڪري ٻڌان ٿو جو منهنجا ڀڳت منهنجي پريم سان گڏ
مجو ٿي ويا آهن اُنهن کي ڪا سرت ڪانہ آهي - انهيءَ جي
شاهدي جهڙيءَ طرح رام اوتار ۾ ڀيلڻي شڪارڻ جا جوٺا ٻير ۾ پريم ۾
پوڄن ڪيا هوم —

ڪندا آهن هي ڪنتيءَ جا پٽ ارجن توکي اندرين جو گيان پراپت ٿيو آهي سو اهو گيان ڏک سک کي پيدا ڪندڙ آهي ۽ اهو سک ڏک ٿيندي به ڏٺو ۽ وري ناس به ٿيندي ڏٺو. اهو هميشه نه آهي هي ارجن انهيءَ ڪري تون پنهنجي وس ڪر جنهن پرش اهي اندريون پنهنجي وس ڪيون آهن اُهن پرشن جڻ امرت پيتو آهي ۽ اُهوئي پرش امر ٿيندو هي ارجن هي آتما جو سڀ ۾ وياپڪ آهي تنهنکي تون ابناسي سمجهه جو ڪڏهن به ناس ٿيڻ جو نه آهي ۽ نه ڪنهنجي مارڻ جو آهي هي جو ناسونت [ناس ٿيڻو] سرير آهي تنهن ۾ پيدا به ٿيندو ۽ آهي به هميشه ۽ وري آهي ڪهڙو؟ نرآڪار آهي يعني ڪاچ ڪائي پٽي نٿو ۽ نه هن آتما ۾ ڪا به مريادا ڪانه آهي ته ڪيترو آهي. انهيءَ ڪري هي ارجن اُٿي جنگ ڪر. جيڪو ڪوئي چوي ته مون هنکي ماريو آهي سو هي ارجن نه ڪنهن ماريو نه ڪو مئو آتما ڪهڙو آهي؟ جو ڄمي به نٿو ۽ مري به نٿو ۽ آهي به ڪونه. ۽ ڪڏهن آهي ۽ ڪڏهن ڪونهي. آتما ڪهڙو آهي جنم مرڻ کان رهت آهي ۽ هميشه آهي ۽ ابناسي آهي. ۽ ڪنهنجي چوڻ تي ماريو نٿو وڃي. سرير مري به ٿو ۽ ڄمي به ٿو انهيءَ جوئي مرڻ ڌرم آهي هي ارجن جن اهڙي ابناسي آتما کي نه سمجهيو آهي سو اگياني پرش آهي ڪو چوي ته مون هنکي ماريو يا هن مونکي ماريو —

ديهه ۽ آتما جو ميلاپ ڪئين آهي ڪهڙيءَ طرح سو ٿو ٻڌائي

طرح ميرو ڪپڙو لاهي وري نئون اچو ڪجي اهڙيءَ طرح آتما پراڻي ديهه کي ڇڏي وڃي نئين ديهه ۾ پرويش ڪيائين. وري آتما ڪهڙو آهي جو هٿيارن سان وڍجي نٿو سگهي ۽ باهه ۾ سڙي نٿو ۽ پاڻيءَ ۾ ٻڏي نٿو ۽ هوا ۾ ڪو سڪي نٿو ۽ اهڙو جو آهي آتما سو سڀ کان نيارو آهي جو ٻڏڻ کان. سڙڻ کان. هوا کان نري آهي ۽ هميشه

ن جو ڇتو ٿا تہ نياج پڏ ڏارط نہ ڪرسو هي سوامي مان نياج
ب ٻاپ ڪي لٿو جا ڳاڻ . هي سوامي مان اٽڙو اڪيائي آهيان
ان ڏرڪي بہ لٿو جا ڳاڻ تہ ڏرم ڪٿن ٿو ٿتي ۽ اڌرم ڇا مان
ـتي - هي سوامي موکي ڪابہ خبر ڪانہ ٿي پوي مان هاڻي
ڄانجي شرڻ آيو آهيان هي سوامي جنهن مان منهنجو فائدو
آڌا ڳاله موکي پڌايو - هي سوامي موکي هاڻي ڏاڍي چنتا
ب پٽي آهي ۽ موکي اهڙي ڪا ڳاله ڏسط ۾ نٿي اچي جنهنڪري
منهنجي چنتا لهي - هي پريو انهنجي مارط ڪري جيڪڏهن موکي
ـطي ڏرتيءَ جو ۽ جو ڪيشرن جو ۽ ديوتائن جو راڄ بہ ملي تڏهين بہ
منهنجي چنتا نہ لهندي . سو مان هي پريو فقط اُنهن کي ڏرتيءَ جي
راڄ لاءِ ماريان ؟ هي پريو مان هنن سان ڏرتيءَ جي تاڄ راڄائي
لاءِ جنگ نہ ڪندس —
سنجيءِ چوي ٿو تہ هي راجا ڌرتراشٽر ارجن اهي وچن چئي
ڪري ماٺ ۾ رهيو سنجيءِ چوي ٿو تہ هي راجا ڌرتراشٽر ارجن
کي سري ڪرشن ڀڳوان چنتا ۾ ٻڏل ڏسي ڪري چوط لڳو هـ
ارجن سانکہ شاستر جو مٿو ٻڌ - هي ارجن جيڪي گيانوان پرش آهن
سي ڪنهن بہ ڳاله جي چنتا نٿا ڪن هي ارجن جن جي مارط لا
توکي چنتا ٿي آهي سي تنهنجي چوط ڪري مارجي نٿا وڃن يا مر
ڏا - سو هي ارجن هي اکي پيدا ٿيا آهن - هاڻي بہ آهن ۽ پوءِ بہ ٿي
هي ارجن هي جو ڳالهائط وارو آتما آهي سو ابناسي آهي . هـ
ارجن هن ديهہ ھڊن تي اوستائون آهن — ا- ٻاڪ ٻـ ج
سـ ٻيا ٻط جوتين اوستا ديهہ جي مرط آدي اهي تہ ديهہ جا
آهن - سو گيان وان پرش آتما کي ابناسي سمجهن ٿا
ديهہ جو ڌرم آهي اهو سمجهي ڪري ٻڌوان ڪنهنجو بہ شو

(سري گيتا جو ٻيو اڌياءُ هليو)

سنجو چوي ٿو هي ڌرتراشٽر دَيا ۾ پُور ٿي ڪري جو ارجن ڪري پيو ۽ اکيون جنهنجون ڪاوڙ ۾ لعل ٿي ويون ساڙو سو ٻڌو ڪرڻ لڳس اهو حال ڏسي ڀڳت وڇل جو آهي سري ڪرشن ڀڳوان سو چوڻ لڳو هي ارجن جنگ جي وچ ۾ اهو ڏک توکي ڪٿان آيو ۽ اها نيچ ماڻهن جي ٻڌي آهي اهڙي ڪري توکي سرڳ نه ڪين ملندو ۽ هن جهان ۾ به تنهنجو ناموس نه ٿيندو.

هي ارجن اها اگيانن جهڙي ٻڌ توکي نه هڻڻ گهرجي . هي ارجن اهڙي نيچ ٻڌ کي تياڳ ڪر ۽ اُٿي جنگ ڪر - ارجن سري ڪرشن ڀڳوان جا اهي وچن ٻڌي ڪري چوڻ لڳو هي مڌسودن هي دشمنن کي ناس ڪرڻ وارا هي منهنجا پيارا دوست هي ڀيکم ۽ درونا چارج ته پوڄا ڪرڻ لائق آهن اُنهن جي پوڄا ڪرڻ يوڳ آهي اُنهن جي اڳيان ڪجهه ڦل پشپ پيتا رکڻ گهرجي پر هي سوامي پوڄا نه ڪجي اُلٽندو اُنهن سان جنگ ڪجي هي ته منهنجا گرو آهن هي سوامي انهن جي مارڻ ڪري موکي ڪٿان سک ملندو هي سوامي اندرين جي سک لاءِ آءٌ هنن سان جنگ ڪريان ۽ اُهي ڪهڙا ڀوڳ آهن جي رت ڀونءِ سان ڀريل آهن هي سوامي اها ڳالهه به چٽي نٿي سگهجي ته هو ويرو ڪا منهنجي جيت ٿيندي پر هي سوامي مان ڀڪ چوان ٿو ته هي جيڪي ڌرتراشٽر جا پٽ جنگ لاءِ بيٺا آهن سو اُنهن جي مارڻ ڪري منهنجو جيئڻ نسڦل آهي سو ڇو جو هي منهنجا ڪٽنبي آهن ۽ پوڄا جا لائق آهن هي سوامي

... گيتا جي پهرين اڏياءُ جو پاٺ
...وس منهنجي پٽ موتکي گيتا جي پهرين اڏياءُ جو پاٺ
...ريو هو. هڪ ڏينهن مون ڇهو ته موتکي ڪرو چاتو پاڙهي تڏهن
...و ته موتکي سراپ ڏنو ته وڃ طوطو ٿيءُ اوڏي مهل ئي مون
...سي جو جنم پاتو ڪڙي ڏينهن موتکي ماري ڦاسائي وٺي آيو
...ٽي ڪڙي برهمڻ ڏنو تنهن موتکي پڙهڻ تي ورتو اُهو براهمڻ
...پنهنجي پٽ کي گيتا جو پاٺ سيکاريندو هو مون به اُهو پاٺ
...کي ورتو اتفاق سان ڪڙي ڏينهن براهمڻ جي گهر چور آيا پر انهنکي
...ڪو ڏان حاصل نه ٿيو - ۽ منهنجو پڃرو کڻي اُتي هليا ۽ اُن چور
...جي پريت ۾ ڪيڙي سان دٿي اُهو چور منهنجو پڃرو ۾ ڪيڙي
...کي ڏيئي ويو - سو مان روز گيتا جي پهرين اڏياءُ جو پاٺ ڪندو
آهيان، هيءُ روز پڙهندي آهي ۽ هن جي سمجهه ۾ نٿو اچي اهوئي
ڪي ۾ تنهنجي ڀيٽ ڏنو ويو اهو سري گيتا جي پهرين اڏياءُ جو مهاتم
آهي تڏهن هن برهمڻ چيو هي طوطا مان به براهمڻ آهيان سو تون
منهنجي آسيس سان مڪت کي پراپت ٿيندين. سو هي لڇمي
طوطي جي به مڪت ٿي ۽ اُها ڪيڙي به چڱا ڪرم ڪرڻ لڳي ۽
هميشه صبوح جو اشنان ڪري گيتا جي پهرين اڏياءُ جو پاٺ ڪندي
... ادوا چڱا براهمڻ ۽ ڪتري اُهيءَ ڪيڙيءَ جي پوڃا ڪرڻ لڳا
... پنهنجي گهر ويو. سري نارائڻ چوڻ لڳو هي لڇمي ۽ شو جي
... ٿي پاڙهي ڪوبه ڄاڻ گيتا جو پاٺ ڪري يا فقط پڙهي
... به مڪت ملي ٿي - اهو پهرين اڏياءُ جو مهاتم آهي

... ـــ
... اطي سٽي ايشور سنباڏي اُتر کنڊي
...
... پهرين اڏياءُ جو مهاتم پورو ٿيو

لکيا ڪو ڀاڳوت جو ڦل ڏئي ڪو تيرٿ جو ڦل ڏئي پر ڏيکي جو سا
وچتي نہ - هڪڙي ڏينهن هڪڙي ڪيڙي آئي - اُنهيءَ اُنهن ماڻهن
کان پڇيو تہ هن ڏيکي کي ڇا ٿيو آهي ماڻهن چيس تہ هن جا پران
نڪتا وڃن سيڪنهن پنهنجو پنهنجو ڦل ٻہ ڏنو آهي تنهن هوندي بہ
هنجو ساھ نٿو نڪري تڏهن ڪيڙيءَ چيو تہ مون جيڪي ڪـــرم
ڪيا آهن اُنهنجو ڦل مون هن ڏيکي جي نمت ڏنو اچان هن ايترو
چيو تہ ڏيکي جي مڪتي ٿي اهو جنم ڇڏي ڪري وري اچي برهمڻ
جي گهـــر جنم ورتاءِ - سندس پيءُ جي نالو سرتاما هو جڏهن وڏو
ٿيو تڏهن سندس پيءُ وديا سيکاري ۽ اُنکي اڳئي جنم جي خبر
هئي اُن هڪ ڏينهن پنهنجي من ۾ خيال ڪيو تہ جنهن ڪيڙيءَ
مونکي ڏيکي جي جنم کان ڇڏايو اُنهيءَ جو درشن ڪرڻ گهرجي اهو
خيال ڪري ڪيڙيءَ جي گهر ۾ آيو ۽ چياءِ هي ڪيڙي تون مونکي
سڄاڻي ٿي تہ مان ڪير آهيان ڪيڙيءَ چيو تہ مان توکي نٿي
سڃاڻان تہ تون ڪير آهين - منهنجي ۽ تنهنجي ڪهڙي سڃاڻپ
تون برهمڻ مان ڪيڙي - تڏهن برهمڻ چيو تہ مان اهو ساڳيو
ڏيکو آهيان جنهنکي تو پنهنجو ڦل ڏنو هو تڏهن مان ڏيکي جي جنم
کان ڇٽس هاڻي مون برهمڻ جي گهر اچي جنم ورتو آهي تون
مونکي پنهنجو اهو ڦل ٻڌاءِ تہ اهو ڪهڙو ڦل تو مونکي ڏنو هو تڏهن
ڪنڪيڙيءَ چيو تہ مان پنهنجي چاڙڻ ڪري چوان ٿي تہ مون ڪو بہ
پڇ ڪو نہ ڪيو آهي ۽ نہ مونکي ڪو خيال آهي تہ مون ڪو پڇ
ڪيو آهي پر منهنجي گهر ۾ هڪڙو طوطو آهي جو اهو صبوح جو سويل
پڙهندو آهي مان اُنهيءَ جو آواز ٻڌندي آهيان اهو پڇ مون تنهنجي
نمت ڏنو هو تڏهن اُنهيءَ برهمڻ طوطي کان پڇيو تہ هي طوطا تون
ڇا پڙهندو آهين تڏهن طوطي چيو تہ مان بہ اڳي جنم ۾ برهمڻ جو

ادياءِ پهريون

ت گيتا

نا ۽ نارائڻ کي آنند ڏئي ٿو . هي لڇمي جنهن آنند ۽ مان مکيه

ان ٿو اهو گيتا جو گيان آهي اُن ۾ مکيه رهان ٿو لڇميءَ جيڪو

ي سري نارائڻ جي اڄو گيتا جو گيان آهي ۽ اُن گيان کي

ي ڪو مڪت کي پراپت ٿيو آهي ؟ سو ڪرپا ڪري چئو سري

ائڻ جوکي ٿو ڏي لڇمي گيتا جي گيان کي هڏي ڪري گهڻا

و مڪت کي پراپت ٿيا آهن سو ٿون هڳ - هي لڇمي گيتا جو

ا تم پو چوڏس هاڙي سلوڪ چوان ٿو . سلوڪ سڀئي شاسترن

گيتا . سڀئي ديوتائن ۽ هري - سڀئي تيرٿن ۽ گنگا - سڀئي استان

۽ ايوڌيا - هردوار جاڙي پاپ پڇ - ديهي جاڙي آپدا گيتا جو ارت

ڪرشڻ جاڙي جنهن ماتا جي خبر پتا کي پوي . هي لڇمي هاڙي

پهرين ادياءِ جو مهاتم نڌ —

شو جي ۽ رهڻي کي پڌائي ٿو ۽ سري نارائڻ لڇميءَ کي پڌائي

ٿو ڏي لڇمي شودر ذات جو هڪ براهمڻ هو اُهو هميشه چنڊال سان

دوستي ڪندو هو ۽ تيل لوڻ جو واپار ڪندو هو اُنهيءَ هڪڙي ٻڪري پالي

ڏٿي هڪڙي ڏينهن ٻڪريءَ کي چنگر ۾ چارڻ لاءِ وٺي . ويو ۽ وڻن

چا پن چڻڻ لڳو پڻ چنڊي اُنکي ناڳ ڏنگيو ۽ اُنهيءَ دم مري ويو ۽ مري

وڃي ڪيترا ارڪ پوڳياءِ تنهن کانپوءِ ڏڳي جو جنم پاتائين اُهو ڏڳو هڪڙي پينڊ

فقير ورلو اُهو فقير اُنهيءَ ڏڳي تي چڙهي ڪري سارو ڏينهن شهر ۾ پهند

وتي ۽ جيڪا بکيا پني اچي سا اچي پنهنجي ڪٽنب سان ملي ڪري

ڪائي ۽ اُهو ڏڳو ساري رات دروازي تي ٻڌو بيٺو رهي ۽ اُنجي اڪيلا

ٿو رو چارو . ڏيڻ ڇڏي وري اڄان صبوح ٿئي ته وري ڏڳي تي

چڙهي پنڊ وڃي . ائين ڪندي ڪي ڏينهن گذري ويا هڪڙ

ڏينهن اُهو ڏڳو بکه جو ماريل ڪري پيو ۽ اُهو فقير هنکي مارڻ

ڦل پنهنجو ڪري ڏسي ماڻهو جا شهر لهه ڪريٿي ساد اُنجو ڦل

مڪت کي پراپت ٿيا آهن ۽ اڳتي ٿيندا ٻ- توکي هاڻي جهوني
ڪٿا ٻڌايان ٿو تون چت ڏيئي ٻڌ -
هڪڙي وقت پاتال لوڪ ۾ شيش ناگ جي سيجا تي سري
نارائڻ اکيون بند ڪري پنهنجي آنند ۾ هو ۽ سري لڇمي سندس
چرن ويٺي مهٽيا ڪنهن وقت سري لڇمي پڇيو ته هي مهاراج
وهين چوڏهن لوڪن جا مالڪ آهيو اوهانکي ٻه نند پراپت ٿي
آهي ڇا؟ نند آرس اُنهن پرشن کي پراپت ٿئي ٿو جيڪي تامسي
آهن اوهين ته تنهي گڻن کان نيارا آهيو ۽ اوهين ساري جڳت
جا ايشور آهيو اوهان جو اکيون بند ڪري سمهيا پيا آهيو انهيءَ
ڪري مونکي ڏاڍو عجب آهي سري نارائڻ چوي ٿو ته هي
لڇمي مونکي نند ۾ آلس ڪونهي ڪهڙيءَ طرح جو ڀڳوت گيتا
آهي آءُ جيڪو گيان آهي اُن گيان جي ڪري مان آنند ۾ مگن
رهان ٿو ۽ اُهو ڪهڙو گيان آهي جنهنجي اُپديش ڪري جيوُ
سدا آنند ۾ رهي ٿو ڪجهه ۾ ڪليش - دک، آلس ۾ جيو کي
پراپت ٿي نٿو سگهي جنهن ۲۴ اوتار آڪاس روپي منهنجا آهن. تهن
هيءَ گيتا سبد روپي اوتار آهي انهيءَ گيتا ۾ منهنجا ڪهڙا انگ آهن
سي ٻڌ: پنج اڌياءِ منهنجو مک آهن پنج اڌياءِ منهنجون ٻانهون
آهن پنج اڌياءِ منهنجو آسڻ آهي ۽ سورهون اڌياءِ منهنجو پيٽ
آهي ۽ ۱۷ سترهون اڌياءِ منهنجون جنگهون آهن ارڙهون اڌياءِ
منهنجا پير آهن ۽ سڀ گيتا جا جيڪي سلوڪ آهن سي منهنجون
نَسون آهن ۽ دوار ۽ جيڪي اکر آهن سي منهنجا وار آهن اهڙي
منهنجي سبد روپي گيتا آهي اُنهيءَ جو ارٿ مان هردي ۾ ڌارڻ
ڪريان ٿو ۽ ڏاڍي آنند ۾ مگن رهان ٿو هي لڇمي تون ڇا ٿي
ڏسين تنهنجي من ۾ هوندو ته مان پير ويٺي مهٽيان تنهنڪري

...ت گيتا [٨] اڌياءُ پوريون

...ن آئين جي روبرو ويندس تہ موکي ماريندا ۽ انهيءَ تي
...جهي ڏاڍي ناموس ٿيندي (سنجو ڌرتراشٽر کي چوي ٿو)
...ي راجا ارجن اهي وچن چئي ڪري ڌنش ٻاڻ هٿ مان ڪڍي
...ڪيو ۽ ڪڍيءَ ۾ پنهنجي ڪري مورچا ٿي ڪري پيو
...ات سري ڀڳوت گيتا جو پهريون اڌياءُ پورو ٿيو

[پهرين اڌياءَ جو مهاتم]

هڪ وقت ڪيلاس پربت تي
مهاديو ۽ پاربتيءَ جي پاڻ ۾ گيان وارتا
شروع ٿي تڏهن پاربتيءَ سوال
ڪيو تہ هي مهاديو جي، توهين
پنهنجي اندر ڪري پنهنجي من ۾
ڪهڙي گيان ڪري پرتو آهيو جنهن گيان جي ٻل ڪري توهانکي
سنسار جا ماڻيو شو ڪري تا پوڄين ۽ توهان جا ڪرم تہ هي ڌسٽ...
۾ آچن تا مرڳهہ شالا پهريو تا ٻت تي مساڻ جي رکن لايو تا ۽ ڳچيءَ ۾
ڌاڳن ۽ مڙدن جي سسين جي مالهان پايو تا اهنر تہ سوامي ڪو...
ڪڻ هو تہ ڪو نهي هي پڙهو جي، ڪرپا ڪري موکي اهو ڪڍ ٻڌايو...
جنهن گيان ڪري مان هوتر ٿيو آهيان ۽ جنهن گيان ڪري موکي...
ٻاهريان ڪرم نٿا وياپن اهو گيتا جو گيان آهي انهيءَ گيان جـ...
مان هميشه هردي ۾ ڌيان ڪندو آهيان انهيءَ گيان ڪري موکي...
ٻاهريان ڪرم نٿا لڳن تڏهن پاربتي وري پڇي ٿي هي ڀڳوا...
جيڪڏهن گيتا گيان اڙو آهي جنهنجي اوهين اپتري اُستـ...
ڪريو ٿا پر انهيءَ گيان کي ٻڌي ڪو جيو مڪت ٿي ٿيو آ...
مهاديو چيو هي پاربتي انهيءَ گيان کي ٻڌي ڪري ڪهڙا

کي مارڻ نه گهرجي ھي ايشور ھي سڀ پوڄا ڪرڻ جي لائق آهن
کي مان نه ماريندس - ھي ماڌو جي ، انهن ڪٽنبي لوڪن
مارڻ مان موڪي ڪهڙو سک پراپت ٿيندو ۽ اگرچه راڄ جي لا
ڪري انهن جي پت اندي ٿي آهي - ھي ڌرتراشٽر جا پٽ جيڪ
ڪل جي ناس ڪرڻ مان ڏک پراپت ٿئي ٿو تنهنڪي راڄ جي
اوپ ڪري نٿا سمجهن - پر ھي مڌسوڌن جي، مان ته انهيءَ ڏک
کي سمجهان ٿو ڪل جي ناس ڪرڻ تي جيڪو ڦل ملي ٿو سو
مان ٿو چوان ھي جناردن جڏهن ڪل کي ناس ڪيا تڏهن ڪل جا
اڳيان ڌرم جيڪي هلندا ٿا اچن آهي سي ناس ٿا ٿين - جڏهن ڪل
جا ڌرم ناس ٿيا تڏهن ساري ڪل ۾ اڌرم اچي پرويش ڪندو
تڏهن ڪل جون جيڪي استريون آهن اُهي وڏاڻون ٿيون
پوءِ اُهي استريون ٻين پرشن سان سنگ ڪنديون اُنهمان اُنهنکي
سنتان ٿيندي جڏهن ٻي پرش مان اُنهنکي سنتان ٿي تڏهن
پترن کي پنڊ ۽ جل نه پهچندو - پترن کي پنڊ ۽ جل نه ملڻ ڪري
اُنهنجا پتر سرڳ مان ڪري نرڳ ۾ پون ٿا انهيءَ ڪري ھي سري
ڪرشن ڀڳوان جنهن ڪل کي ناس ڪيو ايترو پاپ ڪيو سو
اهو پاپ اُنهيءَ تي آهي جيڪو ڪل سان ڪپٽ ۽ ڪل کي ناس
ڪريٿو ، وري اُهو انهن پاپن جو ڦل ڪهڙو ٿو پائي؟ هميشه نرڪ
ڀوڳي ٿو اهو مون نياءِ شاستر ۾ پڙهو آهي وري ارجن پڇتاءُ ڪري
و ، هت وجائي ڪري سر کي هلائي چوي ٿو ته هاءِ هاءِ ڏسو پائي
ون کي ڪهڙي نه پاپ لاءِ اُدم ٿي ڪرايا ۽ راڄ جي سک واسطي
هنجي ڪل جو ناس ٿي ڪيم هاڻي مان پنهنجي هٿن سان پنهنجا
يار ڦٽا ڪريان ٿو ۽ ڌرتراشٽر جي پٽن کي هٿن ۾ هٿيار هوندا ۽

... ڪيتا ... تنهنجو رٿ ٺهي
... ڀڳوان ارڄن کي چيو ته هي ارڄن مون تنهنجي
... آڻي بيهاريو آهي. ماڻهي آڻي تون اُنهن کي
... جي ۽ آئي ڏاڏا - پيا - ڀائر - گرو - پائر -
... ارڄن آئي ڪري ڏسڻ لڳو. چاچا ڏاڏاءَ آنهن کي
... پوٽا - يار - سهرو ، مٽ مائٽ سڀ پنهنجا ڏاڏاءَ ڪاوڙمان سري
... ڪري ارڄن کي ڏاڍي ديا آئي ۽ ڏاڍي ڪاوڙمان سري
... ڪرشن ڀڳوان کي چوڻ لڳو ته هي سري ڪرشن ڀڳوان هن سينا
... مونکي سڀ رڳو پنهنجوئي ڪٽنب ڏسڻ ۾ اچي ٿو هن کي
... مونکي ڏاڍو دک ٿيو آهي ۽ منهنجو سرير ڏاڍو وياڪل ٿي
... آهي ۽ منهنجي هٿن مان ڌنش هٿ ڪري پيو آهي ۽ منهنجو
... اندر پيو سڙي ۽ مان بيهي نٿو سگهان هي ڪيشو سگڻ به خراب ٿو
... ڏسان. ۽ مان پنهنجي انهيءَ ۾ جيءَ به نٿو ڏسان هي ڪيشو پنهنجي
... ڪٽنب سان جنگ ڪرڻ ۾ مونکي ڪو فائدو نه پوندو جو مان
... پنهنجي ڪٽنب کي ماري راڄ ڪريان ، سو هي ڪيشو مونکي
... راڄ جي ڪا منا ڪانهي — هي گوبند راڄ ڪهڙي ڪم جو آهي
... جنهن سڪ لاءِ راڄ وٺجي ته ڪٽنب جا ماڻهو سڪ پائين سوئي ڪٽنب
... جا آدمي ماري راڄ ڪريان - جو هي سڀ ڪٽنب جا آدمي جنگ
... ڪرڻ لاءِ آيا آهن سي ڪير آهن - گرو . پيا - پٽ . پوٽا . سهرا
... سالا . ڏوست - نياڻا . هي مڙ سوڊن ، انهن جي مارڻ جي مونکي
... انڇا ڪانهي ۽ انهيءَ مونکي ديا اچي ٿي . هي ٽنهي لوڪن جا
... مالڪ جيڪڏهن انهنجي مارڻ ڪري مونکي ٽنهي لوڪن جي
... ڪٽي بادشاهي ملي تڏهن به مان هنن کي نه ماريان سو هي ته ڌرتي
... جو راڄ آهي هي ايشور ، ڌرتراشٽر جي پٽن کي مارڻ مان مونکي
... ڪو فائدو ڪونه ٿيندو . ڇاهي اُبتي ڪاهه ٿي پيئي اُنهن جي مارڻ
... ڪري مونکي پاپ لڳندو - اگرچ هي وڏا پاپي آهن تڏهن به هنن

جنهنجي - ۽ ڪن تمام سهڻا آهن ۽ پڇ به سهڻو آهي ۽ پٺ جي ڏ
۾ سون جا ڪنگهرا پوتل ڳچيءَ ۾ پيل آهن ۽ پيرن ۾ جن جي سو
جا نورا پيل آهن اها ته گهوڙن جي سوڀيا آهي اهڙي سندر رٿ
ڀڳوت وچل آهي ۽ وڏي ڀل وارو ارجن ۽ رکي ڪيش
سري ڪرشن ڀڳوان تنهن پنهنجو چاڻن ڌالي سنک وڄايو ۽ ڇيرو د
ڌالي سنک ارجن وڄايو ۽ پنر ڌالي سنک ڀيم سين وڄايو ۽ سو ڀيم سين
ڪيڙو آهي جنهنجو پيٽ تمام وڏو آهي ۽ سندس ڪرم به تمام وڏ
آهن ۽ انت ڄجي ڌالي سنک ڪنتيءَ جو پٽ آهي راجا يڌشتر تنهن
وڄايو ۽ سنگهوڪ ڌالي سنک نڪل وڄايو ۽ مڻ پهپ ڌالي سنک شهديو
وڄايو ۽ وڏي ڌنش ڪڍڻ وارو ڪاشيءَ جو راجا تنهن به مهارٿي ڌالي
سنک وڄايو ۽ درشٽ دمن اجيت جو ڪنهن کان به جيتيو نه ٿئي
اهڙو جو سانڪي جادو آهي تنهن به پنهنجو سنک وڄايو ۽ جيترا به
پانڊو جي سينا جا راجا هوا تن سڀني پنهنجا پنهنجا سنک وڄايا
۽ وڏيءَ ٻانهن وارو جو آهي سڀدرا جو پٽ ابمن تنهن ٻ
پنهنجو سنک وڄايو ۽ اُنهن سنکن جو آواز ٻڌي ڪري ڪورون جا
هردا ڦاٽي پيا ۽ سنکن جي آواز کان زمين آسمان ڏڪي ويا -
تنهن کانپوءِ ڌرتراشٽر جي پٽن جي سينا ارجن ڏٺي جڏهين ٻنهي
سينائن ٻاڻ هڻڻ شروع ڪيا تڏهن ارجن سري ڪرشن ڀڳوان کي
چوڻ لڳو هي اچت ابناسي پرڪ منهنجو رٿ ڪرپا ڪري ٻنهي
سينائن جي وچ وٺي هل ته مان ڏسان ته مون سان جنگ ڪرڻ
لاءِ ڪير ڪير آيا آهن - ڌرتراشٽر جي پٽ دربڌيءَ واسطي ڪير
ڪير رکيا ڪرڻ لاءِ آيا آهن [سنجو چوي ٿو] هي راجا جڏهن
ارجن اهي وچن سري ڪرشن ڀڳوان کي چيا تڏهن سري ڪرشن
ڀڳوان ارجن جو رٿ ٻنهي لشڪرن جي وچ اچي بيهاريو - سري

اڌيا ۽ ڀريون

(٣)

ت ڪيتا درجوڌن پنهنجي سينا جا مکير جوڙا ڊروڻا چارج

ي آهن هاڻي ... اُتم ڊروڻا چارج ڀريا ۽ تون —

ي ... ٿوري سيڙهي براهمڻن ۽ ... سو مدت انهن

ڙ اٿي ... اسوسٿاما ان . ... جن منهنجي

ر . ڪرڻ ڪرپا چارج سميت . ڪيترا آهن جن

... ڪري پيا ۽ ڪيترا جوڌا آهن اهي ڪهڻن قسمن جي هٿيار

ن وٺي ڪري پيا ۽ ڪشت ۽ وڏو آهي ، ... پهلوان آهن ۽ منهنجي

سٺي پنهنجو سر ... ڪرڻ لاءِ ڏاڍا ... آهن ۽ منهنجي

ـڻ وارا آهن ۽ جنگ ڪرڻ ... ۽ پانڊون جي سيدا ٿوري

سينا تمام گهڻي يا ... ڪوٺيون آهن ۽ ... ڪار پيڪم آهي ۽

... اسانجي سينا جو ... گهڻي ... آهن ۽ درجوڌن پنهنجي

(گيتا جو پهريون اڌياءِ)

ست ڪوڙيون سينا پانڊون جون ۽ يارهن
ڪوڙيون سينا ڌرتراشٽر جي پٽن ڪورون
جون - آهي. ٻئي سينائون ڳنڍ ٿي جنگ جي جاءِ
تي وڃي بيٺا - هاڻي راجا ڌرتراشٽر سنجي کان
ٿو پڇي ته هي سنجا ڌرم جي جاءِ جيڪا ڪرڪيتر
آهي تنهن ۾ منهنجن پٽن ۽ پانڊوءَ جي پٽن ڇا
ڪيو سو مونکي ٻڌاءِ ؟ راجا جا وچن ٻڌي سنجو
ٻوڙ لڳو هي راجا تنهنجو پٽ جيڪو آهي دريوڌن تنهن پانڊون
ي سينا ڏٺي. پانڊون جي سينا ڪهڙي آهي جنهن جي ڏاه ڏوه تمام
نگي دستور هئي سو هي راجا تنهنجو پٽ اٺا جوڙ جڪ ڏسي پنهنجي
رديو درونا چارج جي روبرو وڃي هٿ ٻڌي وينتي ڪري ٻوڙ
و هي سوامي ڏسو ته سهين هوءَ پانڊون جي سينا ڪهڙي نه چڱيءَ
ح سان ٺهڪتي ٻڌي بيٺا آهن ۽ دروپت جو پٽ درشٽ دمن
ڪو آهي سو توهان جو سڪ آهي سو ڪهڙو نه ٻڌوان آهي هي
امي پانڊون جي سينا جي جوڙ جڪ ڏسي مونکي عجب وٺي
و آهي - هي سوامي پانڊون جي سينا ۾ جيڪي مکيه جوڌا آهن
ن جا نالا ٻڌو ته ڪهڙا آهن هن سينا ۾ وڏي ڌنش ڪٽڻ وارو
سين - ارجن راجا جڄڌان - راجا ٻيرات . راجا دروپت —
رٿي درشٽ ڪيت چيڪتان . وڏي ٻل وارو ڪاشيءَ جو راجا
ت . ڪنت ڀوج ۽ ماڻهن ۾ اُتم سيب ۽ جڳ امن ڪرت . وڏي
ل وارو اُتموج ۽ سيدرا جو پٽ ابهن ۽ دروپت جا سڀ پٽ

شريمد ڀڳونت گيتا ١٨ ڌياءَ پورا
مهاتم سمپت

ايڪو اونڪار سري ستگر پرساد

سري اوم نمو ڀڳوتي واسديوايہ واسديو وشويشرو

آه پرڪر اپرم پر اليڪر پرڪايہ نمہ

(دوهرو)

جڳت ٻنڌ جوتي سروپ جيءَ ڪي جاڻڻهار
ڌرجس مانگن آئيو داس پرڀو ڪي دوار

جيڪو ازجن کي گيتان گيان سري ڪرشن ڀڳوان ڏنو آهي
ر ڪشوړداس چوي تہ هي پرڀو ٻو پنهجن هي ڪرپا او اُهو گيان
ن موکي پراپت ڪري دين ديال هي ڀڳت وچل جيڪو اُهي
ان کي جاڻي سمجهي تہ تنهن ساکيات پورڻ برهم جو درشن
يو - هي سري ڪرشن ڀڳوان جيڪو توهانجي چرڻن جي سرن
، ٻوي تہ اُهو جيءُ هن مها ڀيانڪ سمنڊ روُپي مايا مان لنگهي
پوي تہ ٫ آنکي ڪو بہ مايا جو ڇل ول نٿو ڀلائي سگهي سو
ڪرپالوُ مان توهانجي شرڻ آئيان - هي سري ڪرشن ڀڳوان
ڪيڙو آهين سڀني سنتن جي وپتي ٽارڻ وارو آهين - هي
اپت ، هي ڪيشو ، هي ڪمل مکہ ، هي ڪرپانڌان منهنجو
نمشڪار آهي . هي سري ڪرشن ڀڳوان تنهنجا چرڻ ڪهڙا
ٻيڪي تنهنجا ڀڳت آهن تنکي ٻوتر ڪن تا سو مان هي گيتا
جي ڀڳتن واسطي چوان تہ تہ من کو هن مان ست
کي پراپت ٿئي ــ